

Luca - comentarii F. B Hole

Luca 1

În primele versete ale Evangheliei sale, Luca declară scopul pe care și l-a propus scriind-o. El dorește să aducă certitudine duhului unui anume păgân convertit. Dumnezeu îi dăduse lui Luca o cunoaștere deplină a tuturor lucrurilor de la început, de aceea acum le scrie „în ordine”: vom vedea, pe măsura ce înaintăm, că uneori lasă deoparte ordinea istorică pentru a prezenta lucrurile într-o ordine morală și spirituală. Înțelegerea acestei ordini morale și spirituale, adăugată prezentării ordonate a acestor fapte, ar trebui să-i aducă certitudinea lui Teofil, și ne-o va aduce și nouă. Vedem aici cum certitudinea este legată de Sfintele Scripturi: Cuvântul Lui Dumnezeu. Dacă nu am avea Sfintele Scripturi, nu am fi siguri de nimic.

Primul și al doilea capitol ne prezintă faptele cu privire la nașterea Lui Hristos ca și imaginile legate de răsăritul evlavios din Israel, aceasta răsărită din care, după carne, a ieșit Hristosul. Prima imagine în versetele 5-25 este cea a preotului Zaharia și a soției lui, Elisabeta. Ei erau „drepti înaintea Lui Dumnezeu” și putem deduce din aceasta că viața lor era caracterizată de credință și deci și de ascultarea de poruncile legii. Totuși, când un înger îi spune lui Zaharia că soția lui, înaintată în vârstă și sterilă, va naște un fiu, cere să-i fie dat un semn în sprijinul Cuvântului simplu al Lui Dumnezeu. În aceasta, arată prea bine că este un „credincios necredincios” deși conform neamului său, pentru că „iudeii în adevăr, cer semne” (1 Corinteni 1:22). Și suporta pedeapsa în guvernare, pentru că semnul acordat este pierderea vorbirii. Dar acest semn este cât se poate de oportun. Psalmistul spusese: „Am crezut, de aceea am vorbit” (Psalmul 116:10). Zaharia nu a crezut, de aceea nu poate vorbi.

Îngerul îi vesteste lui Zaharia că fiul lui va fi mare înaintea Domnului și va fi umplut de Duhul Sfânt, astfel încât „în duhul și puterea lui Ilie”, „să se pregătească pentru Domnul un popor binevoitor”. În versetele 6, 9, 11, 15, 16 și 17, „Domnul” este echivalentul lui „Cel vesnic” din Vechiul Testament: de aceea venirea Lui Mesia va fi venirea Domnului.

Trebuiau să fie pe pământ oameni gata să-L primească pe Hristos când avea să vină. Aceasta Evanghelie ne prezintă deci la început un preot evlavios împlinind ritualurile legii în templu, și primind o promisiune cu privire la un popor care așteaptă venirea lui Mesia pe pământ. Trebuie să acordăm o atenție deosebită acestui punct, pentru că vom vedea că această Evanghelie ne face să trecem de la lege la har și de la pământ la cer, atât de bine încât se termină prin harul vestit tuturor națiunilor și prin venirea lui Hristos în ceruri, unde își va lua slujba de mare preot. În capitolul 1 preotul pământesc este mut. În ultimele versete din Evanghelie, oamenii care vor fi preoți în noua dispensație a Duhului Sfânt sunt în templu și nicidecum muti: îl laudă și îl binecuvintează pe Dumnezeu. În versetele 26-38 îngerul îi vesteste Mariei zămisirea și nașterea Fiului ei. Maria este vasul ales pentru acest mare eveniment. Trebuie să relevăm pe scurt câteva detalii foarte importante. În primul rând versetul 31 declară fără echivoc că acest Fiu este cu adevărat Om „venit

din femeie” conform Galateni 4:4.

În al doilea rând, versetele 32 și 33 declară că El este mult mai mult decât un om obișnuit. El este „mare” cum nimeni nu a fost vreodată, pentru că este Fiul Celui Preaînalt. Este chemat să fie învățat peste casa lui Iacov și să primească o învățare care rămâne pentru totdeauna. Remarcăm că până aici nu există nici o aluzie la orice ar fi în afara acestei așteptări a Lui Mesia, care își avea temeiul în profetiile Vechiului Testament. Fiul Celui Preaînalt venea pentru a domni, și nimic în mesaj nu preciza că această domnie nu se va întemeia imediat.

O dificultate se prezintă duhului Mariei, pe care o exprimă în versetul 34. Copilul care avea să vină trebuia să-l aibă pe David ca tată și totuși să fie Fiul Celui Preaînalt! Maria nu cere un semn, pentru că accepta cuvintele îngerului, ci o explicație. Cum se va întâmpla aceasta? Întrebarea Mariei și răspunsul îngerului la versetele 35-37 declară clar - al treilea punct - realitatea nasterii miraculoase a Lui Isus și caracterul cu totul supranatural al nasterii Lui umane.

Avea să fie o intervenție a Duhului Sfânt pentru zămisirea Sfântului, apoi puterea Celui Preaînalt urma să o umbrească pe Maria - operație care urma să fie, credem - până la nașterea Sfântului pentru a o proteja. Un vas de carne și de sânge avea să fie astfel pregătit pentru intruparea Fiului lui Dumnezeu. El este cu adevărat Fiul lui David, cum arată sfârșitul versetului 32, dar Romani 1:3 arată că este Fiul Lui Dumnezeu care a devenit Fiul lui David după carne. În versetul 35 din capitolul nostru nu este articol înaintea lui „Fiul al Lui Dumnezeu” - „Sfântul” ... va fi numit „Fiul al lui Dumnezeu” - aceasta arată caracterul mai degrabă decât Persoana Însăși. Când Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul lui David prin intermediul Mariei, a existat o desfășurare a puterii Lui Dumnezeu astfel încât „Sfântul” născut din Maria a fost „Fiul al lui Dumnezeu” în caracter, și în consecință vasul care se potrivea intrupării Lui. Era un miracol de primă ordine, dar îngerul spusese: „nici un lucru nu va fi imposibil la Dumnezeu”.

Credința Mariei și supunerea ei la bună placere a lui Dumnezeu cu privire la ea reies minunat în versetul 38. Versetele 39-45 arată evlavie și duhul de profetie care o caracterizează pe Elisabeta, pentru că văzând-o pe Maria, recunoaște în aceasta pe „mama Domnului meu”. Ea este plină de Duhul Sfânt și îl recunoaște pe Isus ca pe Domnul ei chiar înainte de nașterea Lui, exemplu instructiv a ceea ce se spune în 1 Corinteni 12:3.

Apoi avem în versetele 46-55 cântarea Mariei cu accente profetice. Aceasta este făcută de convingerea pe care o are Maria despre îndurarea extraordinară al cărei obiect este ea în poziția ei smerită. Deși descinde din David, nu este decât logodnica unui tâmplar umil din Nazaret. În îndurarea al cărei obiect este, ea vede dovada că cei care se tem de Dumnezeu vor fi înalțați și cei mandri și puternici din această lume vor fi risipiți. Ea înțelege, mai mult ca venirea copilului ei avea să fie împlinirea promisiunii făcute lui Avraam - promisiune neconditionată a lui Dumnezeu - departe de ea gândul că Israel ar fi meritat ceva sub legământul promisiunii. Cei cărora le fusese foame sunt umpluți de bunătăți, bogății sunt scosi afară fără nimic. Dumnezeu lucrează întotdeauna astfel.

Să nu uităm să remarcăm că Maria vorbește de „Dumnezeu, Mantuitorul meu”. Deși a fost mama Mantuitorului nostru, ea însăși își găsea Mantuitorul în Dumnezeu. La timpul așteptat, fiul li s-a

nascut lui Zaharia si Elisabetei, si in momentul circumciziei copilului gura lui Zaharia s-a deschis. El scie: „Ioan este numele lui”, aratand ca acum accepta fara rezerva cuvantul ingerului si ca astfel numele fiului sau este chestiune reglata. Crede in sfarsit, desi este o credinta care urmeaza vederii - dupa felul iudaic. In consecinta Zaharia inceteaza de a fi mut, Il lauda pe Dumnezeu si, umplut de Duhul Sfant, profeteste. Este frapant sa remarcam ca, desi acesta profetie este motivata de nasterea fiului sau Ioan, acest copil ocupa in duhul lui Zaharia doar un loc secundar si neglijabil. Marea tema a cuvintelor lui este Hristosul lui Dumnezeu care urma sa Se nasca. El pune toate lucrurile la locul lor cuvenit, consecinta a faptului ca era umplut de Duhul, care Il mareste intotdeauna pe Hristos. Daca Zaharia s-ar fi exprimat pur si simplu in entuziasmul cauzat de nasterea acestui fiu nesperat, ar fi vorbit mai ales sau numai de acest fiu si de functia lui inalta de profet la care era chemat.

Vorbeste de venirea lui Hristos ca si cum ar fi avut deja loc si ii celebreaza efectele ca si cum s-ar fi realizat deja. Aceasta este caracteristic profetiei: el vorbeste ca fiind deja implinite, de lucrurile care, din punct de vedere istoric sunt inca viitoare. Pe moment, profetul este transportat in duhul lui in afara oricarei consideratii de timp. In aparitia iminenta a lui Hristos, Zaharia Il vedea pe Domnul, Dumnezeul lui Israel vizitandu-si poporul pentru a-l rascumpara. Mantuirea pe care o aducea, ii elibera pe ai Sai de toti dusmanii lor si le permitea sa-L slujeasca in toata libertatea, sfintenia si dreptatea in toate zilele vietii lor. Si toate acestea erau implinirea promisiunii Sale si a juramantului Sau fata de Avraam. Sa remarcam cum Duhul Sfant il inspira pe Zaharia ca sa vorbeasca de promisiunea neconditionata facuta lui Avraam, exact cum facuse Maria. Binecuvantarea lui Israel se va cladi pe acesta baza si nu pe cea a legamantului legii. In toate aceste evenimente, inca nu observam o distinctie neta intre prima si a doua venire a lui Hristos. Versetele 68-75 privesc cu atentie lucruri care nu se vor implini in toata acceptiunea lor decat la a doua Sa venire. Este exact ca Hristos a implinit rascumpararea la prima Sa venire, dar este o rascumparare prin sange, si nu prin putere. Este foarte adevarat ca sfintenia si dreptatea cu care poporul lui Israel, restaurat si eliberat, va sluji Dumnezeului Sau in timpul mileniului glorios, se vor baza pe lucrarea crucii. Cu toate acestea, in aceste versete, cele doua veniri sunt considerate ca un tot.

Versetele 76-77 se refera direct la Ioan, care tocmai se nascuse. El va merge inaintea fetei Domnului pentru a-l pregati caile. Va da poporului Sau cunostinta mantuirii prin iertarea pacatelor lor. Este ceea ce a facut, cum este indicat in versetul 3 din capitolul 3 in relatia cu botezul pe care il predica. Sa remarcam ca aici „poporul Sau” ia un sens destul de nou, nu Israel ca natiune, ci cei care alcatuiau ramasita credincioasa in mijlocul acestui popor. Totul se gaseste pe terenul indurarii chiar pentru Ioan si slujirea lui asemanatoare celei a lui Ilie. Este „iertarea pacatelor lor, datorita adancului indurarii Dumnezeului nostru.”(v. 77 si 78).

In versetele 78 si 79, Zaharia revine la venirea lui Hristos, si evident totul se situeaza pe terenul acestei indurari, pentru ca expresia „in care” leaga ce urmeaza de bunatatea mentionata chiar inainte. „Rasaritul din inaltime” este o descriere a lui Hristos deosebit de frumoasa. Am putea inlocui „Rasarit” prin „Zorii zilei” sau „Rasaritul soarelui”. Venirea lui Hristos marca in adevar rasaritul unei zile noi. Omul pe pamant a vazut intotdeauna soarele care se ridica la orizont. Aceasta ridicare a soarelui coboara „din inaltime”. Duhul lui Dumnezeu il impinge pe Zaharia, sa vesteasca rasaritul unei zile noi, desi frumusetea ei extraordinara este inca ascunsa ochilor lor.

El intelege cu toate acestea ca aceasta zi va introduce totodata lumina si pacea pentru oameni. Si aici incepe de fapt sa vorbeasca de lucruri care si-au gasit implinirea fericita la prima venire a lui Hristos. Cand a inceput slujba publica a lui Hristos, lumina a inceput sa straluceasca si calea pacii a fost cu adevarat stabilita prin moartea si invierea Sa: cale pe care ucenicii au fost condusi la fel de repede dupa aceea. Profetia lui Zaharia se termina pe aceasta nota de o frumusetate remarcabila. Prima mentiune pe care o avem despre Zaharia il arata ca pe un om tulburat si temator. Ultimul cuvint despre el pe care il raporteaza Scriptura este „pace”. Prin credinta, vazuse venirea Mantuitorului, asemenea rasaritului unei zile noi de binecuvantare si aceasta schimba tot.

Versetul 80 rezuma toata viata lui Ioan pana la inceputul slujbei lui Dumnezeu. Se ocupa de el in secret in pustii, instruindu-l in vederea slujbei solemne care va fi a sa in zilele viitoare: predicarea pocaintei.

Luca 2

Inceputul acestui capitol arata cum Dumnezeu poate folosi pe cei mari ai pamantului - fara stirea lor - pentru implinirea planurilor Lui. Cazul despre care este vorba aici este cu atat mai remarcabil cu cat decretul lui August nu a fost executat imediat ci a fost amanat pana la perioada in care Quirinius a avut guvernarea Siriei. Profetia indicase totusi ca Mesia trebuia sa Se nasca la Betleem si decretul imparatului soseste la momentul potrivit pentru a-i face pe Iosif si Maria sa urce la Betleem, desi o intarziere a intervenit mai tarziu pentru recensamantul insusi. Fara indoiala din cauza acestei perturbari hanul era plin. Faptul ca Hristos S-a nascut in iesle dovedeste saracia lui Iosif si a Mariei, banii putand intotdeauna - ieri ca si astazi - sa inlature lipsa de confort. Cu toate acestea, acesta este un simbol al locului exterior lumii si spre gloria Sa, pe care Hristos avea sa-l ocupe de la inceput.

Versetele 8-20 se ocupa de episodul cu privire la pastori. Cunoastem atat de bine acest fapt prin cantarile si cantecele de Craciun, incat suntem poate in pericol sa nu le intelegem intreaga importanta. Pazirea turmelor, nu era o ocupatie prea pretuita in acele zile. Si pastorii care pazeau turmele in timpul noptii, nu aveau competenta celor care se ocupau de ele ziua. Acestor oameni umili si ignorati la extrem, li s-au aratat ingerii. Secretul cerului cu privire la venirea Mantuitorului este dezvaluit unor oameni atat de neinsemnati ca acestia!

Aceasta pare si mai extraordinar cand comparam acest capitol cu Matei 2. In Evanghelia dupa Matei scena petrece printre cei mari din Ierusalim: imparatul Irod, curtenii lui, marii preoti si scribii, dar toti acestia ignora complet acest eveniment minunat timp de luni de zile si inca nu aud vorbindu-se de el decat prin magii de la Rasarit care sosesc la Ierusalim, personaje complet straine natiunii lui Israel. Explicatia ne este data de cuvintele psalmistului: „Domnul se destainuie celor care se tem de El.” (Psalmul 25:14). Dumnezeu nu se uita la infatisare, ci tine seama de cei care sunt smeriti si drepti cu inima inaintea Lui. De aceea nu tine cont de cei mari din Ierusalim si trimite ingeri la acesti pastori dispretuiti care isi pazesc turma in timpul strajei noptii pentru a le face cunoscuta taina celor divine. Acesti cativa pastori faceau parte din ramasita evlavioasa care astepta pe Mesia, cum ne arata apoi cuvintele si faptele lor.

Mai intai vine mesajul ingerului si apoi lauda ostirii ceresti. Daca mesajul era un mare motiv de bucurie, este pentru ca Mesia venea ca Mantuitor. Israelitii avusesera legislatorul si profetii, dar acum venise Mantuitorul, si un Mantuitor atat de mare incat era Hristos, Domnul. Aceasta veste buna este pentru „tot poporul”: pentru moment nu se adreseaza dincolo de cercul lui Israel. Semnul anuntand acest eveniment extraordinar este astfel incat nimeni nu l-ar fi putut concepe vreodata. Oamenii s-ar fi putut astepta sa vada un om de razboi, puternic, asezat pe un tron in tinuta de gala. Semnul este un prunc infasat si culcat intr-o iesle. Dar este un semn vestind in ce fel si in ce duh Domnul avea sa Se apropie de oameni.

Laudele ingerilor - descrise in versetul 14 - nu sunt exprimate decat in putine cuvinte, cuvinte pline de sens. Ele descriu ultimele consecinte care trebuiau sa decurga din venirea acestui prunc.

Dumnezeu va fi glorificat in cele preinalte, centru al puterii Sale, chiar locul unde cea mai mica discreditare aruncata asupra Numelui Sau ar fi resimtita cel mai puternic. Pe pamant, unde de la cadere, razboaie si certuri nu inceteaza, pacea va fi stabilita. Dumnezeu Isi va gasi „in oameni buna placere”. Din momentul cand a aparut pacatul, Dumnezeu nu Si-a gasit placerea nici in Adam nici in descendenta lui: dar iata-L acum pe Cel a carui natura omeneasca este altfel decat cea a lui Adam, gratie nasterii Lui miraculoase, ceea ce a fost prezentat clar in primul capitol. In El, buna placere a lui Dumnezeu se gaseste in cel mai inalt grad, cum se va gasi in oamenii care sunt in El, ca roade ale lucrarii Lui: consecinta minunata, intr-adevar!

La toate acestea, pastorii dau raspunsul credintei. Ei nu spun: „Sa mergem ... si sa vedem daca lucrul acesta a avut loc” ci „sa vedem lucrul acesta care a avut loc”. Se duc in graba si vad Pruncul cu ochii lor. Apoi aduc marturie altora. Ei pot spune atunci: „Dumnezeu a spus aceasta si noi am vazut” - ei dezvaluie ce le-a facut cunoscut Domnul si lucrurile la care au fost personal martori. O asemenea marturie nu poate decat sa aiba efect. Multi se mirau, si Maria pastreaza in minte aceste lucruri, cumpanindu-le in mintea ei; pentru ca este clar ca ea insasi nu intelege intreaga importanta a acestor evenimente. Cat priveste pastorii, dupa exemplul ingerilor, Il glorifica si Il lauda pe Dumnezeu. Astfel, in aceasta mare ocazie, lauda izbucneste la fel de bine pe pamant ca si in cer. Si nu putem crede ca, in lauda acestor oameni umili de aici jos, era o nota care lipsea laudei ingerilor puterii Lui in cer. In versetele 21-24, ne este dat sa vedem ca tot ce porunceea legea a fost implinit cu privire la Copilul Sfânt. Cand acesta este infatisat Domnului in templu, se afla acolo pentru a-L intampina - calauziti de Duhul lui Dumnezeu - doi batrani, care umbla in teama de Domnul. Am remarcat intru-un paragraf precedent cum cei mari din Ierusalim erau absolut straini de gandurile lui Dumnezeu si nu aveau nici o cunostinta de El; din contra, erau cei care aveau relatii cu El si au fost curand la curent cu vestea cea mare, chiar daca nu le-a aparut un inger. Duhul Sfânt este peste Simeon si, prin Duhul, nu numai ca stie ca inainte de a muri, Il va vedea pe Hristos Domnul, ci in plus, soseste la templu in momentul precis cand Copilul Isus este acolo. Este ceea ce se intampla si cu Ana. Ora vizitei ei este dirijata de sus, astfel incat sa-L vada pe Domnul.

Citind versetele 28-35, simtim cat de miscatoare a trebuit sa fie aceasta scena. Batranul se adreseaza mai intai Lui Dumnezeu, apoi Mariei. El este acum gata sa plece in pace pentru ca a vazut mantuirea Domnului in Copilul Sfânt. De fapt, el merge mai departe ca ingerul, pentru ca recunoaste ca mantuirea lui Dumnezeu a fost pregatita „inaintea fetei tuturor popoarelor” (De

aceasta data cuvântul „popor” este la plural). Nu numai că Isus avea să fie gloria lui Israel, ci și o lumină pentru a-l lumina pe păgânii. Lui Simeon i se descoperă că harul avea să se răspândească dincolo de limitele restrânse ale lui Israel.

Ii este de asemenea relevat că Hristosul a venit pentru a fi „un semn de împotrăvire”. Poate că o vedea nedeslusit, dar era acolo, umbra crucii, când sabia străpungea sufletul Mariei - ceea ce aflăm din cuvintele lui Simeon pentru Maria.

Poate ne mirăm că Simeon, caruia îi fusese acordat să trăiască până ce efectiv, îl ține pe Mântuitorul în brațele sale, este atât de dispus „să plece ... în pace”. Ne-am fi putut aștepta să fi resimțit o decepție cruntă: vedea cum Dumnezeu începea să intervină și totuși el trebuia să părăsească această scenă înainte ca această intervenție să se termine. Dar în mod vădit, îi este dat, ca profet, să prevadă că Hristosul va fi respins. De aceea nu aștepta gloria într-un viitor apropiat și este gata să plece.

El vestește că acest Copil va pune pe Israel la încercare. Mulți care erau sus aveau să cadă și cei care erau înjosiți și disprețuiți aveau să se ridice. Și cum Hristosul avea să cunoască împotrăvirea și să fie respins, gândurile multor inimi aveau să fie descoperite în clipa în care aveau să fie respins, gândurile multor inimi aveau să fie descoperite în clipa în care aveau să-l întâlnească. În prezența Lui Dumnezeu, toți oamenii sunt obligați să se arate așa cum sunt cu adevărat: de aceea acest caracter cu privire la Hristos este un omagiu involuntar dumnezeirii Sale. Mai mult, Maria însăși va fi străpunsă de durere ca de o sabie: cuvânt care și-a găsit împlinirea când stătea aproape de cruce.

Ana, foarte înaintată în vârstă, completează acest foarte frumos tablou al ramasitei evlavioase în Israel. Ea slujea neîncetat lui Dumnezeu și, când L-a văzut pe Hristos, „vorbea despre El”.

În punctul în care am ajuns, putem rezuma caracteristicile marcate ale tuturor acestor suflete evlavioase.

Puterea pastorilor este o ilustrare a credinței care îi anima. Ei acceptă imediat cuvântul care le este adresat prin intermediul ingerului, apoi ceea ce văd confirmă acest cuvânt, și în sfârșit glorifică și laudă pe Dumnezeu. Maria este un suflet îndemnat să revină și să mediteze asupra lucrurilor pentru înțelegerea cărora se bazează pe Dumnezeu (versetul 19).

Simeon îl aștepta pe Hristosul, învățat de Duhul lui Dumnezeu și sub puterea Lui. Așteptarea lui primește satisfacție deplină când îl întâlnește pe Hristos și profetește cu privire la El.

Ana slujea lui Dumnezeu neîncetat și a adus mărturie despre Hristos de când L-a întâlnit.

În ultimul rând, o grijă extremă a fost depusă împlinirii tuturor detaliilor cu privire la Hristos, cum porunca legea Domnului. De cinci ori se declară că legea a fost respectată (în versetele 22, 23, 24, 27, 39). Această trasatură remarcabilă trebuie probabil să-i fie atribuită lui Iosif, sotul Mariei - această ascultare atentă de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi insine asteptam acum a doua venire a Domnului. Ce minunat ar fi daca ne-am distinge prin aceste caractere remarcabile.

Versetul 40 acopera primii doisprezece ani din viata Domnului nostru: aflam acolo cum cresterea normala a trupului si a duhului, proprie speciei umane, il caracterizeaza si pe Domnul: marturie a umanitatii Lui adevarate.

Acesta se mai subliniaza prin ceea ce intrevedem despre El cand avea doisprezece ani. Nu-i invata pe invatatori, ci ii asculta si ii intreba in asa fel incat acestia se minunau de raspunsurile Lui. Si aici Il vedem aratand perfect atitudinea care se potriveste unui copil de aceasta varsta, si in acelasi timp si trasaturi supranaturale. Raspunsul pe care i l-a dat mamei Lui arata in aceeasi masura ca avea cunostinta de misiunea Lui. Cu toate acestea, timp de multi ani, avea sa-Si pastreze pozitia de supunere inaintea lui Iosif si a Mariei, aratand astfel desavarsirea naturii lui omenesti in cursul acestei perioade din viata Lui.

Luca 3

Inceputul slujbei lui Ioan este aratata cu mare precizie in primele doua versete. Aflam ca lucurile erau cu totul anormale: guvernarea era in mainile paganilor, si chiar in Israel domnea dezordinea, pentru ca erau doi mari preoti in loc de unul singur. De aceea chemarile la pocainta domina in predicarea lui Ioan. Profetii de altadata pledasera cu Israel pentru a-l aduce inapoi la legea calcata. Ioan nu mai actioneaza astfel: la pocainta cheama multimile. Israelitii trebuiau sa recunoasca: pe terenul legii erau pierduti fara speranta si locul lor era in moarte, in apele botezului, predica Ioan. Acesta era „un botez al pocaintei spre iertarea pacatelor”. Daca il ascultau pe Ioan si se pocaiu, erau moralmente gata sa primeasca iertarea pacatelor pe care o aducea Cel care avea sa vina. Astfel calea ar fi fost netezita inaintea Domnului.

Sa remarcam cum acest citat din Isaia vorbeste de venirea Domnului, si cum este vadit ca aceasta venire a Domnului si-a gasit implinirea in Isus. Versetul 5 exprima acelasi adevar pe care l-am vazut in versetele 52 si 53 din Capitolul 1 si in versetul 34 din Capitolul 2, numai exprimat in mod mai figurat. Versetul 6 arata ca din cauza ca Cel care avea sa vina nu era mai putin decat Domnul, mantuirea pe care avea sa o aduca nu va fi limitata la granitele restranse ale lui Israel ci va fi anuntata oricarei fapturi. Harul avea sa vina si sa se raspandeasca in toate directiile. Acest har este una din temele particulare ale Evangheliei dupa Luca.

Dar Ioan nu predica numai pocainta in mod general, face din ea si o chestiune foarte limpede si personala. Multimile se indreptau spre el si botezul lui era pe cale de a le provoca un entuziasm exagerat, aproape de a deveni o distractie pe gustul zilei. Lucurile se petrec exact la fel astazi: orice porunca religioasa, de exemplu botezul, degeneraza foarte usor intr-un fel de sarbatoare generala. Este evident ca Ioan nu se temea nicidecum ca-si raneste ascultatorii si ca isi pierde popularitatea. Nimic nu putea fi mai energic decat cuvintele lui relatate in versetele 7-9. El spune foarte clar oamenilor ce sunt; ii avertizeaza cu privire la mania care vine; cere pocainta adevarata care aduce roade. Le arata ca nici un privilegiu religios nu le va folosi, pentru ca Dumnezeu va judeca lucurile chiar din radacina. Securea avea sa-si faca lucrarea, nu sa curete ramurile ci sa loveasca la

radacina pentru a dobori tot pomul: si avea aici o imagine foarte realista a ceea ce se va implini, nu in executarea unei judecati exterioare ca cea care va marca venirea a doua, ci in aceasta judecata morala care a fost facuta la cruce. Venirea a doua va fi caracterizata prin focul care va mistui pomul mort - prima venire duce la cruce, unde sentinta judiciara a condamnarii a fost promulgata impotriva lui Adam si a rasei lui: cu alte cuvinte, pomul a fost doborat.

Ioan cere fapte, nu cuvinte, ca roade practice ale pocaintei, si aceasta duce la intrebarea pe care o pun multimile, relatata in versetul 10. Vamesii si soldatii urmeaza cu intrebari asemanatoare. Prin raspunsurile pe care le da in fiecare caz, Ioan pune degetul pe pacatele particulare care marcau diferitele clase de oameni. Desi raspunsurile variaza, vedem totusi ca pofta este la baza tuturor relexelor de care se ocupa el. Din toate buruienile care infloresc in inima omului, pofta este poate cea mai adanc inradacinata si cea mai greu de smuls: precum papadia, radacinile ei sunt foarte adanci. Adevarata pocainta conduce la o convertire adevarata - parasire a caii pacatului - si aceasta, Ioan o stia.

Astfel Ioan nu numai pregateste calea Domnului, ci in toata credinciosia, indreapta privirile catre El, fara a lasa nici o clipa multimile sa aiba o parere inalta despre el insusi. El declara ca nu este decat cel mai umil dintre slujitorii minunatei Persoane care urma sa vina - atat de umil incat nu era vrednic sa implineasca aceasta slujba foarte umila de a dezlega cureaua sandalelor Sale. Cel care avea sa vina era atat de mare incat va boteza cu Duhul Sfânt si cu foc: Cu Duhul Sfânt in binecuvantare, cu foc in judecata, cum clar explica versetul urmator. Remarcam din nou aici ca nu exista o diferenta foarte neta între cele doua venituri. A fost un botez al Duhului, reletat in Fapte 2, ca rezultat al primei venituri, dar botezul cu foc, conform versetului 17, este rezervat pentru a doua venire.

Luca ne relateaza deci slujirea in credinciosie a lui Ioan, apoi il indeparteaza rapid din relatare pentru a ceda locul lui Isus. Inchiderea lui Ioan nu a avut loc in acel moment dar Luca paraseste ordinea istorica pentru a pune inaintea noastra evenimentul intr-o ordine morala si spirituala. Slujba lui Ioan - asemanatoare celei a lui Ilie - paleste inaintea Celui care avea sa fie vasul harului lui Dumnezeu, care a fost botezat si astfel introdus in slujba Lui. Nici macar nu ni se spune aici ca Ioan L-a botezat pe Isus, dar ni se spune ca Acesta Se ruga cand a fost botezat ceea ce nu este mentionat nicaieri in alta parte. Aceasta Evanghelie insista de o maniera evidenta asupra desavarsirii naturii umane a Domnului nostru. Harul fata de om apartine Celui care este Omul desavarsit, si prima caracteristica a desavarsirii in om este cea a dependentei fata de Dumnezeu. Rugaciunea este o expresie a acestei dependente si vom vedea in aceasta Evanghelie de cate ori se relateaza ca Isus Se roaga. Avem aici primul caz.

Peste acest Om dependent in rugaciune, Duhul Sfânt coboara, ca un porumbel, si in acelasi timp vocea Tatalui declara ca Acesta este Fiul Sau preaiubit, Obiect al intregii Lui placeri. Astfel este in sfarsit revelat adevarul Trinitatii. O clipa putem vedea Duhul, Il auzim pe Tatal, si Fiul este acolo, sange si carne, si in consecinta, putem nu numai sa-L vedem si sa-L auzim ci sa-L si atingem. Este un lucru minunat ca cerul este deschis si toata atentia sa este concentrata asupra unui Om care Se roaga, pe pamant. Dar in Acest Om care Se roaga, Dumnezeu avea sa Se faca cunoscut, pentru ca „intregii plinatati a Dumnezeirii i-a placut sa locuiasca in El” (Coloseni 1:19).

Tatal proclamand astfel ca Isus este Fiul preaiubit, Luca introduce acum genealogia Sa prin Maria, pentru a arata cum este cu adevarat Om. Matei face ca originile Lui sa mearga pana la Avraam care a primit promisiunea, si pana la David care a primit regalitatea. Luca face ca Isus sa mearga pana la Adam si la Dumnezeu, pentru ca problema este pur si simplu natura Lui umana - transmisa prin Maria, Iosif fiind numai tatal Lui presupus. Isus este cu adevarat Om, desi Fiu al lui Dumnezeu. El este Omul al doilea, Domnul venit din cer, Cel care aduce din belsug harul lui Dumnezeu.

Luca 4

Inceputul acestui capitol ni-l prezinta pe Isus, plin de Duhul Sfânt, întorcându-Se de la Iordan. Dar înainte de a-Si incepe slujba, trebuie sa fie ispitit patruzeci de zile de diavol. Duhul Il duce la aceasta incercare si vedem aici contrastul minunat între Omul al doilea si primul.

Cand a fost creat primul om, Dumnezeu a declarat ca totul era foarte bun, dar Satan a venit fara intarziere sa-l ispiteasca pe om si a fost cauza ruinei lui. Omul al doilea a aparut, vocea Tatalui s-a facut auzita pentru a declara excelenta Fiului Sau, de aceea Satan se grabeste din nou sa vina in acest loc: dar de aceasta data Il intalneste pe Omul, plin de Duhul Sfânt, pe care vicleniile diavolului nu-L pot atinge. Cand primul om a cazut, nu a cunoscut chinurile foamei, pentru ca locuia in gradina roditoare sadita de Creatorul Sau. Omul al doilea este victorios, desi gradina a fost transformata in desert si El Insi cunoaste foamea.

Este clar ca Luca ne da isпитirile in ordinea morala, si nu in ordinea istorica. Matei ne da ordinea istorica si ne arata ca ultima ispitire este cea cand Domnul ii porunceste lui Satan: „Pleaca”, ispitire relatata in versetul 8 din Capitolul nostru. Ordinea pe care o avem aici corespunde analizei lumii pe care o face Ioan in Capitolul 2 din prima lui epistola. Prima ispitire avea clar ca scop sa se adreseze poftei carni, a doua poftei ochilor si a treia trufiei vietii. Dar Domnul nostru este strain de orice pofta, de orice mandrie: aceste trei incercari nu servesc decat la a releva desavarsirea Lui absoluta.

Ca raspuns la prima ispitire, Domnul Isus, Om adevarat, ia locul cuvenit omului, de dependenta completa fata de Dumnezeu. Viata naturala a omului depinde de painea pe care o asimileaza, paralel viata lui spirituala depinde de Cuvantul lui Dumnezeu pe care il asimileaza si pe care il asculta.

La a doua ispitire, Domnul raspunde prin întreaga Lui consacrare fata de Dumnezeu. Putere, glorie, stapanire in ele insele nu sunt nimic pentru El. El nu are decat un scop: sa-L adore si sa-l slujeasca lui Dumnezeu

Domnul face fata celei de a treia ispitiri - unde satan Il incita sa puna credinciosia lui Dumnezeu la incercare prin increderea Lui neclintita in Dumnezeu. Marele adversar nu gaseste nici un mijloc de a-L ataca. Domnul Se increde in Dumnezeu fara a avea nevoie sa-L puna la incercare.

Aceste trei trasaturi expuse astfel de o maniera atat de marcata - dependenta, consacrare, incredere - sunt cele care Il disting pe Omul desavarsit. Le vedem clar in Psalmul 16, care prin Duhul de profetie, Il prezinta pe Hristos in desavarsirile Lui ca Om.

Dupa ce a fost ispitit de Satan si a iesit victorios din aceste incercari prin puterea Duhului Sfânt, Domnul Isus se intoarce in Galilea pentru a-Si incepe slujba publica in puterea aceluiasi Duh: primele cuvinte care ne sunt relatate despre El sunt rostite in sinagoga din Nazaret, locul unde fusese crescut. El citeste la inceput din Isaia 61 si Se opreste la locul unde profetia trece de la prima venire la a doua. „Ziua razbunarii Dumnezeului nostru” nu venise inca. Dar oprindu-se la acest loc, unde traducerea noastra nu are nici un semn de punctuatie, Isus Isi poate incepe predica spunand: „Astazi s-a implinit Scriptura aceasta pe care ati auzit-o” (v. 21) Acest pasaj Il prezinta pe Domnul ca Cel pe care L-a uns Duhul lui Dumnezeu, in care plinatatea harului lui Dumnezeu avea a se face cunoscuta oamenilor.

A-L prezenta astfel pe Domnul pare sa caracterizeze Evanghelia dupa Luca. Desi era Dumnezeu in plinatatea Persoanei Sale, Domnul ni Se prezinta totusi ca Omul dependent, plin de Duhul Sfânt, vorbind si lucrând in puterea Duhului si revarsând har fata de oameni. Cei care Il asteptau la Nazaret se minunau de „cuvintele de har care ieseau din gura Lui”. Legea lui Moise fusese adesea vestita in incinta sinagogii, dar niciodata inainte harul nu fusese vestit astfel acolo. Totusi, nu era suficient sa vestesti harul in teorie: Domnul continua explicand ce este harul pentru ca ascultatorii Lui sa inteleaga ce implica aceasta. El citeaza doua exemple luate din propriile lor Scripturi unde bunatatea lui Dumnezeu se aratase, si in cele doua cazuri beneficiarii acestui har erau pacatosi dintre pagani. Vaduva din Sidon era intr-o situatie disperata - „fara putere”. Soldatul sirian era dintre „dusmanii” lui Dumnezeu si ai poporului Sau. Astfel aceste doua cazuri clarifica foarte potrivit Romani 5:6-10, pentru ca femeia a fost salvata si hranita, omul a fost facut curat si reconciliat. Aceasta minunata prezentare a harului in actiune nu place oamenilor din Nazaret. Cuvintele de har sunt foarte placute in teorie, dar de cand acesti oameni isi dau seama ca harul implica in mod necesar ca cei car il primesc nu il merita, se ridica revoltati si mandrii, plini de furie, si L-ar fi omorat pe Isus, daca acesta, trecand prin mijlocul lor, nu ar fi plecat. Efectele fericite ale harului erau binevenite, dar nu le vroiau pe terenul harului, pentru ca aceasta presupunea ca nu erau mai buni decat pacatosii dintre pagani. In toata probabilitatea, duhul modern ar accepta ca harul sa fie predicat in cocioabe, dar ar considera ca un afront sa fie predicat in sinagoga. Minteia iudaica nu putea nici macar suferi sa fie adus in cocioabe!

Astfel harul este respins de o maniera categorica chiar data cand este vestit: si aceasta nici macar nu se petrece la Ierusalim printre scribi si farisei, ci in tinuturile cele mai sarace ale Galileii, chiar in locul unde fusese crescut Domnul. Acolo era foarte cunoscut si aceasta punea ca un val pe inimile lor.

In lumina a toate acestea, sfarsitul capitolului este foarte frumos. Daca un seviciu oferit intr-un duh de har este refuzat cu dispret si violenta, binefacatorul se ofenseaza si se indeparteaza cu dezgust. Nu asa actioneaza Isus. Daca asa ar sta lucrurile, unde am fi? Isus Se retrage atunci din Nazaret, dar coboara la Capernaum si predica acolo. Invatatura Lui ii uimeste, fara indoiala din cauza acestei note noi de har care era caracterul ei marcant, si apoi si pentru ca aceasta invatatura era imbracata cu autoritate divina.

In sinagoga Domnul intra in conflict cu puterile intunericului. Sinagoga era ceva mort, de aceea oamenii posedati de demoni puteau sa se afle acolo fara sa fie cunoscuti ca atare. Dar de cand

Domnul este acolo, demonul se manifesta si arata in aceeasi masura ca stie cine este Isus, chiar daca oamenii insisi ignora acest lucru. Isus era intr-adevar „Sfantul lui Dumnezeu”, dar in loc sa accepte marturia demonului, il mustra si il alunga din victima lui. Isus arata astfel puterea Cuvantului Sau.

In versetul 36 avem si autoritatea si puterea, acest ultim cuvint avand sensul dinamismului. In versetul 32, este cu adevarat autoritatea. Astfel avem harul Cuvantului Sau, urmat de autoritatea Cuvantului Sau si de puterea Cuvantului Sau. Nu este surprinzator ca oamenii spun: „Ce este cuvintul acesta!” Si noi insine, care am primit acum Evanghelia harului lui Dumnezeu, avem aceleasi motive de a gandi la fel. Ce minuni de regenerare spirituala nu implineste Evanghelia astazi!

Iesind din sinagoga, Isus vine la casa lui Simeon unde domnea boala. Aceasta dispare la Cuvantul Sau. Apoi, seara, se produce aceasta extraordinara desfasurare a puterii lui Dumnezeu in plinatatea harului. Oamenii chinuti de toate felurile de boli si de mizerii sunt adusi la Isus si toti sunt eliberati. „Punandu-Si mainile pe fiecare dintre ei, i-a vindecat”. El arata astfel in mod practic ce este harul lui Dumnezeu, pentru ca a merge catre fiecare fara a tine cont de merite sau de greseli, este tocmai caracterul harului. Din partea lui Dumnezeu, harul este oferit in mod liber fiecaruia. Versetul 40 a inspirat o cantare care incepe astfel: „Seara, cand soarele apunea ...” si cu siguranta noua tuturor ne place sa cantam:

„Mainile tale nu au pierdut nimic din puterea lor de altadata,

Nici un Cuvant nu poate sa iasa de pe buzele Tale fara sa aduca roade”.

Dar desi aceeaasta cantare este foarte frumoasa, realitatea exprimata in acest verset 40 o intrece in frumusetate. Acesta este harul Lui Dumnezeu.

Si harul desfasurat in aceasta seara memorabila nu a secatuit pentru atata. Isus Se duce de altfel sa predice Imparatia lui Dumnezeu - o Imparatie a carei temelie se va baza nu pe faptele legii ci pe roadele lucrarii Lui - produse de har.

Luca 5

In capitolul precedent, L-am vazut pe Domnul Isus inaintand prin puterea Duhului pentru a vesti harul lui Dumnezeu, si lovindu-se imediat de respingerea din partea omului. Am vazut ca, in ciuda a orice, Domnul nu Se lasa intors de la lucrarea Lui de har. Acest capitol ne ofera acum o serie de scene delicioase care ilustreaza ce implineste harul la cei care il primesc. Patru oameni apar inaintea ochilor nostri: Petru, leprosul, paralyticul, Levi - fiecare marcat de un caracter diferit. Ei se succed intr-o ordine care este morala, nu riguros cronologica. Matei si Marcu ne povestesc amandoi cum a chemat patru pescari ca sa devina ucenicii Lui, dar numai Luca ne instiinteaza despre pescuirea minunata care a facut impresie atat de profunda asupra lui Petru si vroia sa-i fie dator, dar harul, in schimb, raspandeste peste Petru o binefacere atat de bogata. Aceasta este cu atat mai surprinzator cu cat pescarii tocmai se obosisera toata noaptea in eforturi complet sterile. Acum nu este numai abundenta ci supra-abundenta; acolo unde eforturile zadarnice se inmultisera, acolo se inmultesc

prinderile plasei. Singura umbra in scena vine din capacitatea lor slaba de a retine ce a dat harul.

Barca lui Petru a iesit de doua ori pe lac, o data noaptea cand te puteai baza pe peste, o data ziua cand nu te bazai pe el. Locul este acelasi, in cele doua dati, si aceeasi oameni cu acelasi material. De unde vine diferenta? Dintr-un lucru, din unul singur. Hristos urcase in barca. Ochii lui Petru au fost deschisi la acest fapt si este clar ca aceasta a facut ca Mantuitorul sa straluceasca asupra lui ca o lumina care venea de la Dumnezeu. A se gasi in prezenta lui Dumnezeu, Chiar daca este Dumnezeu prezent in plinatatea harului, produce in inima lui Petru convingerea starii lui de pacat.

Ori acesta este primul lucru pe care harul il aduce cu el - convingerea de pacat. El o produce intr-un mod mult mai profund decat a facut-o vreodata legea, si atrage, producand in acelasi timp aceasta convingere de pacat. Acolo se gaseste acest minunat contrast. Legea lui Moise, cand a fost data in Sinai, a facut poporul sa simta carenta ei, dar aceasta ii respingea si ii indeparta de muntele arzator. Harul, in Persoana lui Isus, a adus o asemenea convingere la Petru incat si-a marturisit starea de pacat si s-a aruncat cu toate acestea la picioarele lui Isus, apropiindu-se de Mantuitorul atat cat putea.

Incidentul urmator - urmare foarte potrivita - priveste un om care nu este propriu-zis umplut de pacat, ci plin de aceasta lepra care este o imagine a pacatului. Era atat de plin de lepra incat simtea ca oferea o priveliste prea respingatoare pentru a putea cu adevarat sa se bazeze pe bunatatea lui Isus. Era convins de puterea Lui dar nesigur cu privire la harul Sau. De aceea se apropie spunand: „Daca vrei ...”, releva astfel ca trupul lui este plin de lepra si ca inima lui este plina de indoiala. Imediat, harul Domnului isi arata deplina lui masura. Cuvantul Lui era cu totul puternic, totusi Domnul intinde mana si il atinge ca pentru a inlatura pentru totdeauna din mintea leprosului ultima indoiala care persista si pentru a-l linisti pe deplin.

Vedem deci aici ca harul aduce vindecarea, o vindecare pe care legea nu o aducea, desi continea instructiuni, pentru ca preotii sa poata recunoaste orice vindecare care era facuta prin puterea lui Dumnezeu. Aici puterea lui Dumnezeu este la lucru in plinatatea harului: scena minunata in adevar! Nu suntem surprinsi ca „mari multimi se adunau ca sa-L asculte si sa fie vindecate” (v. 15).

Sa nu neglijam versetul¹⁶. Isus a luat locul Omului care ramane inaintea lui Dumnezeu si lucreaza in puterea Duhului. Harul a picurat, abundent, din Persoana Sa si El consacra timp comuniunii in rugaciune, departe de locurile frecventate de om, inainte de a lua din nou contact cu nevoile omenesti. Apoi vine cazul omului lovit de paralizie si redus la o stare de completa dependenta. Nu se spune nimic despre credinta lui personala, desi credinta aratata de oamenii care aduc bolnavul este extraordinara si activa, si Domnul ii raspunde din plin. Fariseii si invatatorii legii, care sunt acolo, formeaza un fel de arierplan intunecat al tabloului. Ei aveau numeroase nevoi si puterea Domnului era acolo ca sa-i vindece, pentru ca harul aduce resursele lui abundente cu generozitate pentru fiecare. Totusi ei sunt acolo pentru a da si nu pentru a primi. Ceea ce aduc sunt critici, care se arata a fi eronate. Isi lanseaza cu violenta criticile si trec pe langa binecuvantare.

Paraliticul este cel care primeste binecuvantarea - si puterea ii este acordata. Este tocmai ceea ce are nevoie. Omul plin de pacat are nevoie nu numai de curatire de pacatele sale ci de putere asupra

pacatului, aceasta putere fiind legata de iertare. In cazul acestui om, paralizia lui era in mod vadit rezultatul pacatului si Domnul se leaga de radacina raului inainte de a se ocupa de rau. Intotdeauna aceasta este calea care urmeaza harului pentru ca nu este niciodata nimic superficial in felul in care lucreaza. Fariseii, cu toate criticile lor, nu puteau sa elibereze trupul bolnavului de influenta paraliziei lui, mai mult decat puteau sa-i elibereze sufletul de vina pacatelor lui. Isus poate sa faca si una si cealalta: demonstreaza ca are puterea sa implineasca miracolul iertarii - ceea ce ochii omenesc nu putea observa - implinind miracolul vindecarii inaintea ochilor lor.

Fariseii aveau dreptate sa creada ca nimeni nu poate ierta pacatele, decat numai Dumnezeu. Dar cand Il aud pe Isus iertand pacatele, Il acuza de a rosti hule. Noi deducem din aceasta ca Isus este Dumnezeu. Fiecare dintre noi se gaseste in mod obligatoriu inaintea acestei alegeri clare si bine definite si suntem fericiți dacă alegem bine. Vindecarea a carui obiect este acest om, ii este acordata in mod divin. El se ridica, dupa ce si-a regasit puterile, capabil, imediat, sa-si ia micul pat si sa mearga la casa lui, ceea ce face glorificandu-L pe Dumnezeu.

In al patrulea rand, Levi apare in scena; el arata ca harul are grija de inima unui obiect. Cand Isus il cheama, Levi este ocupat cu o munca placuta: cea de a primi bani. Imediat ce mintea si inima lui se intorc de la acesti bani si incep sa-L urmeze pe Domnul, in asa fel ca il vedem apoi actionand invers: isi imparte banii, dand celor in nevoie conform Psalmului 112:9 („El raspandeste si da saracilor”). Levi invita o mare multime de vamesi si alti oameni la ospatul lui, aratand ca gandurile lui s-au pus imediat in acord cu cele ale noului sau Stapan, si ca intelesese spiritul harului. Hristos totusi este adevaratul Obiect al ospatului, pentru ca ne spune: „Levi l-a facut un ospat mare in casa lui” (v. 29). Fariseii erau totalmente insensibili la acest duh de har, dar obiectiile lor nu servesc decat la a face sa se vestesca prin Domnul acest mesaj minunat: „N-am venit sa chem la pocainta pe cei drepti, ci pe pacatosi” (v.32)

Tot ce am spus s-ar putea rezuma astfel: harul produce convingerea de pacat si apoi lucreaza curatirea pacatului. Apoi confera puterea si mai mult, il face pe cel care il primeste conform cu Cel care este expresia lui. Hristos devenind Tinta inimii lui Levi, vedem cum acesta incepe sa fie impregnat de duhul Stapanului Sau.

Din versetul 33 si pana in Capitolul 6, un alt punct este destul de clar pus in relief: ca harul face sa iesi din robie si duce la libertate. Fariseii dispretuiau harul si erau foarte legati de posturi, rugaciuni si ceremoniile prescrise de lege. Legea produce robie dar harul aduce libertate: este ceea ce ne invata pe larg Epistola catre Galateni. Deplinul adevar expus in aceasta epistola nu putea sa fie revelat inainte de moartea si invierea lui Hristos, nici inainte ca Duhul sa fi fost dat; totusi vedem aici pe Domnul incepand sa vorbeasca de lucruri care intr-un viitor apropiat avea sa fie clar aratate. El foloseste parabole sau ilustratii, dar gandirea Lui este clara. Fiind adevaratul Mesia, El este „Mirele” si prezenta Lui langa ucenici ii impiedica sa fie supusi constrangerilor indicate in versetul 33. Apoi putin mai departe, Domnul introduce ceva nou. In El, harul incepe sa straluceasca, si ca o bucata de postav nou, nu te puteai servi de el ca de o bucata pusa la haina veche a legii. Tesatura noua ar impune o asemenea solicitare tesaturii vechi incat ar rupe-o; pe langa aceasta, noul si vechiul nu se potrivesc. Se dovedesc cu totul incapabile. Apoi, noua ilustratie: harul, prin puterea lui, poate fi comparat cu actiunea vinului nou, in timp ce formele si poruncile legii au caracterul rigid al butoaielor

vechi. Daca am incerca si punem vinul nou al harului in butoiul vechi al legii, putem fi siguri de catastrofa. Trebuie gasite vase noi capabile sa contina puterea noua.

In acest mod remarcabil Domnul arata ca harul lui Dumnezeu, care venise in Persoana Sa, avea sa produca propriile sale conditii noi si ca randuielile carnii instituite in Israel sub lege nu erau impuse decat „pana la un timp de indreptare” (Evrei 9:10). Dar in acelasi timp Domnul arata ca oamenii, prin temperament, prefera legea harului - vinul vechi le convine mai mult decat cel nou. Exista un motiv evident pentru aceasta: chiar faptul de a da legea omului presupune ca el este capabil sa o implineasca - in timp ce harul esete oferit pe temeiul dovedit ca omul este o fiinta iremediabil pierduta.

Luca 6

La inceputul acestui capitol, ii vedem pe farisei si pe scribi incercand sa limiteze actiunile ucenicilor, ca si puterea in har a Domnului, in limitele sabatului iudaic, dupa cum aveau obiceiul sa-l respecte. Aceasta ilustreaza invatatura Domnului data la sfarsitul capitolului 5: in consecinta „butoiul” sabatului iudaic se sparge si harul se raspandeste in ciuda fariseilor.

Expresia „a doua zi dupa sabbat” se refera, credem noi, la Levitic 23:9-14 si este folosita pentru a ne arata ca „snopul leganat” fusese deja adus, de aceea nu era nimic de obiectat cu privire la modul de a actiona al ucenicilor, in afara modului strict in care fariseii tineau sabbatul. Raspunsul Domnului la obiectia lor este formata din doua elemente: mai intai pozitia Sa, apoi Persoana Sa.

Pozitia Sa este analoaga celei a lui David cand a intrat in casa Lui Dumnezeu si a luat painile punerii inainte. David era imparatul uns de Dumnezeu si totusi respins: nu era in gandul lui Dumnezeu sa-L lase pe Unsul Sau si pe cei care erau cu El sa le fie foame pentru a respecta maruntele detalii ale legii. La fel, aici fariseii se ingrijoreaza de leacuri respingandu-l in acelasi timp pe Isus.

Versetul 5 pune in relief Persoana lui Hristos Omul, cand a fost creat, a fost facut stapan al creatiei pamantesti. Fiul Omului este Domnul unei sfere mult mai vaste. El nu este legat de sabbat, sabbatul este la dispozitia Sa. Cine este deci acest Fiu al Omului? Ceea ce fariseii nu stiau, dar Domnul Isi arata maretia prin acest titlu pe care il revendica.

Incidentul care se refera la omul cu mana paralizata vine apoi in versetele 6-11. Aici din nou este ridicata problema sabatului, si fariseii ar fi impins subtilele lor obiectii pana la interzicerea indurarii in acea zi. Vedem aici nu revendicarea pozitiei Domnului nici a Persoanei Sale, ci a puterii Sale. El are puterea sa vindece in har, si aceasta putere o exercita, fie ca fariseii vor sau nu. Domnul accepta provocarea lor si, facandu-l pe om sa se ridice inaintea lor, il vindeca in vazul tuturor. Printii filistenilor incercasera sa lege mainile lui Samson cu sapte funii noi, dar o facusera in zadar. Capeteniiile lui Israel incercau aici sa faca funii cu legea sabatului pentru a lega cu ele mainile pline de har ale lui Isus, si ei de asemenea o fac in zadar.

Nereusind, sunt plini de manie si se apuca sa completeze pentru a-L face sa moara pe Isus. In fata acestei uri in crestere, Acesta Se retrage in solitudinea comuniunii cu Dumnezeu. In capitolul

precedent, L-am vazut retragandu-Se ca sa se roage, in clipa cand mari multimi se adunau in jurul Lui si cand parea pe punctul de a cunoaste triumful. El face exact acelasi lucru cand norii grosi ai opozitiei par sa-L inconjoare. In toate imprejurarile, rugaciunea este ajutorul Omului desavarsit.

Mai mult este semnificativ ca ceea ce a urmat acestei nopti de rugaciune a fost alegerea pe care o face a celor doisprezece care aveau sa fie trimisi ca apostoli. Printre ei se gasea si Iuda Iscarioteanul; de ce trebuia sa faca parte dintre ei? Aceasta ramane un mister pentru noi. Orice ar fi, Domnul l-a ales, si alegerea Lui era buna. Nici o eroare nu putea urma dupa aceasta noapte de rugaciune.

Pornind de la versetul 17, pana la sfarsitul capitolului, avem invatatura pe care Domnul a dat-o ucenicilor Sai, si indeosebi celor doisprezece. Putem rezuma cuvintele Sale spunand ca Domnul ii invata pe ucenici cu privire la caracterul care urma sa fie produs in ei prin harul lui Dumnezeu pe care il facea cunoscut. Aceasta cuvantare seamana mult cu predica de pe munte din Matei 5-7, dar se pare ca aceasta fusese facuta la un moment diferit. Nu exista indoiala ca Domnul a repetat in mai multe randuri lucruri foarte asemanatoare, unor multimi diferite.

Cu acest prilej, Domnul Se adreseaza ucenicilor insisi. In Evanghelia dupa Matei, El descrie o anumita clasa de oameni si spune si Imparatia este „a lor”. Aici, El spune: „a voastra este Imparatia” (v. 20), Identificand aceasta clasa cu ucenicii. Ucenicii Lui sunt saracii, cei carora le este foame, cei care plang, cei care sunt urati si insultati. O asemenea descriere arata ca Domnul considera deja respingerea Lui ca sigura, si versetele urmatoare (24-26) arata ca imparte oamenii in doua clase. Erau cei care se identificasera cu El Insusi, luand parte la suferintele Lui, si cei care erau din lume si luau parte la bucuriile ei trecatoare. Asupra celor dintai invoca o binecuvantare, asupra celor din urma un blestem. Aceasta implica evident o profunda antinomie: cei care sunt intristati sunt cei preafericiti; cei care sunt fericiti si populari sunt sub judecata. Dar primii merg pe urmele Fiului Omului si sufera pentru Numele Lui, in timp ce altii urmeaza cararea profetilor falsi. Chemand astfel o binecuvantare asupra ucenicilor Sai, Domnul le da instructiuni pe care, daca le urmeaza, vor arata ca reflecta duhul de har al Domnului. In fapt, inca nu Isi trimite ucenicii, ci ii instruieste in vederea misiunii pe care o vor avea de a-L reprezenta si a sluji intereselor Lui. Acest duh de har este marcat in special in versetele 27-38. Dragostea care poate sa se arate si chiar sa faca bine unui dusman nu este omeneasca, ci vine de la Dumnezeu; in timp ce orice pacatos poate arata dragoste cui ii arata. Ucenicul lui Isus se recunoaste pentru ca iubeste, binecuvanteaza, da. Pe de alta parte, nu trebuie sa judece si sa condamne. Aceasta nu inseamna ca un ucenic nu trebuie sa-si exercite facultatile pentru a judeca sanatos si a lucra cu discernamant, ci dimpotriva, ca nu trebuie sa fie caracterizat de un duh de critica prompt sa impute altora motive rele si astfel sa-i judece. Aceste invataturi se potriveau perfect celor care erau chemati sa-L urmeze pe Hristos in timpul sederii Lui pe pamant. Esenta acestor invataturi se aplica in egala masura celor care sunt chemati sa-L urmeze in timpul absentei Lui din ceruri. Acum este ziua harului, in timpul careia Evanghelia Harului este predicata, si de aceea este de cea mai mare importanta sa fim marcati de duhul de har. Vai, cum purtarea noastra a dezmintit adesea cauza cu care suntem identificati! Efectul unei predicari repetate pline de har poate fi complet anulat daca exista lipsa de har in purtarea predicatorului sau a prietenilor sai. Manifestand dragoste aratam ca suntem adevaratii copii ai lui Dumnezeu - ai Dumnezeului care „este bun cu cei nemultumitori si rai” (v.35)

Nu este usor sa patrundem inlantuirea de invatatura continuta in versetele 39-49, dar ea se gaseste acolo cu siguranta. Acesti ucenici urmau nu peste mult timp, sa fie trimisi ca apostoli, de aceea trebuiau sa fie ei insisi persoane capabile sa vada. Pentru a fi capabili sa vada, trebuiau sa fie invatati; si pentru acesta, trebuia sa ia locul de umilinta la picioarele Stapanului lor. Nu era mai presus de El: El era mai presus de ei si tinta asezata inaintea lor era sa-l semene. El era desavarsirea si, o data ce „vremea studiilor” lor se va fi terminat, vor fi asemenea Lui.

Pentru ca sa fie astfel, trebuie cultivat un duh de judecata de sine. Tendinta noastra naturala este sa-i judecam pe altii si sa remarcam cele mai mici paie. Daca ne judecam noi insine, se poate sa descoperim adevarate barne. Si daca ne judecam cinstit noi insine, vom putea poate atunci sa-i ajutam pe altii.

Incepand de la versetul 43, este examinata marturisirea exterioara a ucenicului. Vorbind astfel, se poate ca Domnul sa fi avut in mod particular in vedere pe cineva ca Iuda. Printre cei care luau locul ucenicilor, se va gasi poate „un om rau”, ca si „un om bun”. Acestia vor fi deosebiti prin roadele lor, vazute totodata in cuvintele si actiunile lor. Natura se reveleaza prin roade. Nu ne este posibil sa patrundem secretele naturii fie intr-un pom, fie la un om. Dar putem recunoaste natura - fara greutate si fara greseala - dupa roade.

Aceasta conduce la a fi constient ca simpla marturisire nu are nici o trecere. Oamenii pot, in repetate randuri, sa numeasca pe Isus Domnul lor, dar daca ascultarea de Cuvantul Sau lipseste, Domnul nu ii recunoaste ca ucenici. Singura temelie care nu poate fi clatinata de incercari este cea care este intemeiata pe ascultare. A asculta pur si simplu Cuvantul fara a te supune lui poate ridica un edificiu care sa semene cu lucrul adevarat; dar in ziua incercarii, va fi dezastru.

Sa ne asezam toti sub puterea patrunzatoare a acestui Cuvant. Credinciosul cel mai sincer are nevoie sa ramana inaintea lui si nici unul din noi nu poate sa scape din vedere aceasta. Aceasta se aplica sferei complete a adevarului. Nimic nu ne apartine cu adevarat si deplin pana ce nu ne supunem cu ascultarea credintei - nu numai acceptarea credintei, ci ASCULTAREA credintei. Atunci - si numai atunci - vom fi intemeiati in adevar, astfel incat vom fi „intemeiati pe stanca”.

Aceste cuvinte ale Domnului nostru ne dezvaluie, fara nici o indoiala, secretul frecventei caderi tragice a adevaratilor credinciosi in marturia lor; ca si caderea si parasirea marturisirii de ucenic din partea celor care nu s-au angajat in aceasta sans realite.

La realite este ceea ce - mai presus de toate lucrurile - cere Domnul.

Luca 7

Luca tocmai a reletat ca Domnul Si-a ales cei doisprezece apostoli, apoi, ca le-a dat invataturi care priveau in mod special duhul de har si la realite care trebuia sa-i caracterizeze. Constatam ca nu-i trimite imediat in misiune, ci ii retine langa El ca sa continue sa invete de la El, si prin cuvintele si faptele Sale. Trimiterea ucenicilor nu are loc inainte de inceputul capitolului 9.

Am remarcat deja cum aceasta Evanghelie se caracterizeaza prin desfasurarea harului. Acest capitol urmareste subiectul aratand in mod surprinzator pana unde se desfasoara el. Bindecuvantarea va atinge paganii, mortii, depravatii. Mai mult felul in care se primeste harul este clar revelat: prin pocainta si prin credinta.

Primul caz raportat este cel al paganului. Trimitand pe batranii iudeilor sa mijloceasca pentru el, centurionul arata ca isi accepta locul printre cei care erau „instrainati de cetatenia lui Israel si straini de legamintele promisiunii” (Efeseni 2:12). Batranii, credinciosi invataturii primite a legii ar fi anulat complet harul prezentandu-l pe centurion ca fiind „vrednic”. Meritul lui, dupa ei, consta in faptul ca arata bunatate - prin atitudinea si prin faptele sale - fata de poporul evreu. Era intrutotul tipic pentru mintea iudaica. In loc sa vada cum propria lege ii condamna, o considerau ca pe o onoare care le era conferita, era plini de sine, faceau din ei insisi si din felul in care erau tratati, masura dupa care ii judecau pe altii. Dupa parerea lor, acest pagan era un om „vrednic”.

Cu toate acestea, centurionul insusi nu avea iluzii in aceasta privinta. El marturiseste ca nu este vrednic si arata astfel un duh de pocainta. In acelasi timp arata o credinta remarcabila in harul si in puterea Domnului. El ocupa un rang subaltern in ierarhia militara a Romei, totusi puterea lui era absoluta in cercul sau restrans. Discerne in Domnul pe Cineva care detinea autoritatea intr-un domeniu de altminteri mai vast, si are incredere ca un cuvânt al Domnului ar opera rezultatul dorit. Ar trebui sa mentinem acelasi limbaj. Ajunge ca Domnul sa spuna un cuvânt, nu ne trebuie nimic mai mult. Credinta care Il ia pur si simplu pe Dumnezeu pe cuvânt, fara sa fie nevoit de rationamente, de sentimente, sau de expriente, este o credinta mare potrivit Domnului nostru. Vedem, mai mult, cum credinta si pocainta sunt intim legate. Ele merg mana in mana.

De la cazul centurionului trecem la cel al mortului care era dus la mormant. Aici credinta nu este deloc vizibila: indurarile si activitatea Domnului umplu scena. Harul si autoritatea se folosesc in mod egal si armonios. Compasiunea divina straluceste in aceste cuvinte: „Nu plange”, pe care Domnul le adreseaza mamei indurerate. Autoritatea Lui se manifesta prin faptul ca, de cand atinge sicriul tot cortegiul funerar se opreste. Apoi cuvântul Lui de putere il aduce pe tanar la viata.

Aici vedem pe Cineva care vorbeste, si multi i se supun. „Tie iti spun, ridica-te!” (versetul14) Cine este acest „Eu”? Putem sa punem aceasta intrebare. Oamenii in mod vadit si-au pus-o si au conchis ca Dumnezeu ridicase un mare profet intre ei. Vestile despre aceste fapte se raspandesc si ajung pana la Ioan Botezatorul in inchisoarea lui. Ori in acel timp, mintea lui Ioan era obsedata de aceasta intrebare: Cine era El de fapt? De aceea incidentul privind trimisii lui Ioan survine la timp in circumstantele momentului.

Versetele 19-35 par sa fie un fel de paranteza: ne arata ca puterea exercitata in har - si nu in pompa exterioara - este dovada prezentei lui Mesia. Le este ingaduit trimisilor lui Ioan sa fie martorii unor dovezi abundente ale acestei puteri in har. Il vad facand ceea ce Isaia 61:1 prezisese. Era o dovada suficienta pentru a arata cine era Isus.

Apoi, intorcandu-Se spre multimi, odata ce mesagerii lui Ioan, au plecat, Isus face sa se observe ca Ioan insusi, precursorul Sau, nu fusese un personaj insignifiant si nici nu venise cu pompa si

opulenta. Intreaga lui misiune fusese in perfecta armonie cu caracterul Celui pe care Il anunta, care era infinit de mare si totusi venise in umilinta si in har. Isus il numeste pe Ioan un profet, atat de mare incat nu a fost nici unul mai mare. Imediat, aceasta pune in evidenta ca atunci cand multimea vorebeste de Hristos insusi ca de un „mare profet”, ramane mult sub adevar in ceea ce-L privea.

Cat despre Ioan, desi a fost atat de mare, cel mai mic in Imparatia Lui Dumnezeu care va veni, va fi mai mare decat el - nu moralmente, ci in pozitia care va fi a sa. Din punct de vedere moral, Ioan era foarte mare in adevar, si marturia lui era de o asemenea importanta incat destinul oamenilor era fixat prin atitudinea lor fata de el. Vamesii si pacatosii ii accepta aceasta si astfel indreptatind pe Dumnezeu, sunt in cele din urma condusi la Hristos. Fariseii si invatatorii legii il resping apoi vine momentul cand Il resping pe Hristos. Acest verset 28 nu se poate intelege decat cand face deosebire intre aceasta marire morala care depinde de caracterul unui om si marirea care provine din pozitia la care lui Dumnezeu li poate placea sa ne cheme si care varza urmand dispensatiile. Domnul arata apoi, intr-o scurta si remarcabila parabola, caracterul generatiei necredincioase care Il inconjoara. Acesti oameni sunt asemenea unor copii iritabili carora nu le convine nimic: nu accepta nici ce este placut, nici ce este serios. In acelasi chip, iudeii nu vor sa se plece in fata martuirei incisive a lui Ioan, nici sa se bucure in slujirea de har a lui Isus. Acuza pe Unul de a fi posedat de un demon, si il blameaza pe celalalt pe nedrept. Orice ar fi, exista cei care inteleg intelepciunea divina a acestor doua marturisiri, aceia sunt adevaratii copii ai intelepciunii.

Toate acestea sunt ilustrate in chip remarcabil in incidentul care incheie acest capitol. Simon fariseul facea parte din oamenii care criticau, pe care nimic nu-i multimea, desi Il invita pe Isus la masa la el. Biata femeie din cetate face parte din cei care li dadeau dreptate lui Isus si prin acest fapt, arata ca este un adevarat copil al intelepciunii, de aceea ea insasi este indreptatita.

Durerea si mahnirea adanca a acestei femei nu il impresioneaza pe orgoliosul fariseu. Multumit de el insusi, Il critica in secret pe Isus, atribuindu-i sentimentele pe care le-ar avea el fata de o asemenea persoana. In consecinta, este sigur ca Isus nu este deloc profet. Versetul 16 ne-a aratat ca cel putin oamenii obisnuiti credeau ca Isus era profet, chiar un mare profet, Simon nu. Ei percepeau o stralucire, el era complet orb, pentru ca o religie falsa este lucrul care vorbeste cel mai mult pe pamant. Cu toate acestea domnul ii va da imediat lui Simon un exemplu al marii puteri de profetie pe care o are.

Simon nu face decat sa-si zica in sine. Credea ca Isus nu avea discernamant cu privire la aceasta femeie. Prezenta-i parabola celor doi datornici, Domnul ii arata imediat ca-i cunostea ipocrizia si ii citea gandurile ascunse. Unul din datornici avea datorii de zece ori mai mari decat celalalt; totusi, pentru ca nici unul dintre ei nu are cu ce plati, amandoi deopotriiva sunt in stare de faliment. Si crediciosul ii trateaza in acelasi fel: harul iarta datoriile fiecaruia. Scopul acestei parabole este sa-l faca pe Simon sa inteleaga ca, desi pacatele lui sunt poate mai putine decat cele ale femeii, si el este complet insolvabil si are nevoie de harul care iarta si sterge datoriile, la fel ca ea.

Ori de obicei datornicii nu-si iubesc creditorii, totusi un sentiment al harului care iarta starneste bine dragostea, si chiar si Simon stia sa judece drept in aceasta privinta. Dar atunci aplicatia este usoara. Simon se ferise in mod intentionat sa arate Domnului atentiile cele mai elementare pe care le cereau

obiceiurile epocii. Nici apa pentru picioare, nici sarutarea de bun venit, nici undelemnul pentru cap nu fusesera oferite. Simon ii primise pe Domnul intr-o maniera care echivala cu un afront; dar biata femeie subliniase din belsug tot ce lipsea. Simon nu avea nici un sentiment de vinovatie, nici dragoste pentru Cel care venea in harul iertarii; femeia, ea simtea o pocainta reala si profunda, adaugata credintei in Isus si unei dragoste inflacarate pentru El.

Astfel vedem cum harul se raspandeste fata de depravatii, si din nou cum pocainta si credinta merg mana in mana: ele sunt ca cele doua fete ale aceleasi monede. Harul care a izvorat catre aceasta femeie este cu atat mai uimitor pentru ca el il asteapta in chip pur spiritual. Aceasta nu venise cu dureri si slabiciuni fizice de vindecat; durerile ei erau spirituale! Povara ei era cea a pacatelor sale. Harul ii acorda iertarea din belsug - este ceea ce Domnul ii spune clar lui Simon. Dar Domnul nu-i vorbeste fariseului numai de iertarea pe care o acorda femeii, i-o anunta personal ei. Ce usurare pentru duhul ei obosit au trebuit sa fie aceste patru cuvinte: „Iertate sunt pacatele tale” (versetul 48)! Sfantii din vechea economie aduceau jertfa corespunzatoare pentru fiecare vina sau pentru fiecare pacat si stiau atunci ca acest pacat particular era iertat; nu cunosteau mai deloc o iertare de pacate atat de completa ca cea pe care cuvintele lui Isus i-au dat-o acestei femei. Cei care erau acolo puteau intreba intr-adevar: „Cine este Acesta care iarta si pacatele?” (versetul 49). Dumnezeu, in plinatatea harului, era prezent in Mantuitorul umilit.

Nu numai ca Isus iarta femeia, dar ii da si siguranta mantuirii si in plus declara ca mijlocul pentru aceasta a fost credinta ei. Daca nu ar fi fost acest cuvint, ar fi putut crede ca mahnirea sau lacrimile ei ii adusesese mantuirea. Dar nu: credinta stabileste contactul absolut necesar cu Mantuitorul care aduce mantuirea. Ea poate intr-adevar sa se duca „in pace”, pentru ca nu a primit doar iertarea - care acoperea tot trecutul ei - ci mantuirea - ceea ce inseamna eliberarea de raul care o robise.

Aceasta face harul.

Luca 8

Primele versete din acest capitol prezinta modul minuntios si metodic in care Domnul Isus evangheliza cetatile si satele. EL vestea Imparatia lui Dumnezeu, ceea ce implica faptul ca prin judecata, autoritatea lui Dumnezeu este stabilita si mantuirea omului asigurata. Nu venise inca timpul sa fie predicata Evanghelia din 1 Corinteni 15:1-4, desi, acum ca avem aceasta Evanghelie am putea inca predica Imparatia lui Dumnezeu in forma sa actuala. Cei doisprezece erau cu Domnul, primind invatatura sub privirea Lui. Celelalte Evanghelii ne prezinta aceasta, dar numai Luca ne vorbeste de aceste cateva femei pe care puterea Domnului le eliberase si care, Il urmau si li slujeau din bunurile lor. Aceste detalii sunt introduse foarte la timp dupa relatarea mantuirii aduse femeii pacatoase din cetate.

In versetele 4-15, avem parabola semanatorului si interpretarea sa. Aceasta ne face sa cunoastem mijlocul prin care harul divin produce rezultatele lui salutare: Cuvantul lui Dumnezeu. Rodul de care vorbeste parabola nu este ceva natural omului: nu este produs decat de Cuvant, cand acest Cuvant este primit cu inimi pregatite. In starea noastra naturala, inimile noastre prezinta acelasi caracter de insensibilitate ca o margine de drum intarita, sau sunt superficiale, fara convingere, sau inca

preocupate de ingrijiri sau de placeri. Inima pregatita ca pamantul cel bun este cea care a fost trezita si deprinsa de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Când inima este facuta astfel „cinstita”, Cuvantul este retinut cu precizie, in sfarsit a facut rod.

Versetul 16 adauga aceasta: in acelasi timp cu rodul, lumina este produsa când Cuvantul este primit in mod sincer. Ori, la fel ca ingrijorarile, bogatiile, placerile inabusa Cuvantul la fel cum un „vas” - care vorbeste de munca si de truda cotidiana - sau un „pat” - care vorbeste de confort, pot sa ascunda lumina când a fost aprinsa. Orice lumina care se aprinde când Cuvantul este primit, trebuie sa fie asezata bine in evidenta pentru ca altii sa profite de ea. Sa luam toti cunostinta foarte clar ca, de fapt, dacă lumina este cu adevarat acolo, nu poate fi ascunsa complet, cum arata versetul 17. Dacă, an dupa an, nu se arata nimic, se impune o singura concluzie: nu e nimic de aratat.

Toate aceste reflectii ne arata in concluzie cat de necesar ne este sa auzim corect Cuvantul. Deci, felul in care auzim este de toata importanta. Ce auzim este de importanta egala, si aceasta este pusa in relief de Marcu 4:24. Dacă nu auzim corect, pierdem chiar si ce paream sa fi avut. Este ceea ce enunta versetul 18, si ilustratia este data mai jos, in cazul ascultatorilor a caror inima este asemenea marginii drumului, trenului stancos sau terenului plin de spini. Versetele 19-21 adauga ceva remarcabil: dacă este primit corect Cuvantul il pune pe cel care il primeste in relatie cu Hristos Insusi. Domnul indica aici clar ca relatia pe care avea s-o recunoasca nu era bazata pe carne si sange, ci pe relatii spirituale: pe ascultarea si punerea in practica a Cuvantului. Acest gand este dezvoltat in epistole: de Pavel care vorbeste de „auzirea credintei” (Galateni 3:2; Romani 10:8-17), de Iacov care vorbeste de fapte de credinta, căci „fara fapte, credinta este moarta” (Iacov 2:20). Dacă ne referim la Matei si la Marcu, vom ajunge probabil la concluzia ca incidentul cu privire la mama si fratii Domnului nu se plaseaza exact in acel moment, ci odata mai mult, Luca se conformeaza unei ordini morale mai degraba decat istrice. Cuvantul primit prin credinta aduce rod pentru Dumnezeu, lumina pentru oameni, si introduce intr-o relatia adevarata cu Hristos Insusi. Exista o inlantuire morala in aceste lucruri.

Cu versetele 22-25, ajungem la furtuna de pe lac, care a fost linistita intr-un mod atat de miraculos. Si aici, ni se pare ca vedem o inlantuire morala. Domnul tocmai a remarcat ca relatia pe care o recunostea avea un fundament spiritual, si ucenicii intrasera in ea. Trebuie acum sa-si dea seama ca relatia cu Domnul inseamna impotrivire si necaz din partea lumii. Puterea vantului ridica apa lacului in valuri furtunoase, la fel cum Satan, „conducatorul autoritatii vazduhului” (), impinge oamenii si natiunile sa se ridice cu violenta impotriva lui Hristos si a tuturor celor care sunt legati de el. Ucenicii au infruntat acea furtuna din cauza identificarii lor cu Domnul.

Aceasta a fost, pe moment, o experienta inspaimantatoare, dar care, mai tarziu, a trebuit sa le aduca o mare incurajare. Pentru ca aceasta a fost pentru Domnul o ocazie de a manifesta autoritatea absoluta pe care o avea peste vanturi si mare, si peste puterea care este in spatele lor. In acest ceas credinta ucenicilor este mica. Se gandesc la propria lor siguranta si inca nu inteleg deloc cine este El. Când mai tarziu, au primit Duhul si au inteles pe deplin toate lucrurile, trebuie sa se fi mirat de lipsa lor de pricepere, de a-si fi dat seama atat de putin de maretia actiunii Domnului. Numai de si-ar fi dat seama, inimile lor s-ar fi linistit, in acelasi timp ca apele lacului.

Pe lac Domnul a triumfat asupra puterii lui Satan care actiona asupra elementelor; ajuns in tinutul gadarenilor, Domnul se gaseste in prezenta aceleiasi puteri, dar exercitata asupra omului intr-un mod mult mai direct, prin intermediul demonilor. Este de asteptat ca ei sa se impotriveasca, dar puterea Cuvantului Domnului este suprema. Omul pe care il intalnim aici prezinta un caz extrem de posesiune demonica. Era in aceasta stare „de mult timp”; era dotat astfel cu o putere supraomeneasca, astfel incat nici o piedica obisnuita nu-l putea stapani; era dus in pustiuri si in locul mortii: mormintele. Mai mult acest om era sub robia nu numai a unui singur demon, ci a multora. Pentru un motiv sau altul, devenise asemenea unei fortarete pe care o intreaga legiune de demoni o paraseau cu energie pentru Satan. De aceea cand il intalneste Isus, exista, in fapt, dovada de forta.

Strigatul omului posedat de demon, prin care recunoaste ca Isus este „Fiu al Dumnezeuului celui Preainalt” (versetul 28) ofera un contrast remarcabil cu exclamatiile ucenicilor: „Cine este Acesta?” (versetul 25). Demonii nu aveau nici o indoiala cu privire la Persoana lui Isus si stiau ca-L intalnisera pe Stapanul lor suprem, care ar fi putut cu un singur cuvint, sa-i alunge „in adanc”. In loc de aceasta, le ingaduie sa intre in porci. Aceasta inseamna eliberare pentru om, dar catastrofa pentru porci. Fie spus in trecut, trebuie ca a fost o umilinta pentru demoni sa paraseasca un trup de om pentru a se duce sa locuiasca in porci, dar nu a fost pentru mult timp: cateva clipe mai tarziu, porcii mureau inecatii in lac. Cu doar o ora in urma, lui Satan i-ar fi placut sa-l inghita pe Invatator si pe ucenicii Lui; in fapt, porcii pe care ii luase in stapanire prin reprezentantii sai, demonii, au fost inecati. Dar felul cum vantul si valurile ascultasera de cuvintul Domnului, si demonii au trebuit sa asculte. Omul este complet eliberat si toata fiinta lui este schimbata. In cuvintele folosite: „sezand la picioarele lui Isus, imbracat si intreg la minte” (versetul 35), putem vedea o frumoasa imagine a ceea ce harul implineste astazi pentru oamenii care au fost tinuti robi sub puterea lui Satan. Putem de asemenea sa vedem la acest om eliberat un alt lucru care este aplicabil pentru noi astazi. Nici noua nu ne este inca ingaduit sa fim cu Mantuitorul nostru: trebuie sa ne intoarcem la prietenii nostri si sa le aratam lucrarea care a fost infaptuita in noi. Cu cat schimbarea facuta a mai fost deplina, ca in cazul acestui om, cu atat mai mult o asemenea marturie va avea efect.

Cu toate acestea marturia este pierduta pentru gadareni, care si-au pierdut porcii. De porci faceau mare caz; de har, de loc, de aceea Il refuza pe Mantuitorul. Isus le indeplineste cererea si se intoarce pe celalalt mal al lacului pentru a continua acolo lucrarea de har.

Ucenicii fusesera martori ai triumfului Domnului lor asupra impotrivirii intalnite si pe lac si in tinutul gadarenilor; avea acum sa vada alte triumfuri pe tarmul Capernaumului. Lumea demonilor recunoscuse puterea Domnului cum o facusera elementele naturale; acum boala si moartea vor ceda inaintea Lui. Este demn de remarcat ca prima persoana care se apropie de Domnul nu avea sa fie prima care va primi binecuvantarea.

Iair era un fiu reprezentativ al lui Israel; moartea isi intindea umbra peste casa lui, si el face apel la Domnul, care primeste de indata cererea sa. In drum spre casa lui Iair, Isus este oprit in trecere de aceasta femeie - al carei nume nu ne este dat - care sufera de o boala incurabila. Cu credinta, atinge marginea hainei Lui si primeste o vindecare instantee. Desi a venit dupa Iair si modul ei de a actiona a fost insolit; este prima care face experienta harului Domnului in eliberare. Putem intelege aici o analogie cu caile actuale ale lui Dumnezeu. Atunci cand este inca pe cale de a reda viata si

binecuvantarea „fiicei lui Israel”, alții - printre aceștia mai ales păgânii - se apropie prin credință și primesc binecuvantarea.

Ea nu face altceva decât să atingă numai marginea hainei Domnului, cu toate acestea binecuvantarea este acordată acestei femei, deplin: ilustrare a faptului că măsura credinței noastre nu determină măsura de binecuvantare acordată prin har - pentru că femeia este complet vindecată. Înțelegem de aceea că în sine, a-L atinge pe Domnul nu aducea nimic pentru că dojenile lui Petru dovedesc că, din diverse motive, mai mulți îl atinseseră. A contat numai contactul unde intervenea credința. Cu alte cuvinte, credința era lucrul absolut esențial și aceasta o putem cunoaște astăzi, deși numai în chip spiritual și nu material.

Prin întrebările Lui, Isus aduce femeia la mărturisire. În acord cu spiritul Evangheliei, trebuia ca a ei credință a inimii să fie urmată de mărturisirea buzelor, și aceasta îi da binecuvantarea, pentru că Domnul îi spune: „credința ta te-a vindecat; du-te în pace” (versetul 48). Dacă nu ar fi fost aceste cuvinte, mintea ei ar fi putut fi invadată de teama unei recidive a bolii ei. Credința ei, exprimată prin gestul ei, a adus vindecarea; dar mărturisirea ei a primit un răspuns de pace, care a dat siguranța deplină minții ei. La câți astăzi nu le lipsește poate siguranța deplină a mântuirii pentru că le-a lipsit curajul de a mărturisi clar Numele Domnului!

În acel moment sosese vestea morții copilei și aceasta va oferi un nou prilej ca să fie pusă în relief importanța credinței. Pentru oameni, moartea alungă orice speranță; totuși Isus spune: „Nu te teme, crede numai” (versetul 50). Pentru părinții și prietenii copilei, ea era moartă, dar pentru Domnul, dormea numai; totuși, necredința chiar a celor care jeleau ne permite să înțelegem că tanara era cu adevărat moartă, cum spunem. Necredincioșii badjocoritori sunt toți scoși afară, și numai câțiva care cred sunt martori ai lucrării de putere a Domnului. La cuvântul Sau, duhul copilei se întoarce în ea și ea este chemată la viață.

Recomandarea de a nu spune nimănui ce se întâmplase era în întregime contrară oricărei idei omenestii. Oamenilor le place notorietatea, Domnului, nu. Domnul lucra pentru a-L face cunoscut pe Dumnezeu, și numai credința înțelegea lucrurile Lui și era întărită.

Luca 9

Ucenicii au avut acum orice prilej de a înțelege mai bine duhul Stăpanului, felul Lui de a lucra, puterea Lui. De aceea sunt trimiși să predice, și versetele 1-6 ne spun în ce fel misiunea lor le este încredințată. „Și, după ce i-a chemat pe cei doisprezece, le-a dat... i-a trimis... le-a zis”.

Ordinea în care apar aceste patru verbe este foarte instructivă. Domnul alege, nu noi. Apoi nu numai adună, dar și dă autoritatea și puterea pe care o are slujba la care îi cheamă. Nu trimite decât după ce a dat puterea. Atunci, trimitând, dă instrucțiuni particulare care trebuie să conducă și să-i calauzească pe ucenici în slujba lor. Instrucțiunile pe care li le-a dat se potriveau întocmai oamenilor trimiși pentru a sprijini mărturia făcută de Mesia, Fiul Omului, prezent în persoana pe pământ.

Marturia pe care suntem chemati sa o aducem astazi nu-L primeste pe Mesia, ci mai degraba pe Hristosul inviat si glorificat in ceruri; intotdeauna orice slujba pe care o putem implini este supusa exact acelorasi conditii. Trebuie ca Invatatorul sa cheme si sa trimita. Daca-l cheama pe vreunul dintre noi, va da puterea si harul necesar pentru lucrare; si cand suntem trimisi, trebuie si noi sa avem grija sa respectam instructiunile pe care ni le-a lasat.

Ucenicii se duc sustinuti de puterea Domnului lor, si marturia inmultindu-se astfel, chiar un monarh necredincios ca Irod isi are atentia indreptata asupra Domnului. Marea intrebare este: „Cine este acesta?” (versetul 9). Multimile si-o pun si fac presupuneri. Irod si-o pune, cu duhul chinuit, pentru ca deja i-a taiat capul lui Ioan. Dorinta lui de a-L vedea pe Isus a fost satisfacuta, dar fara indoiala nu cum gandise (a se vedea cap. 23: 8-11).

Toate detaliile misiunii ucenicilor sunt trecute sub tacere. Versetul 10 relateaza ca s-au intors si povestesc Invatatorului lor tot ce au facut; apoi li i-a cu El deoparte. Va fi la fel cu noi toti cand vom merge in intampinarea Lui la venirea Sa. Aceasta vrea sa spuna ca vom fi aratati inaintea tribunalului Sau, si aceasta va fi in intimitatea si odihna prezentei Lui.

Cu aceasta ocazie, Domnul cunoaste foarte putina odihna. Desi locul era pustiu, multimile Il urmeaza si El nu trimite inapoi pe nimeni. Il primeste, le vorbeste de Imparatia lui Dumnezeu, ii vindeca si, cand se apropie seara si le este foame, ii hraneste.

Ucenicii ni se aseamana: avem mult de invatat. Desi fusesera trimisi ca mesageri a Domnului, cunosteau putin puterea Lui si indestularea deplina a resurselor Sale; de aceea considera aceasta situatie dificila in lumina puerii lor si a resurselor lor personale, in loc sa vada orice lucru in functie de El. Cand le spune: „Dati-le voi sa manance!” (versetul 13), ucenicii se gandesc la painile si la pestii pe care ii au - atat de mici, vai, si intr-o cantitate atat de mica. Ar fi putut spune: „Doamne, la Tine privim: le vom da cu bucurie tot ce ne dai”.

Ce usor gasim ce ar fi putut spune, in acelasi timp ne aratam la fel de inconsecventi ca ei! Trebuie sa invatam ca daca porunceste Domnul, da capacitati. Este ceea ce face cu acea ocazie, si Domnul ii foloseste pe ucenicii Sai la impartasirea bogatiilor Sale. Ei afla astfel tot belsugul resurselor Sale.

Inainte de a inmulti painile si pestii, Isus priveste catre cer, asociind astfel public pe Dumnezeu la ceea ce face. In versetul 18, Il regasim rugandu-Se deoparte, exprimand astfel locul de dependenta pe care l-a luat in umanitatea Sa. Harul era harul lui Dumnezeu, desi raspandindu-se prin El catre oameni. Dupa ce a facut astfel ca desavarsirea Sa sa fie intrezarita de ucenicii Lui, Domnul ii avertizeaza de respingerea Lui viitoare si de ceea ce va rezulta din aceasta pentru ei insisi. Multimile inca ignorau complet cine era El, dar Petru - si cu siguranta si ceilalti apostoli - strigau ca El era Hristosul lui Dumnezeu, Mesia. La aceasta marturisire a lui Petru, Domnul raspunde interzicandu-le sa spuna ceva despre aceasta cuiva. Aceasta porunca trebuie ca i-a surprins mult, pentru ca pana atunci vestea fericita ca Il gasisera pe Mesia fusese punctul principal al marturiei lor. Cu toate acestea, venise acum momentul pentru ca ucenicii sa stie ca ceea ce-l statea in fata Domnului, nu era gloria pamanteasca a lui Mesia, ci moartea si invierea. Anuntandu-le aceasta veste, Domnul vorbeste de El Insusi ca de Fiul Omului - titlu de insemnatate mai vasta. Mesia trebuie sa

domneasca peste Israel si natiuni conform Psalmului 2; Fiul Omului trebuie sa aiba toate lucrurile la picioare conform Psalmului 8.

Vorbind de El Insusi in acest fel, Domnul incepea sa le indrepte gandurile catre evolutia viitoare a evenimentelor, fara a revela totusi inca ce va fi aceasta evolutie. Cu toate acestea le da sa auda foarte clar ca daca moartea era inaintea Lui, ea era si inaintea lor. Este cu siguranta sensul cuvintelor: „sa se lepede de sine insusi si sa-si ia zilnic crucea” (versetul 23). A renunta la sine insusi inseamna a accepta moartea in fiinta sa interioara, moarte aplicata miscarilor proprii sale vointe. A-si lua crucea in fiecare zi inseamna, in comportamentul sau exterior, a accepta moartea, pentru ca daca am vedea un om ducandu-si crucea, am sti ca se gaseste sub o sentinta de moarte.

Versetele 24-26 dezvolta acest gand. Este vorba de viata pe care o concepe lumea, facuta din toate lucrurile care se adreseaza gusturilor naturale ale omului. Daca noi cautam sa salvam aceasta viata, nu facem decat sa o pierdem. Calea pentru ucenic este sa piarda aceasta viata pentru dragostea lui Dumnezeu, si astfel sa salveze viata in adevaratul sens, cea care este cu adevarat viata. Omul din lume profita cu aviditate de viata acestei lumi si pentru a termina, se pierde pe el insusi - si aceasta este o pierdere ireparabila si eterna. Ucenicul care pierde viata acestei lumi nu pierde la sfarsit. Versetul 26 nu vorbeste decat de cel care se rusineaza. Totusi, reciproca este adevarata. Cel care nu se rusineaza va fi recunoscut de Fiul Omului in ziua gloriei Sale.

Domnul stia ca aceste cuvinte pe care le pronunta aveau sa cada ca o palma pe duhul ucenicilor, de aceea face sa fie urmate imediat de o incurajare pretioasa, nu atat prin cuvinte cat ingaduindu-le sa vada gloria Sa. Aceasta le este acordat nu tuturor, ci la trei ucenici privilegiati, si acestia pot sa impartaseasca aceasta altora. In transfigurare, au vazut Imparatia lui Dumnezeu, pentru ca in timpul acestor momente scurte au fost „martori oculari ai maretiei Sale” (2 Petru 1:16). Expresia folosita de Domnul: „a gusta moartea” este demna sa fie remarcata. Aceasta cuprindea nu numai faptul de a muri cu adevarat, ci si experienta spirituala pe care o indicase in versetul 23. La fel este pentru noi in principiu. Numai cand vedem Imparatia lui Dumnezeu prin credinta suntem gata sa gustam moartea in aceasta maniera experimentală.

Odata in plus, Il gasim pe Domnul in rugaciune, si numai Luca relateaza ca schimbarea la fata a avut lor in timp ce Se ruga. Este remarcabil ca Acest Om dependent si smerit straluceste puternic in glorie ca Imparat. Cu mult inainte David spusese: „Cel care stapaneste peste oameni va fi drept, stapanind in temere de Dumnezeu” (2 Sam. 23:3). Il vedem aici pe Cel care va lua Imparatia si o va pastra pentru Dumnezeu, stapanind ca un Om dependent. Toate elementele Imparatiei viitoare erau acolo in chip simbolic. Imparatul Insusi este aratat ca centru. Moise si Ilie apar venind din lumea cereasca, invizibila, reprezentand sfintii ceresti care vor aparea cu Imparatul, cand Acesta va fi aratat; Moise reprezentand sfintii care vor fi fost inviati dintre morti, si Ilie pe cei care vor fi luati la cer fara sa cunoasca moartea. Apoi Petru, Iacov si Ioan ii reprezinta pe sfintii care vor fi pe pamant binecuvantati in lumina gloriei Lui.

In timp ce ucenicii erau ingreuiati de somn, sfintii ceresti vorbesc cu Domnul lor despre moartea Lui viitoare, care va asigura temelie pe care trebuie sa se cladeasca gloria. Luca vorbeste despre aceasta ca despre „plecarea” sau „iesirea” (exodul) Lui, pentru ca aceasta inseamna ca Domnul avea

sa iasa din ordinea pamanteasca in care intrase, apoi va intra, prin invierea dintre morti, in lumea in care se gaseau Moise si Ilie. Cand ucenicii se trezesc in sfarsit, singurul gand al lui Petru este sa perpetueze aceasta ordine pamanteasca si sa-L pastreze acolo pe Invatatorul Sau. I-ar fi retinut si pe Moise si pe Ilie, daca i-ar fi fost ingadut sa faca aceste trei corturi. Nu pricepea inca realitatea ordinii ceresti a lucrurilor desfasurate inaintea ochilor sai, si nu avea inca perceptia corecta a gloriei supreme a lui Isus.

In consecinta, chiar in acest moment vine norul - evident norul binecunoscut al prezentei divine - care ii acopera cu spendoarea sa si ii reduce la tacere prin teama. Atunci vocea Tatalui vesteste gloria suprema a lui Isus si Il desemneaza ca fiind singura si unica Persoana pe care trebuie sa o asculte toti. Un Moise, un Ilie, nu pot fi asociati cu El nici o clipa. Intr-adevar, Isus trebuie Sa se afle singur. Desi, in acel moment, Petru nu a inteles sensul profund a toate acestea, si in consecinta nu a spus nimanui nimic: „in acele zile”, a facut-o mai tarziu, cum arata atat de clar pasajul din a doua epistola a sa, referindu-se la transfigurare. Era o confirmare pentru el, si pentru noi de asemenea, a cuvintului profetic dandu-le certitudinea ca, daca asteptam „Imparatia eterna a Domnului si Mantuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:11), nu urmam „basmе iscusit alcatuite” (1:16) ci ne bazam pe un adevar de neclatinat.

Ce contrast imens cand in ziua urmatoare coboara de pe munte! Sus, totul fusese glorie - puterea si gloria lui Hristos - cu ordinea si pacea care le insoteste. Jos, totul era sub puterea lui Satan, cu confuzie si necaz. Cei noua ucenici lasati la poalele muntelui fusesera pusi la incercare de cazul copilului posedat de un demon deosebit de violent, si nu putusera sa faca nimic. Tatal bulversat face apel la Domnul, desi in mod vadit fara mare speranta ca poate face ceva. Isus actioneaza imediat pentru a elibera copilul „toti erau uimiti de maretia lui Dumnezeu” (v. 43). Puterea plina de maretie pe care o manifesta in mijlocul infuziei care domnea la poalele muntelui mergea mana in mana cu gloria desfasurata in varful muntelui in ziua precedenta.

Apoi o data in plus, chiar dupa ce Si-a manifestat astfel puterea, vorbeste de moartea Sa: „Sa patrunda in urechile noastre cuvintele acestea” (versetul 44). Care cuvinte? Ne putem intreba, pentru ca Luca nu a relatat cuvintele particulare pronuntate cu ocazia vindecarii copilului posedat de duhul necurat. Acest cuvint se refera poate la intalnirea pe muntele sfant, cu privire la moartea Sa. Dar pentru ucenici dificultatea consta atunci in faptul ca nu-si puteau detasa duhul de speranta unei imparatii pamanesti imediate, pentru a deveni constienti ca Domnul urma sa moara. Vedem trista consecinta in versetul 46. Din fire, suntem fiinte indraznete, ne plac importanta si maretia mai presus de toate; si carnea la un ucenic nu este diferita de carnea la un necredincios. Isus ia contrariul gandirii inimii lor: Asaza un copilas langa El si ii invata ca adevarata maretie se afla intr-un suflet care se aseamana cu un copilas si care, vazut acolo ca cel mai mic, este cu adevarat acolo in Numele Stapanului Sau. A primi un copilas neinsemnat, inseamna a-L primi pe Invatatorul divin, daca acest copil este primit „in Numele Meu” (versetul 48). Importanta se gaseste in Nume, nu in copil.

Este foarte clar, acest episod a atins constiinta lui Ioan, atat de bine incat mentioneaza un caz care avusese loc cu catva timp inainte. Vazusera pe cineva alungand demoni, si ii interzisesera „pentru ca nu Te urmeaza cu noi” (versetul 49). Ucenicii dadeau mult prea multa importanta lui „noi” care, dupa

toate, se compune doar din indivizi din care nici unul nu are importanta in sine. Toata importanta, cum tocmai le-a aratat Domnul, se gasea in Nume. Dar cel care tocmai a alungat demoni – chiar lucrul pe care ei nu-l putusera face – o facuse „in Numele Tau” (versetul 49). Astfel el avea puterea Numelui si ei pretinsa importanta a lui „noi”. Domnul Se ocupa de Ioan cu blandete dar si cu fermitate. Nu trebuie impiedicat omul. Era pentru Domnul, nu impotriva Lui.

Luca alatura acum patru alte incende la sfarsitul capitolului. Se pare ca Domnul, dupa ce a aratat ucenicilor puterea harului Sau si a Imparatiei lui Dumnezeu, ii instruieste acum cu privire la duhul care se potriveste celor care au fost adusi sub aceasta putere; ii avertizeaza in egala masura despre lucrurile care aveau sa fie obstacole.

Primul obstacol este in mod vizibil egoismul. Aceasta poate imbraca o forma extern de personala ca in versetul 46, sau poate fi colectiv ca in versetul 49. sau poate fi sub aparenta zelului pentru reputatia Invatatorului, si aceasta este forma sa cea mai subtila. Atitudinea samaritenilor era cu totul rea. Dar Isus urca la Ierusalim pentru a muri acolo, in timp ce Iacov si Ioan doreau sa revendice importanta Lui - si in trecut a lor - aducand moartea altora. Cu siguranta, Ilie actionase in acest mod cand se gasise in prezenta violentei unui imparat apostat, dar Fiul Omului este animat de un duh diferit. Ceea ce lipsea ucenicilor, este faptul ca nu intrau inca in duhul de har – harul care Il caracteriza pe Invatatorul lor.

Cele trei incidente care termina scurt capitolul nostru ne arata ca vrem cu adevarat sa fim ucenicii, si ca ucenici buni pentru Imparatie, trebuie sa nu ne incredem in simpla energie naturala. O energie superioara energiei naturale este necesara daca vrem sa urmam un Hristos respins. Si in aceeaasi masura, nu trebuie sa fie o inima impartita sau sovaitoare. Drepturile Imparatiei trebuie sa treaca inaintea oricarui alt lucru.

Luca 10

Dupa ce ucenicii au fost instruiti astfel, Domnul mai mareste campul marturiei care trebuia sa fie adusa in legatura cu prezenta Lui pe pamant, randuind si triminand alti saptezeci de ucenici, doi cate doi, inaintea fetei Sale. Ceea ce spune cu privire la secerisul mare si la numarul mic de lucratori pare, dupa Matei 9: 37-38, sa fi fost rostit intr-o alta ocazie. In Matei, rugaciunea primeste raspuns prin trimiterea celor doisprezece, in Luca, prin trimiterea celor saptezeci.

Indicatiile pe care Domnul le da celor saptezeci sunt la fel cu cele date celor doisprezece. Trebuia sa fie aceeaasi simplitate, aceeaasi absenta a prea multe ingrijiri de sine, aceeaasi dependenta de Domnul ca raspuns la nevoile lor. Ei primesc totusi avertizari suplimentare care indica o opozitie crescanda din partea poporului. Domnul ii trimite ca pe niste miei in mijlocul lupilor, imagine dintre cele surprizatoare. Totusi, chiar daca nu erau primiti, ei trebuiau sa-i faca sa inteleaga bine pe oameni ca Imparatia lui Dumnezeu se apropie de ei.

Acesti saptezeci nu au pozitia privilegiata a celor doisprezece, dar cu toate acestea Il reprezinta deplin pe Domnul, cum versetul 16 exprima cu claritate. Acest verset stabileste acelasi principiu ca versetul 48 din capitolul precedent, numai ca aici, Domnul aduce lucrurile la „Cel care M-a trimis pe

Mine”. Erau poate oameni umili que acesti saptezeci, totusi lucruri mari depindeau de atitudinea oamenilor fata de mesajul lor. Capernaum si celelalte cetati din acea vreme, auzind aceasta marturie, vor avea responsabilitati mai mari, si refuzul lor va aduce o judecata mai severa decat cea a cetatilor carora o asemenea marturie nu le fusese adusa niciodata.

Nici un detaliu nu este dat despre ceea ce s-a intamplat in timpul slujbei celor saptezeci, si un singur verset (cap. 9: 6) a fost de ajuns pentru a rezuma ce facusera cei doisprezece inainte. Facem remarca aceasta fiindca Luca a fost ales de Dumnezeu pentru a consemna lucrarea ucenicilor in Cartea Faptelor; dar aceasta a fost dupa ce fusese dat Duhul Sfânt. Inainte de venirea Duhului Sfânt, lucrarea lor avusese mult prea putina importanta si orice lumina se afla in ea era eclipsata de lumina care stralucea in desavarsire la Invatatorul lor. In versetul 17 asistam la intoarcerea lor, la sfarsitul slujbei lor.

Se intorc cu bucurie, bucurandu-se mai ales de ceea ce era cel mai spectacular: chiar si demonii le sunt supusi in Numele Invatatorului lor. Ori aceasta era cu siguranta un lucru mare, si dovada ca Satan va fi in cele din urma alungat din cer. Versetul 18 nu face aluzie – credem – la caderea originala a lui Satan ci la expulzarea finala prezisa in Apocailpsa 12: 7-9. Trecutul este folosit adesea in cuvintele profetice pentru a descrie evenimentele viitoare. El este folosit in aceste versete din Apocalipsa ca si in Isaia 53: 3-9. Astfel Domnul confirma autoritatea – care se exercitase peste toata puterea dusmanului, dar in acelasi timp arata ceva care depaseste orice putere exercitata pe pamant.

Le spune: „Numele voastre sunt scrise in ceruri ” (v. 20). Este mai mult ca probabil ca atunci nu au fost foarte sensibili la extraordinarul acestei declaratii. Trebuie ca au fost mai tarziu. Ar trebui sa fim sensibili la ea pentru ca ni se aplica si noua. Simbolul ei este simplu. Numele noastre sunt scrise in orasul sau districtul unde se gaseste domiciliul nostru. Domnul spune intr-adevar acestor oameni: un drept de cetatenie cereasca va fi partea voastra, si este un mai mare motiv de bucurie decat orice putere acordata pe pamant. Evanghelia dupa Luca ne prezinta in mod special trecerea de la lege la har, de la pamant la cer, si acest verset reprezinta un punct de reper precis in aceasta tranzitie. Este prima anuntare a adevarului relevat pe deplin in Filipeni 3:20 : „Cetatenia noastra este in ceruri”.

Chiar in acest ceas - ceasul cand cei saptezeci se bucurau – Insusi Isus Se bucura. El vede nu numai caderea viitoare a lui Satan, si in consecinta, rasturnarea tuturor planurilor lui perverse, ci si activitatea Tatalui in vederea implinirii tuturor planurilor Sale. Aceste planuri glorioase au ca temelie faptul ca El Insusi va fi descoperit si cunoscut in desavarsire si „pruncii” mai degraba decat cei intelepti si priceputi din aceasta lume vor primi descoperirea.

Fiul S-a facut Om pentru a-L descoperi pe Tatal oamenilor. Si nu numai aceasta, El Insusi este mostenitorul tuturor lucrurilor. Omul dependent pe pamant stia ca toate lucrurile li fusesera date de Tatal Sau. Pe langa aceasta, chiar faptul ca devenise Om adauga aici un element care scapa oricarei intelegeri umane. A devenit Om pentru ca Tatal sa fie cunoscut - ca Om, El este mostenitorul tuturor lucrurilor - dar nici o fiinta omeneasca sa nu prinda ca patrunde taina care trebuie sa inconjoare o coborare atat de incomensurabila! Daca noi credem ca suntem intelepti, si priceputi putem incerca sa o facem, dar aceasta ar fi ruina noastra. Daca suntem intr-adevar prunci, vom

accepta taina cu un duh de smerenie si de supunere, si ne vom bucura mai degraba de tot ceea ce Fiul ne-a descoperit despre Tatal si planurile Tatalui.

Dupa ce S-a bucurat de propria Lui slujba si de harul care ia „prunci” neinsemnati, Domnul Se intoarce spre ucenici pentru a le arata maretia privilegiului lor actual. Ei vedeau lucruri pe care oamenii evlaviosi din secolele precedente doriseră sa le vada. Vedeau si auzeau lucruri care se refereau la manifestarea Tatalui pe pamant si asistau la implinirea unei lucrari care va duce la chemarea unui popor pentru cer. Toate acestea erau pentru moment o taina rezervata ucenicilor.

In afara acestui cerc intim, totul nu era decat conflicte. Intrebarea invatatorului legii, relatata pusa cu un motiv nemarturisit si rauvoitor. Intreaba ce trebuia sa faca, si Domnul, care cunostea mobilul omului, il ia pe propriul lui teren. Legea era cea care cerea omului sa faca ceva: de unde intrebarea Domnului. Spunand ca cerinta suprema a legii era a iubi: mai intai pe Dumnezeu apoi pe aproapele sau, omul a raspuns bine. Isus nu are sa spuna decat: „Fa aceasta si vei trai” (v.28), - nu: „vei avea viata eterna”, ci pur si simplu: „vei trai”. Nu exista viata pentru pamant decat daca legea este pazita.

Invatatorul legii avea intentia sa-L prinda pe Domnul in cursa si acum se gaseste prins in propria lui cursa prin raspunsul pe care tocmai l-a dat. Dornic sa se indreptateasca, intreaba cine este aproapele lui; ca si cum subintelegea ca, de ar avea aproape suficient de simpatic, nu i-ar fi greu sa-l iubeasca. Acesta intrebare primeste raspuns in parabola despre samaritean: ramane invatatorul legii sa judece cine este aproapele lui. O data in plus, omul raspunde bine, in ciuda antipatiei pe care iudeii o resimt pentru samariteni. Dupa ce a judecat astfel, raspunde la propria lui intrebare, si se afla sub obligatia de a actiona ca samariteanul de pe o parte, si de a iubi samariteanul ca pe el insusi, pe de alta parte.

Cu toate acestea invatatura acestei parabole depaseste simplul raspuns la intrebarea acestui om. In felul de a lucra al samariteanului, avem o imagine a harului care a marcat venirea Domnului Isus. Preotul si levitul, reprezentanti ai economiei legii, trec pe partea cealalta. Legea nu a fost instituita pentru a-i ajuta pe pacatosi, si mai putin pentru a-i mantui, si daca omul pe jumatate mort ar fi murit in bratele lor, preotul si levitul ar fi fost amandoi intinati, nepotriviti deci un anumit timp sa-si indeplineasca slujba. Ca samariteanul, Isus a fost omul respins, si totusi El venea sa indeplineasca o slujba de har si de mantuire. Daca, in versetul 20, vedem sugerata trecerea de la pamant la cer, in acest pasaj, este trecerea de la lege la har.

In lumina a toate acestea, este la fel de clar ca Domnul Isus a fost Aproapele cel mai bun si cel mai credincios pe care L-a avut vreodata omul - de fapt Aproapele in desavarsirea Sa. El era in aceeași masura Dumnezeu, desavarsit descoperit si cunoscut. In El, Dumnezeu si Aproapele erau la un loc, si oamenii urandu-L si respingandu-L, au calcat in acelasi timp si fara speranta cele doua cuvinte ale legii. Dar nu toti L-au respins pe Fiul; unii L-au primit. Si astfel urmeaza, la sfarsitul acestui capitol si chiar la inceputul capitolului 11, indicatii pretioase despre mijloacele prin care asemenea suflete sunt puse in legatura cu El. Acestia sunt: Cuvantului Sau, rugaciunea, si in curand darul Duhului Sfânt.

Maria descoperise puterea Cuvantului Sau. Avea, prin el, acces la gandurile lui Dumnezeu, de aceea era asezata la picioarele lui Isus si asculta. Marta, prin slujba ei, nu facea, se pare, decat sa

indeplineasca o slujba care era in mod normal a ei. Greseala ei era de a vrea sa faca mult. Dorea sa se achite onorabil de sarcina ei, si era „distrasa” de acest lucru; pana acolo ca vorbeasca in mod nepolitic nu numai surorii ei, ci si Domnului. Marta reprezinta chinul ingrijorarilor, Maria comuniunea.

Distragerea Martei venea din faptul ca era prinsa de prea multa slujire, lucru care in sine este foarte bun. Ea se ingrijoreaza si se tulbura pentru multe lucruri, si lasa sa treaca singurul lucru necesar. Maria descoperise ca tot ce putea face pentru Domnul nu era nimic in comparatie cu ce avea El sa-i aduca. A primi Cuvantul Sau este singurul lucru necesar, pentru ca de acolo decurge orice slujire placuta Invatatorului. Este partea cea buna, care nu va fi luata.

Credeam ca o mare parte a slabiciunii care caracterizeaza pe crestinii de astazi se poate explica prin acest singur cuvint: distragere. Atatea lucruri venind din toate partile - si destul de inofensive in ele inele - ne sunt oferite, incat suntem distrasi de la singurul lucru important. Poate nu suntem intotdeauna ingrijorati si tulburati in privinta lor; suntem poate numai atrasi si absorbiti. Dar rezultatul este acelasi: trecem pe langa singurul lucru necesar. Deci suferim cu adevarat o pierdere.

Luca 11

O data in plus Il gasim pe Domnul in rugaciune, si aceasta trezeste la ucenicii Lui dorinta de a invata sa se roage. Ei nu aveau inca Duhul cum Il avem noi astazi, de aceea nu puteau sti ce inseamna sa se roage „prin Duhul” (Iuda 20) sau sa cunoasca ajutorul si mijlocirea Duhului de care vorbeste Romani 8: 26-27, cum putem noi. Domnul era atunci Cel care era „Mangaietorul” si Conducatorul lor, in afara lor; noi avem „un alt Mangaietor” care este in noi. Ca raspuns la dorinta lor, Domnul le da rugaciunea model si adauga o ilustrare pentru a sprijini necesitatea de a fi inoportun. Daca un om vrea sa se scoale la miezul noptii la staruinta suparatoare a unui prieten, putem veni la Dumnezeu cu incredere.

Domnul ii invatase pe ucenici sa se adreseze lui Dumnezeu ca Tata, si promisiunile pe care le da in versetul 10 merg in acelasi sens, la fel ca declaratiile din versetele 11-13. Nu trebuie sa ni-L inchipuim pe Tatal din ceruri ca fiind mai putin interesat si mai putin indatoritor ca tatal nostru de pe pamant. Nu va da nimic necomestibil sau daunator daca fiul Lui cere sa manance. Si nici nu va da - putem adauga - un lucru inutil sau daunator daca, posteste, il dorim si il cerem. Putem fara indoiala explica astfel faptul ca multe rugaciuni raman fara raspuns.

Om in starea lui pierduta stie sa dea lucruri bune copiilor sai; Tatal ceresc va face celor care li cer cel mai pretios dintre darurile: Duhul Sfint. Il vedem aici pe Domnul continuandu-Si invatatura indreptand gandurile catre evenimentele care aveau sa se desfasoare in curand. Duhul Sfint nu a fost dat inainte ca Isus sa fie glorificat, cum stim dupa Ioan 7:39; dar cand a fost dat, a venit peste un grup de barbati si de femei care staruiau in rugaciune si rugaminte fierbinte, cum ne relateaza Fapte 1:14. Traim in perioada cand a fost dat Duhul; si astfel ne putem bucura in roadele prezentei Lui, la fel ca in puterea Cuvantului lui Dumnezeu si in rugaciune.

Paragraful urmator (versetele 14-28) prezinta respingerea definitiva a harului, si a Domnului Insusi care il descoperise; ceea ce Il conduce pe Domnul sa dezvaluie teribilele consecinte ale acestei respingeri si de asemenea sa insiste din nou asupra importantei ascultarii de Cuvant.

Odata ce demonul mut este alungat, schimbarea la omul a carui victima fusese este impresionanta si de netagaduit. Totusi sunt multi cei care aleg sa denigreze ceea ce nu pot nega. Remarca privitoare la Beelzebul nu este atribuita fariseilor ca in Matei. Fara indoiala ei erau instigatorii, dar oamenii obisnuiti ii sustineau, dupa cum relateaza Luca aici. Altii, inchizand ochii asupra numeroaselor semne deja date, au nerusinarea sa ceara un semn din cer. In raspunsul Lui, Isus arata in primul rand ca acuzatia lor era complet nesabuita: implica aceasta absurditate: Satan actionand impotriva lui insusi. In al doilea rand, El arata ca, daca acuzatia lor era adevarata, se intorcea asupra capetelor fiilor lor, daca nu asupra alor lor.

Dar in al treilea rand - si este punctul cel mai important - El da adevarata explicatie a ceea ce facea. Venise pe acest taram mai puternic decat Satan. Inainte de venirea lui Isus, Satan isi retinea prizonierii fara sa fie in nici un fel nelinistit. Acum cel care era mai tare ii elibera pe acesti prizonieri. Venirea Lui punea pe fiecare dintre ei la incercare: erau fie cu El, fie impotriva Lui. A nu fi cu El echivala cu a nu exista teren neutru. Oamenii puteau pareau sa se adune, dar daca nu erau cu El, aceasta avea sa duca doar la dispersare. Este o chestiune pe care facem bine sa o bagam in seama. O mare miscare se face simtita astazi pentru a-i aduna pe oameni in toate felurile de asociatii sau grupuri; dar daca nu este cu Hristos, in jurul Lui si sub autoritatea Sa, este o lucrare de dispersare care va sfarsi prin a se descoperi ca atare.

Este clar ca versetele 24-26 sunt profetice. In acel moment, duhul necurat al vechii lor idolatrii iesise din Israel, dar desi casa era „maturata si impodobita”(versetul 25) in exterior, erau pe cale sa-L respinga pe Cel pe care Dumnezeu Il trimisese sa locuiasca acea casa. In consecinta, vechiul duh necurat se va intoarce cu altele mai rele decat el, si astfel starea lor va fi mai rea decat cea dintai. Acest cuvant al Lui Isus isi va gasi implinirea cand Israel necredincios il va primi pe Antihrist in zilele din urma.

Totusi nu toti Il respingeau. O femeie din multime intelege ceva din excelenta Sa, si declara ca mama Domnului este preafelicita. Dar Domnul arata ceva si mai fericit. Bindecuvantarea cea mai mare, pentru noi, este sa primim si sa pazim Cuvantul lui Dumnezeu. Legatura spirituala formata prin Cuvant este mai stransa si mai durabila decat orice legatura potrivit carniei. Domnul indreapta gandurile ucenicilor Sai catre aceste adevaruri spirituale, si ascultarea Cuvantului este aceasta parte buna, cum tocmai am vazut in cazul Mariei.

Domnul incepe acum sa vorbeasca de indiferenta care caracterizeaza pe poporul in zilele slujirii Lui. Ei cereau un semn, ca si cum nici un semn nu le fusese dat. Le ramane un singur semn despre care El vorseste ca „semnul lui Iona” (versetul 29). Iona predicase ninivitenilor, dar el insusi era un semn pentru ei prin faptul ca aparuse in mijlocul lor ca cineva care iesise din ceea ce parea o moarte sigura. Fiul Omului era pe cale sa intre cu adevarat in moarte apoi sa iasa din ea prin inviere, si aceasta era cel mai mare dintre toate semnele; mai mult, arata printre ei o intelepciune mult mai mare decat cea a lui Solomon si predica Lui mergea dincolo de cea a lui Iona. De ce deci multimile

nu erau atinse?

Nu pentru ca nu stralucea nici o lumina. Oamenii nu aprind o lumina ca sa o ascunda, cum spune versetul 33. Domnul venise in lume ca adevarata lumina ale carei raze ii luminau pe oameni. Ceea ce era rau, nu era lumina, ci ochii oamenilor. Versetele 34-36 fac sa reiasa aceasta. In mod obiectiv soarele este lumina trupului nostru dar in mod subiectiv ochii nostri sunt lumina. Daca soarele ar disparea, ar fi intuneric pe pamantul intreg, dar daca ochiul meu s-ar stinge, intunericul ar fi totul pentru mine. Daca ochiul meu spiritual este rau, duhul meu este plin de intuneric; daca este curat, totul este lumina. Cu alte cuvinte, starea celui peste care straluceste lumina este de cea mai mare importanta. Starea multimilor era rea, de acolo lipsa lor de sensibilitate la lumina care stralucea in Hristos.

Dar daca multimile nu primeau lumina care ar fi fost binecuvantarea lor, Domnul avea cel putin sa indrepte razele adevarului asupra starii lor. El incepe cu fariseii, si restul capitolului ne arata de ce ii acuza! Fariseul care Il invita pe Domnul este conform sectei sale: critic si obsedat de detalii rituale. Venise ceasul ca cenzorul sa fie el insusi cenzurat si demascat. Nimic nu pute fi mai incisiv decat Cuvintele Domnului. Citindu-le, ne putem face o idee despre faptul in care oamenii vor fi cercetati in ziua judecatii.

Fatarnicia lor este subiectul versetelor 39-41. Curatenia (intretinuta cu ostentatie) locurilor expuse privirilor oamenilor, merg altundeva. Si mai mult o neimblanzita grija de sine se ascundea sub aparenta lor de evlavie. Erau plini de „jefuire”. Cuvantul „dati” din versetul 41 este in contrast cu acest termen. Daca ar fi vrut sa dea mai degraba decat sa puna mana pe bunul altuia, toate lucrurile ar fi fost curate pentru ei, interiorul ca si exteriorul. O schimbare atat de radicala ar implica convertire autentica.

Versetul 42 face sa reiasa judecata lor pervertita. Erau meticulosi in lucruri care nu erau nici importante, nici pretioase, si neglijau valorile cele mai inalte. Versetul 43 arata ca dragostea de notorietate si de aduatie din partea celor ca ei parea sa-i devoreze. De aceea devenisera pentru altii, si fara stirea acestora, focare de murdarie, cum arata versetul 44. Le faceau rau altora ca si lor insisi. Acuzatia teribila, ce-i drept, dar acuzatia care se aplica in chip intristator, in grade diferite, si in toate timpurile, celor a caror religie nu este decat aparenta si forme.

Unul din invatatorii legii a protestat atunci ca aceste cuvinte constituiau insulte pentru ei insisi. Acuzatia nu a fost decat impinsa si mai mult(a fond) impotriva Lui. Acesti invatatori ai legii se agitau sa puna poveri asupra altora; dadeau legi pentru altii si in mod nerusinat nu tineau deloc cont de lege pentru ei insisi. Mai mult, se faceau remarcati prin respingerea Cuvantului lui Dumnezeu si prin respingerea profetilor care il adusesera, desi dupa ce profetii fusesera ucisi, ii onorasera zidindu-le morminte sperand astfel sa dobandeasca prestigiul numelor lor, acum ca nu mai erau judecati de cuvintele lor.

Abila stratagema aceasta! dar care nu este necunoscuta, chiar in zilele noastre. Este usor sa ridice in slavile cerului, la un secol dupa moartea sa, un om caruia i s-au impotrivit cu putere in timpul vietii lui de marturie. Cuvintele Domnului implica faptul ca ce facusera parintii, faceau si fiii lor. Generatia

careia Se adresa era vinovata nu numai de sangele profetilor de altadata, ci de sangele Fiului lui Dumnezeu Insusi.

In sfarsit, in versetul 52, vedem, pe de o parte, ca fariseii intinau alte persoane (versetul 44), iar pe de alta parte, ca invatatorii legii luau cheia cunostintei. Satan facea la fel impiedicand oamenii sa intre in cunostinta adevarata a lui Dumnezeu. I-au omorat pe profeti si au inchis calea vietii.

Este clar ca Dumnezeu a rostit aceste acuzatii teribile fara ca nimic sa fi afectat calmul Sau divin. Cei mai buni oameni ar fi vorbit diferit. Din aceasta cauza, ne este data porunca: "Maniati-va si nu pacatuiti" (Efeseni 4:26). Pacatuim cu usurinta maniindu-ne impotriva pacatului. Domnul nu avea nevoie de un asemenea indemn. Vrajmasii Lui credeau ca ajucea sa continue sa-L provoace pentru a-L face cu usurinta sa cada. El nu a facut nimic din ce prevedeau ei, cum arata capitolul urmator.

Luca 12

Departa de a se lasa iritat de opozitia violenta a carturarilor si a fariseilor, Domnul Se foloseste de ocazie pentru a-i invata cu calm pe ucenicii Sai in prezenta marii multimi pe care o adunase disputa. Tocmai indreptase proiectorul adevarului asupra capetenilor religioase, acum indreapta aceeaasi lumina asupra ucenicilor si asupra cailor lor.

In primul rand, ii pune in garda impotriva fatarniciei pe care tocmai o dezvaluise la farisei. Este cu adevarat un "aluat", adica un rau de o natura astfel incat, daca nu este judecat, dospeste si creste. Scopul pe care il urmareste fatarnicia este de a avea toate lucrurile "acoperite": ascunse lui Dumnezeu in primul rand, apoi privirilor semenilor. Totusi totul vine la lumina, atat de bine incat lunga fatarnicie se descopera zadarnica. Cu toate acestea, in prezent, este absolut funesta sufletului care are de-a face cu Dumnezeu in orice fel ar fi. De aceea din punctul de vedere moral, punerea in garda impotriva fatarniciei trebuie sa vina in primul rand. Pentru ucenicul lui Hristos, nimic nu trebuie sa fie ascuns de ochii Domnului.

In al doilea rand, ii pune in garda impotriva temerii de oameni (versetele 4-11). Nu le ascunde ca vor infrunta respingerea si persecutia. Daca vroiau sa se pazeasca de fatarnicie in mijlocul unei lumi care este sub stapanirea acesteia intr-o mare masura, nu puteau sa se astepte sa cunoasca popularitatea. Dar, pe de alta parte, daca vroiau sa nu aiba nimic ascuns de ochii lui Dumnezeu, vor fi capabili sa se poarte fara lasitate in prezenta persecutorilor. Cei care se tem mult de Dumnezeu se tem putin de oameni.

Domnul nu-i indeamna pur si simplu pe ucenicii Sai sa nu aiba nici o teama de oameni. Le face de asemenea cunoscute lucruri care se vor dovedi foarte incurajatoare. Pentru ca sunt prietenii Lui, pot infrunta vrajmasia lumii - ceea ce putem si noi. Apoi, in versetele 6 si 7, pune inaintea lor, intr-un mod foarte miscator grija lui Dumnezeu fata de ei. Ea este atat de profunda incat nici un fir de par din capul nostru nu este uitat - ci sunt toate numarate.

In versetul 12 ii asigura ca, in circumstantele lor critice se puteau baza pe invatatura Duhului Sfant. Nu vor avea deloc nevoie sa pregateasca o aparare minutioasa cand vor fi adusi la judecata inaintea

autoritatilor. Ura si impotrivirea oamenilor aveau sa apese asupra invinuirii lor, dar ce sprijin mai minunat ca prietenia lui Hristos, grija lui Dumnezeu, invatatura Duhului Sfant. Si pe langa aceasta, daca Il marturiseau pe Hristos inaintea oamenilor ostili, Fiul Omului ii va marturisi inaintea ingerilor lui Dumnezeu - ceea ce va fi rasplata lor.

In acest punct al discursului Sau, Domnul este intrerupt de cineva care dorea sa-L vada intervenind in favoarea sa intr-o problema de bani. Daca ar fi fost reformatorul social sau socialistul care unii isi imagineaza ca a fost , se prezenta aici ocazia pentru El ca sa stabileasca normele juste ale unei impartiri a mostenirii. El nu face nimic cu privire la aceasta; in loc de aceasta, dezvaluie cupiditatea care il condusese pe om sa-si prezinte cererea, apoi rosteste parabola binecunoscuta a bogatului nebun. A-si rezidi granarele pentru a pastra toate roadele pe care marea darnicie a lui Dumnezeu i le acordase, era simpla prudenta. A aduna toate acestea pentru el insusi si a neglija toate bogatiile divine pentru suflet, este ceea ce constituia nebunia sa.

Bogatul nebun era plin de avaritie, pentru ca el considera toate bunurile lui ca garantia implinirii programului sau: "odihneste-te, mananca, bea, veseleste-te!" (versetul 19). Este tocmai programul omului obisnuit din lumea actuala: timp liber din belsug, hrana si bauturi din belsug, placeri si distractii din belsug.

Dar credinciosul este "bogat in ce priveste Dumnezeu", cum arata clar versetul 32. De aceea, cand Domnul Isi reia discursul fata de ucenicii Sai, in versetul 22, incepe prin a-i linisti cu privire la ingrijorarile care sunt atat de firesti. Pentru ca am devenit bogati, dupa ce am primit Imparatia, nu trebuie sa fim caracterizati de lacomie; si nu trebuie sa ne impovaram cu nici o ingrijorare, pentru ca grija lui Dumnezeu fata de noi este pe deplin de ajuns. Domnul spune: "Tatal vostru stie" (versetul 30). Astfel, ii invata pe ucenici sa recunoasca in Dumnezeu pe Cel care, cu un inteles paternal, se ocupa de ei, ca si de nevoile lor pentru viata prezenta.

Dar El actioneaza astfel pentru ca ucenicii sa aiba mintea libera pentru a urmarii lucruri care in prezent se afla in afara acestei vietii. Nu exista contraindictie intre versetele 31 si 32. Imparatia ne este data si totusi trebuie sa o cautam. Trebuie sa o cautam pentru ca nu este inca aratata; in consecinta, nu o gasim in lucrurile acestei vietii, ci se gaseste in realitatile spirituale si morale legate de sufletul celor care sunt adusi sub autoritatea divina. Cu toate acestea, Imparatia trebuie sa fie o realitate manifestata in aceasta lume, si titlurile ei de proprietate sunt deja asigurate pentru copii lui Dumnezeu. Astfel noi cautam Imparatia Lui Dumnezeu, pentru ca gandurile noastre si vietile noastre astazi sunt pline de lucrurile lui Dumnezeu si de slujirea Lui.

Din aceasta cauza, viata ucenicilor trebuie sa fie traita dupa principii diametral opuse celor ale prietenilor acestei lumi. In loc sa stranga bunuri si sa duca o viata de inlesniri si de bucurii, ucenicul trebuie sa fie cineva care da, care strange comori in ceruri, cineva al carui mijloc este incins pentru activitate si slujire si a carui marturie este o lumina care straluceste. Pe scurt, trebuie sa fie asemenea unui om care asteapta intoarcerea stapanului. Am remarcat deja lucrurile care nu trebuie sa ne caracterizeze; aici avem lucrurile care trebuie sa ne caracterizeze.

Ca slujitori, trebuie sa-L asteptam pe Domnul nostru, si nu numai sa asteptam, ci sa veghem (versetul 37), trebuie sa fim gata (versetul 40), si trebuie sa facem (versetul 43): sa facem slujba care ne este data. Ceasul rasplatirii va veni la intoarcerea Domnului. Atunci Insusi Domnul Se va ocupa sa aiba grija de binecuvantarea deplina a celor care vor fi vegheat pentru a-L astepta. Acest lucru, pe care il gasim in versetul 37, indica o rasplata mai speciala care va fi data celor care vor fi caracterizati de o slujire credincioasa si sarguincioasa in interesul Stapanului lor. Discursul Domnului fata de ucenicii Sai se prelungeste pana la sfarsitul versetului 53. Reies cateva puncte:

1 - Cerul este din nou prezentat ucenicilor. In capitolul 10, dupa cum am remarcat, ii invata ca cetatenia lor este in ceruri. Acum ii invata sa lucreze in asa fel incat comoara lor sa fie in ceruri, si deci si inima lor. Ei trebuie sa traiasca dupa principii complete opuse celor care il conduc pe bogatul nebun.

2 - Domnul subintelege respingerea Sa de-a lungul discursului Sau si vorbeste despre aceasta si mai deschis la sfarsit: in versetele 49-53. "Focul" este simbolul Celui care cerceteaza si care judeca, si fusese deja aprins prin respingerea Sa. Prin "botezul" Sau, intelege moartea Sa, si pana ce avea sa fie implinita, era in "stramtorare", adica "retinut". Numai cand ispasirea va fi fost implinita, dragostea si dreptatea puteau sa se raspandeasca din belsug. Atunci in sfarsit, focul fiind aprins si botezul implinit, totul se va termina si linia de demarcatie va fi clar stabilita El va deveni piatra de incercare, si va fi dezbinare chiar in cercurile cele mai intime. Devansand in trecut aceste evenimente, subantelege absentia Sa, si in consecinta vorbeste de a doua Sa venire in toata libertatea.

3 - La intrebarea lui Petru (versetul 41), Domnul nu da un raspuns direct. Nu limiteaza explicit remarcile Sale la cercul restrans al ucenicilor Sai, si nici nu largeste cercul pentru a ingloba miile lui Israel care Il inconjurau. In loc de aceasta, insista in toate cuvintele Sale asupra responsabilitatii ascultatorilor Sai. Daca cineva se gasea inaintea Lui in pozitia de slujitor - oricare ar fi drumul care il adusese acolo - va fi rasplatit dupa faptele lui, fie ca vor fi aratate a fi credincioase sau rele. Slujitorul cel rau nu doreste prezenta Domnului si in consecinta El intarzie in gand intoarcerea Lui. Relatia lui cu Stapanul fiind rea, relatiile lui cu ceilalti slujitori devin rele si rea de asemenea viata lui personala. Cand va veni Domnul, partea sa va fi cu cei necredinciosi, pentru nu s-a aratat a fi decat un necredincios. Versetele 47 si 48 arata clar ca pedeapsa ca si rasplata vor fi masurate echitabil, corespunzator gradului de responsabilitate.

4 - Adevaratul slujitor se caracterizeaza prin devotamentul sau fata de interesele Stapanului sau in timpul absentei Lui; si rasplata lui, il asteapta pana ce El Se va intoarce. De trei ori in acest discurs Domnul vorbeste de a manca si a bea, imagini ale unei vieti placute. Omul din lume s-a bucurat in timpul vietii lui (versetul 19), si aceasta se termina prin moarte. Servitorul cel rau are partea sa de placere cand se apuca "sa manance si sa bea si sa se imbete" (versetul 45), dar aceasta se termina prin pedeapsa la sosirea Stapanului sau. Omul din lume nu facea decat sa se bucure; era beat, ceea ce este mai rau. In realitate, cand neconvertitii marturisesc ca sunt slujitorii lui Dumnezeu, par sa cada mai usor ca oricine altcineva sub influenta ametitoare a seducatoare concepte religioase si filosofice. Slujitorul credincios isi asteapta Stapanul care il va pune sa stea la masa si il va sluji din cauza bucuriei lui (versetul 37). Atunci va veni, pentru el, timpul bucuriei Lui.

In versetul 54, Domnul, intorcandu-Se de la ucenici spre multimi, le adreseaza cuvinte de avertizare: erau intr-o situatie dintre cele mai periculoase si ignorau aceasta; stiau sa deosebeasca bine cum va fi vremea, dar erau incapabili sa deosebeasca "timpul acesta" (versetul 56). Pentru ca Il resping pe Domnul, Il constrang sa devina "adversarul" lor, adica partea adversa intr-un proces. Daca persistau in aceasta atitudine, iar lucrarea lor venea inaintea Judecatorului tuturor, erau in intregime vinovate si le va astepta pedeapsa cea mai mare: vor avea de platit "si cel din urma banut" (versetul 59)

Luca 13

Chiar in acel moment, unii din cei care erau prezenti, mentioneaza cazul acelor nefericiti galileeni care suferisera pedeapsa capitala sub Pilat. Li se parea ca acestia din urma erau pacatosi, de cea mai joasa speta. Domnul ii acuza in mod singur pe ascultatorii Sai de o vinovatie la fel de mare si le declara ca si ei vor pieri. Apoi citeaza si cazul celor optsprezece victime ale prabusirii turnului din Siloam. Dupa opinia curenta, erau evenimente exceptionale care aratau o nedreptate exceptionala. Oamenii care Il ascultau se faceau vinovati de o vinovatie si mai mare pentru ca erau orbi in fata ocaziei care le era data; si, respingandu-L, nu vor scapa. Li avertizeaza astfel despre pedeapsa care avea sa vina peste ei. In parabola smochinului se gaseste expus motivul rasplatirii (versetele 6-10). Dumnezeu era pe deplin indreptatit sa astepte rod din partea poporului; a cautat, dar nu a gasit nimic. Atunci, timp de un an, pomul va primi ingrijiri; nimic nu se va cere de la el. Isus era printre ai Sai, administrandu-le ingrijirile harului lui Dumnezeu in loc sa-i puna sub ultimele exigente ale legii. Daca aceasta ar ramane fara raspuns, atunci ar trebui sa cada lovitura. In toate acestea, invatatura Sa continua de la sfarsitul capitolului 12, si nu este de fapt o intrerupere intre capitole.

Acum, in versetele 10-17, vine incidentul miscator in care este expus in imagine ceea ce harul va implini acolo unde va fi primit. Biata femeie, desi garbovita si in starea ei de slabiciune, facea parte din cei care implineau slujirea lui Dumnezeu in sinagoga. Starea ei fizica simboliza intr-adevar starea spirituala a numeroase persoane, impovarate de mizerie spirituala si coplecite sub jugul legii, in asa masura incapabile sa se indrepte si sa-si indrepte privirile in sus.

Aceasta femeie era o "fiica a lui Avraam" (versetul 16), adica un adevarat copil al credintei (de vazut Galateni 3:7). Totusi Satan avea un rol in trista ei stare, profitand de neputinta ei. Mai mult, conducatorul sinagogii ar fi folosit legea si ritualul ei pentru a o impiedica sa fie vindecata. Dar Domnul indeparteaza toate acestea. Spune un cuvânt, pune mainile peste ea si spereaza o eliberare imediata de neputinta ei. Numerosi sunt cei care ar putea spune: "La mine era legea, neputinta, o robie fara speranta, puterea lui Satan, pana a intervenit Hristos in puterea harului Sau, atunci ce schimbare!" Astfel de eliberari acopera vrajmasii de rusine, si umplu pe multi altii de bucurie. Acestea sunt cu adevarat „lucrurile glorioase pe care le facea El” (versetul 17)

In acest punct, Domnul arata ca desi harul si puterea Imparatiei erau introduse, nu rezulta pentru aceasta o stare de lucruri absolut perfecta. Parabolele grauntelui de mustar si a aluatului date aici, arata ca, in timp ce forma exterioara a Imparatiei cunostea o crestere si o expansiune extraordinara, aceasta va fi insotita de elemente nedorite, si chiar de coruptie.

Cu versetul 22 din capitolul nostru, o tranzitie marcata se produce din punct de vedere istoric. Il vedem acum pe Domnul urmandu-Si drumul spre Ierusalim, invatand in acelasi timp prin cetatile si prin satele pe care le strabatea. Dar in ciuda acestui lucru, nu pare sa fie o tranzitie neta in invatatura care este relatata. Intrebarea din versetul 23 pare sa fi fost sugerata de curiozitate, si, ca raspuns, Domnul da un cuvânt de invatatura si de avertizare care este cu totul in acord cu ceea ce tocmai s-a intamplat. Daca venirea harului Imparatiei avea sa antreneze o stare de lucruri amestecata, descrisa in parabolele grauntelui de mustar si a aluatului, atunci calea stramta a vietii trebuie sa fie cautata cu multa sinceritate si ferveare.

Cuvantul „Straduiti-va” din versetul 24 nu semnifica munca de vreun fel, ci o ferveare de o asemenea intensitate incat este aproape dureroasa. Este ca si cum Domnul ar spune: „Nu menajati nici o suferinta pentru a intra pe usa cea ingusta atat timp cat aveti prilejul.” Multi cauta o intrare mai lata prin lucruri complet exterioare, cum indica versetul 26. Dar va conta numai ce este personal si spiritual. Nu exista intrare adevarata in afara caili stramte a pocaintei. Astfel Domnul arata din nou neinsemnatatea unei religii cu totul exterioara. Trebuie sa aiba in ea realitatea interioara.

Parabolele din versetele 18-21 arata ca va fi amestec in Imparatie in forma sa actuala; dar versetul 28 arata ca, in forma sa viitoare, nu va fi. Atunci patriarhii vor face parte din ea, si cei a caror religie nu este decat formalism vor fi aruncati afara. Versetul 29 sugereaza chemarea natiunilor care era iminenta, pentru ca harul avea sa se raspandeasca in lumea intreaga cu rezultate considerabile. Harul, cum am vazut chiar la inceputul acestei Evanghelii, nu poate fi marginit la limitele sau formele iudaice. Ca vinul nou va face sa se sparga butoaiele. Iudeul era din punct de vedere istoric primul, dar in prezenta harului, legalismul lui inveterat ii era adesea un obstacol, astfel incat ajungea ultimul. Paganul care nu era impiedicat in acest mod ajunge primul cand harul intra in scena.

Capitolul se termina pe o nota foarte solemna. Acum nu pe iudei, ci pe Irod il va ajunge judecata. Irod isi ascundea animozitatea cu viclenia unei vulpi, dar Isus il cunostea in profunzime. Stia pe de alta parte, ca propria Sa viata, caracterizata de indurare fata de om, avea sa-si gaseasca sfarsitul in moarte si inviere. Ura lui Irod era totusi un lucru neinsemnat. Lucrul cel mare era respingerea, de catre Ierusalim, a lui Hristos si a oricarui har care era in El. Iudeii erau poporul caruia Dumnezeu ii adresase prin intermediul profetilor si pe care vroia sa-l adune prin Fiul Sau. Ilustratia folosita este foarte frumoasa. Profetii chemasera poporul la indatoriile lui sub legea calcata, si vestisera venirea lui Mesia. El venise acum in plinatatea harului, si poporul ar fi putut gasi protectie la adapostul aripilor Lui. Cu toate acestea totul era in zadar.

Ierusalimul se falea cu casa minunata care se gasea in mijlocul lui. Isus vorbise inainte de ea ca de „Casa Tatalui Meu”, acum o reneaga: este „casa voastra” si le-o lasa pustie si goala. Ierusalimul nu prinsese ocazia oferita si in curand nu-l va mai vedea pe Mesia al Sau, pana ce se va face auzit strigatul din Psalmul 118:26, care provine din „casa Domnului”. Nu inainte de a doua venire a Domnului. Ierusalimul va face sa fie auzit acest strigat.

Luca 14

În ultimele versete din capitolul precedent, Domnul vorbește deschis de respingerea Lui și vesteste rezultatele ei cât privește Ierusalimul; cu toate acestea nu-Si încetează lucrările de har, nici învățătura Sa de har, cum arată începutul acestui capitol. Fariseii doreau să folosească legea lor a sabatului pentru a face din ea o funie cu care să lege mâinile pline de îndurare ale Domnului și să-l restrângă lucrarea. El le rupe funia și arată că va avea cel puțin atâta îndurare față de omul chinat cum aveau ei în mod obișnuit față de animalele lor domestice. Harul Sau abundă și se pune deasupra tuturor prejudecăților lor legale.

Începând de la versetul 7, Luca reia prezentarea învățăturilor Domnului, și nu găsim o altă relatare a lucrărilor Sale înainte de a ajunge la versetul 11 din capitolul 17. În primul rând, Domnul pune accent pe purtarea care trebuie să-i caracterizeze pe beneficiarii harului. Natura omenească se pune în față și se arată arogantă; dar harul nu poate fi primit decât dacă se arată smerenia. Invitatul poftit la nunta ia parte la ospaț în virtutea generozității celui care îl invită, nu pentru că are dreptul sau merita, și trebuie să se poarte în consecință. Se poate observa că în societatea modernă, astăzi, a se arata cu nerusinare arogant nu ar fi considerat de bun gust. Recunoaștem aceasta, și este o mărturie în felul în care idealurile creștine predomină încă. În mediile pagane, s-ar aplauda o asemenea obraznicie, și vom vedea că ea se va arata din ce în ce mai mult pe măsura ce predomină idealurile pagane.

Vedem câteodată în această viață coborârea celui care se înalță și înălțarea celui care se coboară, dar aceasta se va vedea pe deplin când Cel care S-a coborât El Însuși în cea mai mare măsură, chiar până la moarte de cruce, va fi ridicat sus în ochii tuturor, și orice genunchi se va pleca înaintea Lui. În versetul 11, putem deosebi cei doi Adam: primul a căutat să se ridice și a căzut; ultimul Adam S-a coborât El Însuși, și este acum așezat la dreapta Marii în locurile preînalte.

În următoarele trei versete, îl găsim pe Domnul care învață nu pe invitat, ci pe stăpanul casei. Și el trebuie să acționeze de o manieră care se potrivește harului. Natura umană este egoistă, chiar în binefacerile pe care le arată, și va face invitații cu speranța de a avea avantaje din ele în viitor. Dacă sub influența harului, ne gândim la cei care nu au nimic să ne ofere, nu căutăm o răsplată pentru aici jos. Există totuși răsplata, chiar pentru acțiunile dictate de har, dar aceasta va avea loc în lumea învierii pe care o vom cunoaște mai târziu.

Învățături ca acestea fac pe cineva să exclame: „Ferice de cel care va manca pâine în Împărăția lui Dumnezeu!” (versetul 15). Aceasta s-a spus foarte probabil sub impresia că intrarea în Împărăție era un lucru foarte greu, și că cel care va manca pâine acolo trebuie să fie favorizat în mod deosebit. Această remarcă îl face pe Domnul să dea parabola cinei celei mari, în care arată că usa pentru a intra în Împărăție este deschisă tuturor, și că dacă cineva nu intră în ea, este din propria lui vină. În această parabolă, există un element profetic: Domnul anticipează și vorbește de lucruri care își găsesc împlinirea în perioada în care suntem. Este înainte de toate parabola Evangheliei.

„Un om oarecare a făcut o cină mare și i-a invitat pe mulți” (versetul 16). Pentru el, cheltuielile și osteneala, dar mulți vor fi beneficiarii. Primii invitați erau oamenii care aveau deja un bun: un câmp, boi, o soție. Aceștia îi reprezintă pe iudei și pe conducătorii lor religioși din țară, care au fost primii care au auzit mesajul. Luati în ansamblul lor, refuză invitația, și privilegiile religioase pe care le au

deja sunt cele care ii orbesc asupra valorii darului Evangheliei care le este oferit.

Cand slujitorul a raportat stapanului sau ca invitatii refuzau sa vina, acesta, ni se spune, s-a maniat. In Evrei 10:28-29, se spune ca cel care „L-a insultat pe Duhul harului” este socotit vrednic de o „cat mai rea pedeapsa” fata de cel care „a dispretuit legea lui Moise”. Ceea ce avem in capitolul nostru este in raport cu ce se spune in Evrei 10. Mania stapanului are intr-adevar ca rezultat ca nici unul din cei care i-au dispretuit astfel invitatia nu va gusta din cina lui (cum se arata in versetul 24), totusi aceasta nu inchide simtul lui pentru indurare. Dimpotriva, slujitorul primeste porunca sa se duca repede si sa aduca pe saraci si pe nevoiasi – pe cei care, din punct de vedere omenesc, erau cel mai putin pregatiti sa vina.

Dar acestia trebuiau sa fie adunati din „pietele si strazile cetatii” (versetul 21); de aceea, ei reprezinta, credem noi, pe cei saraci, intristati, persoanele nedemne din Israel; vamesii si pacatosii, in opozitie cu carturarii si fariseii. Domnul Insusi se intorcea acum catre ei, si printre acesti oameni lucrarea avea sa continue pana in zilele de care ne vorbesc primele capitole din Faptele Apostolilor. Apoi vine clipa cand invitatia a fost din plin transmisa printre toti acesti nefericiti, si desi multi au acceptat, fericitul anunt: „mai este loc” (versetul 22) este facut de catre slujitor. Aceasta conduce la o extindere a acestei generoase invitatii. Stapanul spune din nou: „iesi” (versetul 23) si acum bieteile epave umane de la drumuri si garduri, in afara limitelor cetatii trebuie sa fie adusi pentru a umple casa. Aceasta reprezinta vestirea Evangheliei natiunilor si ne gandim de aceea la sfarsitul Faptelor unde apostolul Pavel spune: „Mantuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisa natiunilor; si ele vor auzi” (Fapte 28:28).

Aceasta parabola expune in mod explicit problema vazuta din punctul de vedere al lui Dumnezeu mai degraba decat din punctul de vedere al omului. Dumnezeu pregateste cina, Il trimite pe Slujitorul Sau, lucreaza urmand propriul Sau plan si Isi umple casa in ciuda perversitatii omului. Slujitorul pe care Il trimite este Duhul Sfânt, pentru ca nimeni in afara de El nu este destul de puternic pentru a exercita o putere absolut constrangatoare. Slujitorii care sunt sub ordinele Lui, chiar cineva atat de remarcat ca apostolul Pavel, nu pot sa faca mai mult decat sa-i induplece pe oameni (se vedea 2 Corinteni 5:11); numai Duhul Dumnezeului celui viu poate lucra in inimile lor destul de eficace pentru ca sa fie „constransi” sa intre. Dar binecuvantat fie Dumnezeu, aceasta este ceea ce face El, este ceea ce a facut pentru fiecare dintre noi.

La auzul unor asemenea lucruri, mari multimi mergeau cu El. Numerosi sunt cei carora le place sa auda vorbindu-se de ceva ce se poate avea gratuit. Domnul Se intoarce si pune inaintea lor conditiile pentru a fi ucenici. Harul lui Dumnezeu nu impune conditii, dar Evanghelia care anunta acest har nu uita sa ne conduca pasii pe cararea care-l caracterizeaza pe un ucenic al Invatatorului: nu putem umbla pe ea cu toata sinceritatea decat daca ne supunem unor conditii foarte riguroase. Patru sunt mentionate aici: 1 – Invatatorul trebuie sa fie obiectul suprem al actiunilor ucenicului: in asa masura incat orice alta dragoste trebuie sa fie ca ura in comparatie cu dragostea pentru Invatator. 2 – El ne face sa purtam crucea urmandu-L adica trebuie sa fim gata sa acceptam o sentinta de moarte din partea lumii. 3 – Trebuie sa calculam cheltuiala in ce priveste resursele noastre, sa evaluam corect tot ce ne apartine in Hristosul pe care Il urmam. 4 – Trebuie in egala masura sa evaluam corect puterile desfasurate in noi.

In cazul in care calculele noastre sunt neintemeiate in privinta uneia sau alteia dintre aceste evaluari, va rezulta, sau ca vom depasi probabil masura noastra, sau vom fi umpluti de teama si vom cadea la invoiala cu dusmanul. Daca, asa cum spune versetul 33, parasim cu adevarat tot ce avem, ne vom arunca total asupra resurselor Invatatorului suprem pe care Il urmam, atunci calea se va deschide inaintea noastra in chip minunat: vom fi ucenici.

Dar adevaratul ucenic este sare – si sarea este buna. In Matei 5, Il vedem pe Isus care zice: „Voi sunteti sarea pamantului” (versetul 13), dar El spune aceasta ucenicilor (versetul 1). Daca ucenicul cade la invoiala, devine ca sarea care si-a pierdut gustul, nu mai este bun la nimic. Ce cuvânt pentru noi! Harul ne-a chemat si a deschis inaintea noastra o cale pe care avem de mers ca ucenici. Respectam noi conditiile solemne in asa fel incat sa devenim cu adevarat ucenici? De am putea avea cu adevarat urechi de auzit!

Luca 15

Dupa primele doua versete din acest capitol, ar parea ca aceste cuvinte privind harul si pozitia ucenicului i-au atras pe vamesi si pe pacatosi la Domnul, in timp ce ii respingeau pe farisei si pe carturari.

Este intr-adevar adevarat ca Domnul primea pe pacatosi si manca impreuna cu ei: un asemenea fel de purtare este in acord chiar cu natura harului Sau. Fariseii isi lansau remarca precum un repros. Domnul o accepta ca pe un compliment; si continua, prin parabole, sa arate ca nu numai ca primea pe pacatosi, ci mai mult, ii cauta, si sa descopere astfel ce fel de primire ii asteapta cand sunt primiti.

Mai intai parabola oii pierdute. Vedem aici in pastor o imagine a Domnului Insusi. Cele nouazeci si noua, care reprezinta clasa fariseilor si a carturarilor sunt lasate nu in tarcul oilor, ci in pustiu – loc de sterilitate si de moarte. Oaia pierduta reprezinta clasa vamesilor si a pacatosilor: cei care sunt pierduti si care o stiu: pacatosul „care se pocaieste” (versetul 7). Pastorul gaseste oaia: pentru El, munca si osteneala. Dupa ce a gasit-o, o pune in siguranta si o ia in grija. Umerii Lui devin siguranta ei. O duce acasa si bucuria Lui deja incepe. Niciodata nu va spune: „Intristati-va impreuna cu Mine pentru ca mi-am gasit oaia care fusese gasita”. Este imposibil de gasit pe pamant cei „nouazeci si noua de oameni drepti care n-au nevoie de pocainta” (versetul 7), desi, vai, este usor de gasit nouazeci si noua de persoane care isi imagineaza ca sunt astfel. Totusi daca s-ar gasi, este mai multa bucurie in cer pentru un pacatos care se pocaieste decat ar putea fi in privinta lor. Toate miile de ingeri sfinti din cer nu au provocat niciodata atata bucurie ca un singur pacatos care se pocaieste. Suntem uimiti de un asemenea har! Parabola drahmei pierdute urmeaza aceeaasi teama generala, dar cu cateva detalii particulare. Femeia cu activitatile ei in casa reprezinta lucrarea subiectiva a Duhului in sufletul oamenilor, mai degraba decat lucrarea obiectiva a lui Hristos. Duhul aprinde o lumina in adancul inimii pline de intuneric si produce o tulburare care se termina prind descoperirea drahmei. Aici se spune ca este lucrarea inaintea ingerilor lui Dumnezeu; adica, nu este bucuria ingerilor, ci a Dumnezeirii, inaintea careia stau ei. Apoi urmeaza parabola „fiului risipitor”. Ea incepe cu cuvinte foarte semnificative. Domnul spusese: „Care om dintre voi... nu... merge?” (versetul 4), „Care femeie... nu cauta cu grija?” (versetul 8). Nu putea sa spuna: „Care om dintre voi” daca are un fiu risipitor si se intoarce, nu alearga si cade pe gatul lui si nu-l saruta mult? Ne indoim ca un om ar

vrea intr-adevar sa mearga atat de departe ca tatal din aceasta parabola: marea majoritate a oamenilor cu siguranta nu ar face-o. Aceasta parabola pune in valoare harul lui Dumnezeu Tatal. O data in plus, este o imagine a pacatosului care se pocaieste, si ne este permis sa vedem acum, sub forma unei parabole, adancimile de unde este scos pacatosul si inaltimea la care este ridicat prin Evanghelie, in conformitate cu inima Tatalui.

In haina cea mai buna vedem simbolul primirii noastre in Preaiubitul; in miel, simbolul unei relatii eterne stabilite; in sandale, semnul calitatii de fiu, caci slujitorii intrau, cu picioarele goale in casa stapanului lor. Vitelul cel ingrasat si petrecerea familiala exprima veselia mare a cerului si in particular bucuria Tatalui. Fiul fusese mort moralmente si din punct de vedere spiritual, dar acum era ca inviat la o viata noua. Daca fiul cel mai tanar il reprezinta pe pacatosul care se pocaieste, fiul cel mai mare reprezinta exact spiritul fariseului. Unuia ii era foame si intra, celalalt era manios si ramane afara. Venirea harului imparte intotdeauna oamenii in aceste doua grupuri: cei care stiu ca nu merita nimic, si cei care isi imagineaza ca merita mai mult decat au. Fiul mai mare spune: „Mie nu mi-ai dat niciodata un ied, ca sa ma veselesc cu prietenii mei” (versetul 29). Astfel si el isi gasea tovarasia si placerea intr-un cerc de prieteni, in afara cercului tatalui sau. Singura diferenta era in caracterul prietenilor: cei ai fiului mai tanar erau putin recomandabili, in timp ce cei ai celui mare erau precum se pare respectabili. Fariseul chiar drept, nu este mai mult in comuniune reala cu inima tatalui decat este fiul risipitor. Si pentru a termina, ramane afara, in timp ce risipitorul este introdus in casa.

Luca 16

Parabolele din capitolul 15 erau adresate fariseilor, dar cea cu care incepe acest capitol 16 se adreseaza ucenicilor. Ea ii invata cu privire la pozitia in care se gasesc oamenii inaintea lui Dumnezeu si cu privire la purtarea care se potriveste sa o aiba in aceasta pozitie. Suntem administratori, si am fost necredinciosi in administrarea noastra. Administratorul este acuzat aici inaintea stapanului sau „ca-i respinge averea” (versetul 1). Aceasta expresie face legatura cu parabola precedenta, pentru ca fiul mai tanar „si-a risipit averea, traind in destrabalare” (15:13). Tot ce avem vine din mana lui Dumnezeu, astfel incat, cand risipim pentru noi insine ce putem avea, in realitate risipim bunurile Stapanului nostru.

Administratorul necredincios se gaseste concediat, si hotaraste atunci sa profite de anumite posibilitati, pe care pozitia lui prezenta i le ofera inca, pentru a avea beneficiu mai tarziu. Administratorul era nedrept – Domnul o spune clar – cu toate acestea stapanul lui nu poate decat sa laude intelepciunea subtila cu care a lucrat, desi aceasta a fost in detrimentul stapanului insusi. In materie de chibzuinta in lucrurile acestei vietii, copiii acestui veac biruie fata de copiii lui Dumnezeu. Versetele 9-13 sunt aplicatia parabolei pentru noi toti. Bunurile pamantului, bani si lucruri de acelasi gen, sunt „bogatia nedreptatii” (versetul 9), pentru ca sunt lucrurile in care nedreptatea omului se arata cel mai mult, desi nu sunt nedrepte in ele insele. Trebuie sa folosim bogatiile pentru a strange „pentru viitor o temelie buna” (a se vedea 1 Timotei 6: 17-19), sau intr-adevar, cum spune versetul nostru: „pentru ca, atunci cand se vor termina, sa fiti primiti in corturile eterne” (versetul 9).

Acest verset 9 ne arata deci ca trebuie sa actionam pe principiul adoptat atat de intelept de administrator; versetul 10 arata ca trebuie sa ne deosebim complet de el in aceasta: ce a facut prin

nedreptate, trebuie sa facem in toata credinciosia. Bogatiile nedrepte, pe care oamenii cauta prin eforturile lor sa le dobandeasca in mod atat de indarjit, si adesea atat de necinstit, sunt dupa toate „foarte putin” (versetul 10). La drept vorbind, nu ne apartin deloc: sunt ale „altuia”, pentru ca „al Domnului este pamantul si tot ce contine el”. Dar exista bogatia adevarata, de care Domnul vorbeste ca fiind „ce este al vostru” (versetul 12). Daca intelegem cu adevarat ca ce avem, este ce avem in Hristos, vom folosi tot ce avem in aceasta viata – bani, timp, ocazii, inteligenta – in vederea intereselor Stapanului nostru. In orice caz, nu putem sluji la doi stapani. Fie Dumnezeu, fie Mamona (bogatiile) va stapani asupra noastra. Sa veghem ca Dumnezeu sa stapaneasca. Desi toate aceste lucruri fusesera spuse ucenicilor, erau farisei care ascultau, si care isi bateau joc pe fata de Domnul. Pentru duhul lor lacom, o asemenea invatatura era ridicola. Erau partizani salbatici ai legii, si legea nu prescrisese niciodata asemenea lucruri. Domnul le raspunde in doua puncte. Mai intai, se ocupau de ce era exterior, sub privirea oamenilor, interesandu-se pur si simplu e ceea ce pretuiau oamenii. Lasau deoparte pe Dumnezeu care Se ocupa de starea inimii omului, si ale carui ganduri sunt in intregime opuse celor ale omului. In sfarsit, gandurile lui Dumnezeu vor prevala si cele ale omului vor fi inlaturate.

Dar in al doilea rand, legea cu care se mandreau era pe cale sa se faca inlocuita de Imparatia lui Dumnezeu. Legea prescrisese lucrurile necesare vietii omului pe pamant si profetii vestisera Imparatia lui Dumnezeu care va fi inemeiata. Vremea Imparatiei vizibile, universale nu venise inca; cu toate acestea, aceasta Imparatie era introdusa sub o alta forma prin predicare si, in aceasta forma spirituala, oamenii incepeau sa intre in ea, dand navala. Fariseii refuzau sa o vada, si ramaneau afara. Dar desi legea era pe cale sa fie inlocuita in acest fel, nu va cadea o singura frantura de litera din lege. In domeniul ei, ramane in picioare toata maretia ei. Ea este „sfanta si dreapta si buna” (a se vedea Romani 7:12); poruncile ei raman. Porunca particulara pe care insista Domnul in versetul 18 era fara indoiala un atac teribil impotriva fariseilor, care erau foarte slobozi in asemenea lucruri, cand se ocupau activ de zeciuielile lor „din menta si din ruta si din orice verdeata” (11:42).

Aceasta critica viguroasa este urmata in versetele 19-31 de parabola infricosatoare a bogatului, daca intr-adevar este o parabola. Domnul foloseste cateva expresii figurate ca „sanul lui Avraam”, dar relateaza totul ca fiind fapte. Versetele 19-22 relateaza fapte foarte obisnuite din aceasta viata, terminandu-se cu moartea si ingroparea si acolo, cortina cade pentru toti. Cum ajungem la versetul 23, Domnul ridica aceasta cortina si ne face sa vedem lucrurile care se gasesc dincolo.

Bogatul lucreaza pe principiul absolut opus celui al administratorului de la inceputul capitolului. Tot ce avea, folosise pentru placerea lui egoista a momentului si lasase viitorul sa aiba grija de el insusi. Domnul nu se leaga de bogatii, ci de intrebuintarea egoista pe care le-o da omul fara a tine cont de Dumnezeu. Bogatul nu se interesa decat de prezent, decat de aceasta lume; Imparatia lui Dumnezeu nu era nimic pentru el.

Cuvantul pe care-l foloseste Isus aici pentru „infern” este Locuinta mortilor, nu iazul de foc, ci lumea invizibila a mortilor. Ne arata deca ca si aceasta este, pentru cei care nu sunt mantuiti, un loc de chin. De patru ori, El declara ca Locuinta mortilor este un loc de chin.

Arata de asemenea ca, odata ce sufletul este in Locuinta mortilor, nici o schimbare nu este posibila. „O prapastie mare” „este intarita” (versetul 26). Nu exista nici o posibilitate de a trece de le chinuri la binecuvantare. Aici nu exista „a doua sansa”. Acum ca este in Locuinta mortilor, bogatul este animat de un spirit misionar: doreste ca un trimis de dincolo de mormant sa fie trimis la fratii lui ca ei sa scape de acest loc ingrozitor. Domnul ne arata ca nici o vizita de dincolo de mormant, chiar daca s-ar putea produce, nu ar opri oamenii, daca nu sunt opriti de Cuvantul lui Dumnezeu.

Astazi Dumnezeu Se adreseaza oamenilor prin Noul Testament ca si prin Moise si profeti, si in Noul Testament este relatata viata Celui care a inviat dintre morti. Daca oamenii resping Biblia, care este pentru astazi Cuvantul lui Dumnezeu complet, nimic nu-i va convinge, si vor ajunge in locul de chin.

O, de am fi constransi de o convingere, data de Dumnezeu, de realitatea acestor lucruri! Atunci, „bunatatea lui Dumnezeu nostru Mantuitor si dragostea Sa fata de oameni” vor constrange si inimile noastre, vom fi plini de zel pentru suflete. Vom semana mai mult aceluia crestin (*) evlavios din secolul 17 cu privire la care istoria relateaza ca era „plin de o dorinta insatiabila pentru convertirea scumpelor suflete!” Si ar trebui sa fim plini de zel pentru suflete cat este inca timpul potrivit si ziua mantuirii.

Luca 17

Ultima parte a capitolului precedent, de la versetul 14 la sfarsit, se adresa fariseilor; la inceputul acestui capitol, Domnul Se adreseaza din nou ucenicilor Sai. Bunurile bogatului fusesera pentru el un prilej de cadere si il dusesera in infern, si acum Dumnezeu le spune ucenicilor Sai ca, lumea fiind asa cum este, „prilejurile de poticnire” sau de cadere sunt inevitabile. Lucrul important este de a evita de a fi un prilej de cadere pentru oricine ar fi, chiar pentru micuti. Consecintele sunt atat de grave incat orice ar fi mai bine decat aceasta.

Totusi, aceasta nu vrea sa spuna ca nu ar trebui sa vorbim niciodata fratelui nostru de teama de a nu-i fi o piedica. Dimpotriva: daca se abate de pe calea cea dreapta si pacatuieste, trebuie sa-l mustram, si deindata ce se pocaieste, sa-l iertam; si aceasta, chiar daca lucrul se repeta de mai multe ori. Am putea crede ca riscam sa-i fim o piedica mustrandu-l, dar, de fapt, nu a-l mustra comporta acest risc. Se intelege de la sine ca mustarea este adresata, nu sub efectul unei manii omenesti, ci in puterea Dragostei lui Dumnezeu.

O invatatura ca aceasta ii face pe ucenici sa simta ca au nevoie de o credinta mai mare. Raspunsul Domnului pare sa implice ca nu este vorba atat de o credinta mare, cat de o credinta vie. Un graunte de mustar este foarte mic, dar este viu! O credinta vie obtine rezultate cu caracter miraculos. De multe ori, pietre de pavaj grele au fost scoase de mladite delicate provenite de la seminte vii ascunse dedesubt. Chiar viata vegetala are o putere care pare miraculoasa, si este cu atat mai adevarat pentru credinta vie. Totusi, nu credinta pe care o avem, nu slujirea pe care o implinim ne dau vreun drept inaintea lui Dumnezeu. Nu putem niciodata implini mai mult decat era datoria noastra sa facem. Se pare ca acesta este adevarul intiparit in versetele 7-10.

Domnul este acum pe drum pentru a merge la Ierusalim, si ajungem la incidentul cu privire la cei zece leprosi. Toti aveau o anumita masura de credinta in El, pentru ca fac apel la El ca Stapan, si asculta de instructiunile pe care li se da de a merge la preoti, desi in acel moment nu a fost o schimbare in starea lor. Totusi, cand au fost curatiti, noua dintre ei si-au continuat drumul catre preoti pentru a indeplini curatirea ceremoniala cat mai grabnic posibil. Unul singur lasa pe mai tarziu implinirea ceremoniei pentru a da primul loc Binefacatorului Sau. Mintea iudaica era legata mai mult de ce era ritual; bietul samaritean era liber sa aduca laude si multumiri Mantuitorului inainte de orice si sa fie declarat curat apoi de preoti. Indurarea suverana fusese data, si scurta viziune a Persoanei care a dat indurarea Il ridica pe Samaritean deasupra obiceiurilor legii. In consecinta primeste chiar de pe buzele Domnului asigurarea ca este curatit, cu declaratia ca instrumentul fusese credinta lui. Aceasta avea intr-adevar mai multa valoare decat orice asigurare pe care o putea primi de la preoti. Credinta inteligenta Il pune intotdeauna pe Hristos inainte. In versetele 20 si 21, Luca pune in opozitie scepticismul neinteligent al fariseilor cu credinta samariteanului. Pentru ei, Imparatia lui Dumnezeu nu putea veni decat cu o desfasurare de pompa, astfel incat sa fie remarcata de fiecare. Domnul le spune ca nu era timpul sa vina in acest fel, dar ca era deja in mijlocul lor, la fel cum El – Imparatul – era acolo. Imparatia se gasea in mijlocul lor pentru ca El Insusi se gasea in mijlocul lor. Fariseii aveau ochii cu totul inchisi pentru a o vedea, dar samariteanul evident o intrezarise, de unde graba lui de a se intoarce pentru a se arunca la picioarele Lui multumindu-l.

In versetul 22, Isus Se intoarce din nou catre ucenicii Lui, vorbind de „zilele Fiului Omului”; evident Fiul Omului va trebui sa ia Imparatia, cand va veni ceasul cand va fi stabilita in mod public, cum Daniel 7: 13-14 facuse cunoscut de mult. Dar ucenicii, ca samariteanul, aveau credinta si vedeau deja puterea lui Dumnezeu incredintate Domnului Isus. Ei aveau deci, la timpul potrivit, sa-L vada pe Fiul Omului descoperit in gloria Sa: versetul 30, ca si versetul 24, vorbesc despre aceasta. Dar inainte, avea sa fie respins, si cuvintele relatate pana la sfarsitul capitolului le erau evident adresate: ei ii reprezentau pe sfintii care vor fi pe pamant inainte de venirea Sa in glorie. Numerosi sunt cei care au dorit sa vada una din zilele Fiului Omului si nu au vazut-o.

Cand ceasul venirii Lui se va apropia, doua lucruri vor caracteriza acele zile. Mai intai, va fi multa activitate din partea puterilor rautatii. Impostorii se vor prezenta ici si colo, cum arata versetul 23. In al doilea rand, oamenii in general vor fi absorbiti de lucrurile pamantului. In zilele lui Noe si in zilele lui Lot oamenii erau absorbiti de placerile lor, de afacerile lor, de proiectele lor; in consecinta judecata i-a luat pe nepregatite si toti au pierit. La fel va fi in ziua desoperirii Fiului Omului. Marele gand cuprins in versetul 33 se intanleste nu mai putin de sase ori in Evanghелиi, si Domnul pare sa-l fi rostit in patru ocazii diferite. Contextul aici il face foarte frapant. Oamenii se afunda in lucrurile de pe pamant, cautand sa-si scape viata. In consecinta, nu fac decat sa o piarda. Credinciosul trebuie sa paraseasca aceste lucruri in favoarea lucrurilor mult mai mari care ii sunt descoperite. Isi pastreaza viata, cum va fi evident cand va veni Domnul. Sotia lui Lot este o ilustrare a acestui principiu. Ingerii au facut-o sa iasa (trupeste) din Sodoma, dar inima ei era inca acolo. A pierdut tot ce avea, si si-a pierdut si viata. Facem bine sa ne amintim de ea.

Cei care vor fi pe pamant cand va veni Domnul, vor face bine sa-si aminteasca si ei. Atunci, nu se vor gandi sa ia lucrurile pe care le-au lasat acasa, nici sa se intoarca inapoi de la camp. Acea zi va veni cu repeziciunea vulturului care se napusteste asupra prazii lui. La fel cum vulturii se aduna

oriunde se gaseste prada lor, tot asa judecata lui Dumnezeu ii va atinge pe toti cei care sunt pasibili de ea. Imparatia, cand va fi intemeiata, va fi marcata de o judecata discriminatorie impotriva raului. Pacatosul va fi luat pentru judecata si cel drept lasat sa se bucure de binecuvantare, atat de strans legati pe cat ar fi putut fi. Daca fariseii si-ar fi dat seama ca intemeierea publica a Imparatiei comporta aceasta, nu ar fi cerut poate ca acest eveniment sa aiba loc.

Este interesant de remarcat ca cele trei cazuri mentionate de Domnul, in versetele 34-36, evoca respectiv noaptea, zori zilei si miezul zilei. Cand va veni El, oamenii vor fi surprinsi inopinat in toate locurile pamantului, in ocupatia lor momentana.

Luca 18

Prezentand parabola cu care incepe acest capitol, Domnul continua in aceeasi linie de gandire cum arata aplicatia pe care o face in versetele 7 si 8. Cand va veni Imparatia, aceasta va insemna judecata pentru cei rai, dar zilele care o vor precede vor fi marcate de nechez pentru sfinti. Resursa lor va fi rugaciunea. Chiar un judecator nedrept va fi impins sa faca dreptate unei vaduve, daca este suficient de suparatoare; la fel un sfant se poate increde permanent in Dumnezeu cu siguranta de a fi auzit la timpul potrivit. Nu este nici cea mai mica indoiala cu privire la venirea Fiului Omului ca raspuns la strigarile alesilor Sai. Singura indoiala care se ridica se raporteaza la credinta: o credinta vie se va gasi printre cei alesi? Domnul pune intrebarea: „Va gasi El credinta pe pamant?” (versetul 8) dar nu raspunde la ea. Se pare ca putem deduce din aceasta ca aceasta credinta va fi in declin, ceea ce concorda cu ceea ce El Insusi afirma in alta parte fara inconjur: „dragostea celor mai multi se va raci” (Matei 24:12). Daca avem motiv sa credem ca sfarsitul dispensatiei prezente se apropie, vom face bine sa punem aceasta la inima si sa ne invioram cu privire la credinta si la rugaciune. Numai daca ne rugam constant nu ne vom pierde curajul.

Omul care se roaga se increde in Dumnezeu. Din nefericire, multi se incred in ei insisi si in propria lor dreptate. Acestora li se adreseaza parabola urmatoare. Fariseul si vamesul sunt tipuri de oameni. Domnul considera ca admis faptul ca harul lui Dumnezeu, care aduce indreptatirea oamenilor, este la libera lor dispozitie, dar arata ca totul depinde de atitudinea celui care are nevoie de el. Fariseul il reprezinta exact pe fiul mai mare din capitolul 15, pe bogatul din capitolul 16, pe talharul nepocait din capitolul 23. Vamesul il reprezinta pe fiul mai tanar, pe Lazar si pe talharul care se pocaieste.

La fariseu, totul se invarteste in jurul lui insusi, a caracterului sau, a faptelor sale. La vames: marturisirea pacatului, si nevoia lui de ispasire: „ai mila” fiind literalmente: „fii bun”. Cat de plin de sens este versetul 13! Locul pe care il ia vamesul: „stand la distanta” aratand ca stie ca nu are nici un drept sa se apropie: atitudinea lui: neridicandu-si ochii spre cer: cerul nu era un loc pentru un om ca el; gesturile lui: „se batea in piept”, marturisind astfel ca este omul care merita sa fie lovit; cuvintele lui: „ai mila de mine, pacatosul”, (pacatosul, mai degraba decat un pacatos). Fariseul spuse: „Nu sunt ca ceilalti oameni” (versetul 11), lovindu-i pe ceilalti oameni mai degraba decat pe el insusi. Vamesul il loveste pe cel care merita, si smerindu-se, primeste binecuvantarea.

Cum se potrivesc toate acestea in chip uimitor cu tema particulara a acestei Evanghelii. Harul se gasea acolo in abundenta in Fiul Omului desavarsit, dar daca, din partea noastra, nu exista un duh

de smerenie si de pocainta, vom trece pe langa tot ce ofera el.

Incidentul urmator, pe care Luca il relateaza pe scurt in versetele 15-17, intareste tocmai acest element. Simplii copilasi nu conteaza in estimarea lumii, dar din cei ca ei este alcatuita Imparatia. Nu este, cum am fi putut crede, necesar ca pentru a intra acolo copilul sa trebuiasca sa ajunga la starea de om matur, ci trebuie ca adultul sa revina la starea de copil. Primul caz s-ar fi putut cuveni legii lui Moise, dar aici este vorba de har. Incidentul urmator, privitor la tanarul bogat, un mai – mare al poporului, insista in egala masura asupra aceluasi punct. Domnul tocmai vorbise de primirea Imparatiei ca un copil, si mai – marele poporului intreaba atunci: „Ce sa fac ca sa mostenesc viata eterna?” (versetul 18). Revenea mental la faptele legii, nu stia ce ne spune Pavel in Romani 4:4: „Celui care lucreaza, plata nu i se socoteste dupa har, ci dupa datorie”. Abordand intrebarea pe aceasta baza, Domnul il trimite la lege, la indatoririle pe care i le impune vizavi de aproapele sau, si cum el dadea asigurare ca pazise aceste lucruri din tinerele lui, Domnul il cerceteaza mai departe cu privire la relatia lui fata de El Insusi. „Vino, urmeaza-Ma!” (versetul 22). Cine este acest „Ma”? Iata intrebarea suprema, de care depinde totul, atat pentru mai – marele poporului ca si pentru noi insine.

Mai – marele se adresase Domnului spunand: „Bunule Invatator” (versetul 18), si acest epitet flatant, Domnul il refuza daca nu il recunostea in acelasi timp ca Dumnezeu. Intr-adevar, El era Dumnezeu, si era bun, si Se prezinta tanarului, invitandu-l sa renunte tot ce avea si sa-L urmeze, exact cum Levi o facuse cu catva timp inainte. Chiar legea cerea omului sa-L iubeasca pe Dumnezeu din toata inima sa. Mai – marele il iubea pe Dumnezeu in acest fel? Vai, nu. Putea intr-adevar sa afirme ca pazise poruncile referindu-se la aproapele lui; sovaie complet cand prima din toate poruncile este in chestiune. In ochii lui, bogatiile sale aveau in ele inele o valoare mai mare decat Isus.

Este intr-adevar greu ca un bogat sa intre in Imparatia lui Dumnezeu, pentru ca este atat de greu sa ai bogatii fara sa cuprinda inima excluzandu-L pe Dumnezeu. Pentru cei care gandeau ca bogatiile erau semne ale bunavointei lui Dumnezeu, toate acestea pareau foarte tulburatoare, dar adevarul este ca mantuirea este un lucru imposibil la om, cu toate acestea posibil la Dumnezeu. Aceasta ne aduce la punctul in chestiune. Imparatia nu se poate merita, inca si mai putin viata eterna. Totul trebuie primit ca dar de la Dumnezeu. Si daca, primind darul, alte lucruri trebuie parasite, este o ampla compensatie si acum, si in lumea viitoare.

Ceea ce Domnul spune in versetele 29 si 30 are o importanta foarte generala. In timpul prezent, este mult mai mult pentru toti cei care au lasat lucrurile bune ale pamantului din dragoste pentru Imparatie. Orice greutate am avea de a intelege aceasta provine din faptul ca nu ajungem sa apreciem la valoarea lor binecuvantarile spirituale continute in „mult mai mult” (versetul 30). Pavel ne da o ilustrare a acestor cuvinte. Sa citim Filipeni 3 si sa vedem cum face socoteala acestor bogatii spirituale turnate in sanul sau dupa ce a socotit toate lucrurile o pierdere. Asemenea unei camile lipsite de toate zdrentele pe care le purtase, nu trecuse prin urechea acului decat pentru a se gasi coplezit de favorurile din cealalta parte.

Toate acestea trebuiau sa para foarte surprinzatoare mintii iudaice, dar faptul care explica totul era ca Fiul Omului nu avea sa ia Imparatia in acea vreme, ci mai degraba sa urce la Ierusalim pentru a

muri acolo. Astfel, din nou in acel punct, Isus vorbeste de moartea care era acum inaintea Lui. Profetii vestisera ca aceasta era calea prin care va intra in gloria Sa, desi ucenicii nu reusisera sa inteleaga. Si chiar cand Domnul ii invata din nou, nu reusesc sa priceapa. Aceasta este puterea pe care ideile preconceptionale o pot avea asupra mintii.

Domnul implineste acum ultima Lui calatorie catre Ierusalim, si Se apropie de Ierihon pentru ultima oara. Cu credinta orbul il opreste pe Domnul in trecere. Multimea ii spusese ca Isus din Nazaret trecea pe acolo, totusi se adreseaza imediat lui numindu-L Fiul lui David si cerandu-I sa aiba mila de El. Tanarul bogat intrebase ce trebuia sa faca, in timp ce Domnul vorbise de primirea Imparatiei. Cersetorul orb spune ca ar vrea sa primeasca atunci cand Domnul intreaba ce ar trebui sa-i faca. Nu a rezultat nimic din intalnirea cu mai – marele; un rezultat se produce numai in cazul cersetorului. Contrastul intre aceste doua cazuri este cu totul semnificativ. Cersetorul isi recapata vederea, si Domnul ii spune: „Credinta ta te-a vindecat” (versetul 42). Aceasta arata ca actiunea implinita este mult mai profunda decat recapatarea vederii lui fizice. Cersetorul devine un ucenic al lui Isus, care urca la Ierusalim si mergea spre cruce; Dumnezeu este glorificat si prin cersetor si prin martorii scenei. Un caz la fel de clar de binecuvantare spirituala se prezinta Domnului cand intra in Ierihon si trece prin el.

Daca, ajunsi acolo, comparam Evanghelia dupa Luca, Matei 20:29-34, si Marcu 10:46-52, apare o grava contradictie. Luca plaseaza foarte explicit vindecarea orbului cand Isus Se apropia de Ierihon; si ceilalti doi evanghelisti o plaseaza nu mai putin explicit cand parasea Ierihonul. Cu cunostintele noastre limitate, parea imposibil de conciliat diferitele relatari asupra acestui punct. Dar cand au fost facute sapaturi in regiunea Ierihonului, arheologii au scos la lumina temelile a doua cetati la Ierihon: una cetatea straveche, veche, cealalta, la o anumita distanta, Ierihonul roman. Orbul care stia cum sa-si faca treaba pentru a primi de pomana se postase intre cele doua cetati! Luca, scriind pentru oamenii dintre natiuni, avea evident Ierihonul roman in minte. Ceilalti evanghelisti, foarte natural, se gandesc la cetatea straveche. Mentionam aceasta pentru a arata cum dispare foarte simplu ceea ce pare o contradictie insurmontabila, cand cunoastem faptele in ansamblul lor.

Luca 19

Numai Luca ne vorbeste de convertirea lui Zaheu, ceea ce este in mod remarcabil in armonie cu tema Evangheliei sale. Vamesul, desi profund dispretuit de mai – marii poporului sau, era un obiect foarte indicat pentru a primi harul Domnului si se deosebea prin credinta care este gata sa primeasca acest har. Zaheu nu avea nevoi trupești sau materiale; pentru el, era vorba numai de nevoi spirituale. Oamenii il trateu ca „pacatos”. Cuvantul era potrivit, si Zaheu stia; cu toate acestea, aceasta il incita sa incerce sa castige bunavointa Domnului prin expunerea faptelor lui bune si a onestitatii lui scrupuloase. Isus, cu toate acestea, asaza binecuvantarea Sa pe fundamentalul care se potrivea declarand ca Zaheu este fiul lui Avraam, adica un adevarat copil al credintei, in timp ce El Insusi este Cel care a venit sa caute si sa mantuiasca ce era pierdut. Zaheu, din fite, era pierdut, totusi era un credincios, si astfel mantuirea ajunge la el in acea zi. Exact pe aceeasi baza ajunge mantuirea la fiecare dintre noi din acea zi.

Domnul aratase fariseilor ca Imparatia era deja in mijlocul lor in propria Lui Persoana; vorbise de asemenea din nou ucenicilor Sai despre moartea Sa iminenta si despre invierea Sa. Totusi acestia imbratisau inca speranta de a vedea aparand fara intarziere Imparatia in glorie. De aceea Domnul adauga parabola din versetele 11-27 ca o corectare a gandurilor lor eronate. Ceasul Imparatiei va veni, si atunci toti dusmanii Lui vor fi nimiciti; dar va fi mai intai vremea absentei Lui, in timpul careia credinciosia si harnicia slujitorilor Lui vor fi puse la incercare. Fiecarui slujitor ii este incredintata aceeaasi suma, astfel incat diferenta rezultatelor provine din harnicia lor, din priceperea lor sau din alt motiv. Dupa harnicia lor sunt rasplatiti in ziua Imparatiei. Slujitorul care nu a avut nici o activitate, arata doar ca nu-si cunostea Stapanul. Rezultatul: nu numai ca nu are rasplata, dar sufera o pierdere.

Aceasta ne aminteste o data in plus ca harul ne cheama la o pozitie de responsabilitate si de slujire, si ca locul nostru in Imparatie va depinde de harnicia cu care vom fi folosit ceea ce ni s-a incredintat. Dupa ce a prezentat parabola minelor, Domnul merge inaintea ucenicilor Sai, urcand la Ierusalim; si cum Se apropia de Betfaghe si de Betania, trimite sa fie cautat magarusul pe care Isi face intrarea in cetate dupa profetia lui Zaharia (Zaharia 9:9). Magarusul nu era dresat, pentru ca nimeni nu se asezase niciodata pe el. Este dezlegat, dar numai pentru ca Domnul sa Se poata aseza pe el.

Desi Imparatia nu a fost pe punctul de a fi intemeiata in glorie in acel moment, Domnul, urcat astfel pe magarus, Se prezinta fara echivoc la Ierusalim ca Imparatul sau legitim, trimis de Dumnezeu. Ucenicii Lui ajuta la aceasta, si cum se apropie de oras, incep sa laude pe Dumnezeu si sa se bucure. Ioan 12:16 ne spune foarte clar ca atunci nu au inteles cu adevarat ce faceau; totusi este evident ca Duhul lui Dumnezeu S-a folosit de ei si i-a condus in cuvintele lor. Ei Il aclama ca Imparat, si vorbesc de „Pace in cer si glorie in cele preainalte!” (versetul 38)

Cu prilejul intruparii, ingerii proclamasera: „pe pamant pace” (2:14), pentru ca Omul bunei placeri a lui Dumnezeu aparuse, si sarbatoreau rezultatul deplin al lucrarii Lui. Dar acum este clar ca moartea se ridica inaintea Lui, si ca respingerea Lui avea sa antreneze pentru un timp orice altceva decat pace pe pamant. Totusi, primul rezultat al lucrarii Lui la cruce va fi de a stabili pacea in curtea cea mai inalta care exista – in ceruri – si de a arata gloria in locurile preainalte, El Insusi suindu-Se acolo in triumf. Trebuia ca aceasta nota de lauda sa se auda la acest moment precis. Dumnezeu ar fi putut face sa strige pietrele, dar in locul lor foloseste gura ucenicilor, desi au rostit aceste cuvinte fara sa inteleaga deplin semnificatia lor.

Iata acum un contrast frapant. Cum se apropie de cetate, ucenicii se bucura si lauda pe Imparat cu glas tare. El, Imparatul, plange pentru cetate! In Ioan 11:35 („Isus plangea”), cuvantul folosit indica lacrimi tacute; aici verbul indica tanguirea, in chip vizibil si audibil. Plangerile Domnului pentru Israel, relatate in Psalmul 81:13, reapar aici, dar mult mai sfasietoare, cand se apropie ceasul cand natiunea avea sa comita cel mai mare dintre toate pacatele. Ierusalimul nu cunostea lucrurile care erau spre pacea lui (versetul 42), de aceea pacea pe pamant era imposibila in acel moment, si Domnul prevede si prezice distrugerea sa prin violenta infaptuita de romani patruzeci de ani mai tarziu. Rasaritul de sus ii cercetase, si ei nu cunoscusera deloc timpul cautarii lor.

În consecința, totul era în dezordine la Ierusalim. Intrând în cetate, Domnul Se îndreapă drept către centru, și găsește raul instalat în templu. Casa Domnului, destinată să fie o casă de rugăciune pentru toate națiunile, nu era decât o peșteră de talhari, astfel încât orice străin, urcând la templu pentru a căuta acolo pe Dumnezeu, era victima a înșelăciunilor când vroia să obțină animalele pentru jertfa. Din această cauză, era împins de adevăratul Dumnezeu în loc să fie atras la El. De aceea, în mâinile oamenilor, casa lui Dumnezeu fusese complet deturnată de la folosirea ei firească. Mai mult, oamenii care aveau autoritate asupra casei erau în mod virtual ucigași, cum arată versetul 47; de aceea devenise o cetate de ucigași și în același timp o peșteră de talhari. Putea fi ceva mai rău? Nu e de mirare că Dumnezeu a distrus-o din temelii prin mâna romanilor patruzeci de ani mai târziu.

Luca 20

Totuși în incinta templului a învățat Domnul poporul în timpul acestei ultime săptămâni din viața Lui; de aceea nu este surprinzător că a intrat în conflict cu preoții și carurarii. Tot acest capitol se ocupă de detaliile acestui conflict. Ei sunt cei care încep să conteste, dar la sfârșit sunt reduși la tăcere și demascați.

Pun mai întâi la îndoială autoritatea Lui. Ei erau oamenii care dețineau autoritatea în templu, și pentru ei Isus nu era decât un „profet” parvenit și îndrăznet, venind din Nazaret. Întrebarea lor lăsa să se presupună că erau îndreptățiți să judece scrisorile de acreditare ale Domnului, dacă le prezenta; de aceea îi invita El să regleze chestiunea preliminară cu privire la scrisorile de acreditare ale precursorului Său: Ioan. Sunt imediat puși în incurcătură, fiindcă răspunsul pe care vroiau să-l dea ar fi indignat poporul. Erau oportuniști, căutând popularitatea, de aceea invocă neștiința. Nu înaintea unor asemenea oameni Isus justifică Domnul autoritatea. În loc de aceasta începe să vorbească cu toată autoritatea pe care o da omniștiința, și ei îi simt curând puterea. Nu mai putea fi îndoială cu privire la autoritatea Lui în termenii acestui conflict de cuvinte.

În parabola care cuprinde versetele 9-16, Domnul expune cu o mare claritate situația exactă a lucrurilor în acel moment. Aceasta se citește ca o urmărire a prezentării istorice date în 2 Cronici 36:15-16. Acolo Dumnezeu era Cel care indemnă prin „solii Sai, trezindu-i de dimineață și trimittându-i”; dar aceștia nu au întâlnit decât batjocuri și zeflemisiri până ce „n-a mai fost vindecare” și El „a făcut să se scrie împotriva lor împăratul caldeenilor”. Aici istoria face un pas înainte și „Fiul preaiubit” este trimis, doar pentru a fi aruncat afară din viață și omorât. Din această cauză, o pedeapsă mai rea decât sosirea caldeenilor avea să vină peste ei. Psalmistul profetise că „Piatra” lepadată va deveni „cap de unghi”, și Isus adaugă că „Oricine va cădea pe piatra aceea va fi sfărâmat, iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (versetul 18). În acel moment, se loveau de Piatra, cum declara Romani 9:32. Caderea Pietrei peste ei și peste puterile națiunilor va avea loc la a doua venire, cum arată Daniel 2:34.

Principalii preoți și carturari simțeau intenția și autoritatea cuvintelor Domnului, cum vedem în versetul 19; dar aceasta nu face decât să-i atâte să se împotrivescă în chip mai hotărât. Și trimite oameni vicleni și misei ca, dacă este posibil, să-L prindă în cursă în cuvintele Lui. Ei vin către Domnul și Îl întreabă dacă se cuvine să plătească tribut Cezarului; fariseii și irodienii găsesc aici prilejul să se alieze, uitând animozitatea lor reciprocă într-o ură comună față de Domnul.

Intrebarea pe care o pune Domnul: "Pentru ce Ma ispititi?" (versetul 23) arata ca El cunostea perfect viclenia lor. Cere sa vada un dinar – si aceasta arata in ce saracie a trait. Inscriptia de pe acesta din urma arata ca sunt supusi Cezarului. Domnul raspunde atunci ca trebuie sa dea Cezarului ce este al Cezarului, si lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Pentru ca nu dadusera lui Dumnezeu ce I se cuvenea, Cezarul dobandise asupra lor drepturile lui de cuceritor. Toate acestea erau atat de incontestabile, incat acesti oameni care vorbeau perfid au fost redusi la tacere inaintea remarcii pe care le-a facut-o.

Intrebarea prin care saducheii gandeau sa-L prinda pe Domnul in cursa se datora ignorantei lor. Fara indoiala ii lasasera adesea perplexi pe farisei cu aceasta intrebare, dar acestia nu aveau mai multa lumina decat saducheii asupra punctului esential pe care Domnul il face atat de clar. El opune „veacul acesta” si „veacul acela”. Ori va fi partea unora de a fi „Socotiti vrednici sa aiba parte de veacul acela” (versetul 35) ca oameni traind pe pamant, fara a trece prin moarte si inviere dar cei care vor avea parte „de veacul acela si de invierea dintre morti” (versetul 35) vor cunoaste conditii de viata complet noi. Vor fi nemuritori ca ingerii, si casatoria nu le va fi destinata. Domnul incepe aici sa faca sa aduca „la lumina viata si neputrezirea” (2 Timotei 1:10); si in consecinta, intrebarea saducheilor care, in ignoranta lor, parea sa nu aiba raspuns, devine pur si simplu ridicola.

Domnul Isi completeaza raspunsul si aduce dovada invierii pornind de la Exod 3:6. Daca pentru Dumnezeu, patriarhii erau vii la secole dupa moartea lor in aceasta lume (in acest veac), invierea lor finala este sigura. Astfel, El raspunde nu numai la intrebarea absurda a saducheilor, ci si la necredinta care se afla in spatele intrebării lor. Si raspunde cu asemenea autoritate incat chiar un carturar este impins la admiratie si aprobare si se tem toti sa-l mai puna intrebari.

Domnul pune atunci, la randul Lui, aceasta intrebare importanta, bazata pe Psalmul 110. Matei relateaza ca nimeni nu l-a putut raspunde un cuvânt (Matei 22:46). Numai credinta putea, credinta care intelegea gloria divina a lui Hristos; si ei insisi nu aveau credinta. Raman tacuti in necredinta lor tenace. Sa raspunda la intrebarea Lui, nu pot; sa-l puna alte intrebari, nu indraznesc.

Nu-l ramane Domnului decat sa demaste acesti oameni rai, si o face in putine cuvinte, um relateaza ultimele doua versete ale capitolului. Erau fatarnici de cea mai joasa speta; se slujeau de religie ca de o haina pentru a acoperi prea marea lor grija de sine si lacomia. Domnul ii demasca si rosteste condamnarea lor. Nu vorbeste de o pedeapsa mai lunga, ca si cum judecata ar fi limitata de timp si nu eterna. Ci vorbeste de o sentinta mai aspra, aratand ca judecata va diferi in ce priveste severitatea ei. Vor primi „o sentinta mai aspra” (versetul 47).

Luca 21

Apoi, ridicand privirea, vede pe unii din acei bogati care isi aruncau cu ostentatie darurile in visteria templului, si printre acestia o vaduva saraca, aruncand cei doi banuti ai ei. Nu trebuie sa despartim in mintea noastra aceste prime versete din capitolul 21 de ultimele doua versete din capitolul precedent. Vaduva era precum se pare una dintre cele a carui „casa” fusese devorata; totusi, in loc sa se planga, arunca ultimii ei doi banuti in visteria templului. In aceste circumstante, darul ei era cu adevarat foarte mare, cum declara Domnul. Ea merge pana la limita extrema: arunca tot ce avea.

Nu trebuie nici sa despartim acest incident miscator de versetele care urmeaza, in particular de versetul 6. Vaduva isi exprima evlavie fata de Dumnezeu aruncandu-si cei doi banuti ai ei in colecta pentru intretinerea cladirilor templului; totusi Domnul continua prezicand distrugerea totala a acestuia. Sanctuarul era pus deoparte, pentru ca Domnul era acolo. Dumnezeu era in Hristos, nu in templul lui Irod. In intelegerea acestor lucruri, aceasta vaduva ramane, cum am spune, in urma vremii sale; totusi aceasta nu micsoareaza aprobarea Domnului cu privire la darul ei. Face cu adevarat caz de consacrarea totala a unei inimi, chiar daca expresia ei nu este marcata de o inteligenta perfecta. Aceasta ar trebui sa ne fie o mare incurajare. Luca ne da acum discursul profetic al Domnului. Relateaza partea acestuia care raspunde in mod special intrebarii ucenicilor, data in versetul 7. Cum arata relatarea lui Matei, intrebarea lor si raspunsul Domnului cuprindeau, amandoua, mult mai mult ce relateaza Luca. Aici intrebarea se refera la vremea distrugerii templului si la semnul care o va anunta. Raspunsul se imparte in doua parti: versetele 8-24, evenimentele care vor duce la distrugerea Ierusalimului, calcat in picioare de romani; versetele 25-33, venirea Fiului Omului la sfarsitul veacului.

Este foarte remarcabil ca Domnul prezinta tot subiectul, nu cu o profunzime de detalii care intereseaza curiozitatea noastra, ci ca profetii care sunt un strigat de avertizare si care aduc invataturi de cea mai mare importanta pentru ucenicii Sai. Totul este expus de o maniera care face apel la cunostintele noastre si nu la curiozitatea noastra.

Prima parte a discursului, versetele 8-19, este consacrata unor invataturi adresate ucenicilor in persoana. Domnul formuleaza cu siguranta profetii. Prezice:

1 – aparitia falsilor cristosi; 2 – razboaie si tulburari, in acelasi timp cu evenimente extraordinare in lumea fizica inconjuratoare; 3 – aparitia opozitiei si a persecutiei violente, mergand chiar pana la moarte. Dar in fiecare caz, ucenicii sunt pusi in garda de avertizarile Domnului. Nu vor trebui nici o clipa sa se lase inselati de falsi cristosi, nici sa-i urmeze. Nu vor trebui sa se lase inspaimantati de valtoarea violentei oamenilor, nici sa-si inchipuie ca aceste tulburari vor insemna ca sfarsitul este aproape. Vor trebui sa accepte persecutia ca prilej de mantuire, si inaintea dusmanilor lor, nu vor trebui sa se bazeze pe o aparare pregatita dinainte, ci pe intelepciunea supranaturala care le va fi acordata la momentul potrivit. Scopul versetului 18 este evident de a-i face sa inteleaga in ce fel personal si intim Dumnezeu va avea grija de ei. Ultimele cuvinte din versetul 16 arata ca aceasta nu vrea sa spuna ca toti vor scapa: dar chiar daca erau omorati, vor fi toate in folosul invierii. Indurand incercarea cu rabdare, ajungeau la tinta, fie in viata, fie in moarte. Acesta pare sa fie sensul versetului 19. Vedem in Fapte cum aceste lucruri s-au implinit in cazul apostolilor.

Apoi, in versetele 20-24, Domnul prezice pustiirea Ierusalimului. Nimic nu se spune aici cu privire la ilustrarea „uraciunii pustiirii”, pentru ca aceasta nu trebuie sa vina decat la sfarsitul vremii paganilor: toate lucrurile pe care Domnul le mentioneaza au fost implinite cand Ierusalimul a fost distrus de romani. Atunci cetatea a fost inconjurata de ostiri. Atunci cei care crezusera cuvintele lui Isus au fugit in munti, si au scapat astfel de ororile asediului. Atunci au inceput pentru iudei „zile de razbunare” (v. 22), care nu vor lua sfarsit pentru ei decat cand toate lucrurile prezise vor fi implinite. Atunci a inceput lunga captivitate care a continuat si va continua, cu Ierusalimul calcat in picioare de natiuni, pana la sfarsitul timpurilor natiunilor. Aceste timpuri au inceput cand Dumnezeu l-a ridicat pe

Nebucadnetar, care l-a scos din stapanire pe ultimul imparat din linia lui David, si se vor termina prin zdrobirea stapanirii natiunilor la aratarea lui Hristos.

In consecinta, versetul 25 ne transporta direct pana la timpul sfarsitului, si vorbeste de lucruri care vor precede cu putin venirea Sa. Vor fi semne in cer, si necaz mare si manie pe pamant, marea si valurile simbolizand multimile intr-o stare de necaz si de agitatiie violente. De aceea oamenii vor muri „de frica si in asteptarea celor care vin” (v.26). In fata starii de lucruri care domneste pe pamant in momentul in care scriem aceste randuri, nu este greu sa intelegem evenimentele pe care Domnul le prezice astfel. Este timpul cand Domnul va clatina si cerurile si pamantul, cum a profetit Hagai, si cand vor ramane numai lucrurile care nu pot fi clatinate (Hagai 2:6). Toate acestea vor duce la aratarea publica a Fiului Omului „cu putere si cu glorie mare” (v. 27). Ziua saraciei Lui va fi trecut, ca si ziua rabdarii Lui; si ziua puterii Lui, de care vorbeste Psalmul 110, va fi acolo in plinatatea ei. Inainte de venirea Lui, inimile neconvertitilor vor fi pline de groaza; cand va fi venit, cele mai rele temeri ale lor se vor fi implinit, si „toate semintiile pamantului se vor jeli din cauza Lui” (Apoc. 1:7).

Dar pentru sfintii Sai, venirea Domnului va imbraca un alt aspect, dupa cum suntem fericiti sa citim in versetul 28. Pentru ei este rascumpararea finala, cand toata creatia va fi eliberata de robia stricaciunii. Lucrurile fiind astfel, primele semne ale venirii Lui trebuie sa ne umple de o speranta fericita. Trebuie sa privim in sus, pentru ca ce vine dupa, eveniment de mare importanta, trebuie sa porneasca de la dreapta lui Dumnezeu, unde este asezat Domnul. Trebuie sa ne ridicam capetele, departe de a le cobori din descurajare sau din teama. Chiar lucrurile care sperie lumea trebuie sa-l umple pe credincios de o speranta sfanta. Apoi vine scurta parabola a smochinului. Sa remarcam ca este prezentata ca „parabola”, nu ca o simpla ilustratie. Smochinul ii reprezinta pe evrei ca natiune. De secole sunt in stare de moarte, ca natiune (*), si cand in sfarsit vor fi semne ale unei renasteri nationale a Israelului, si deopotriiva semne ale unei renasteri a altor „copaci” de naturalisme vechi, vom putea recunoaste ca „vara” milenara este aproape. Pana ce va veni acest moment, „aceasta generatie” nu va trece; prin „aceasta generatie”, Domnul semnifica, credem noi, aceasta „generatie stricata... in care nu este credinciosie”, de care a vorbit Moise in Deuteronom 32:5, 20. Cand Imparatia va fi intemeiata, aceasta generatie va fi trecut.

(*) Acest studiu a fost scris inainte de al doilea razboi mondial, si deci inainte de infiintarea statului Israel.

Profetia Domnului pe care Luca o relateaza pe scurt se termina prin declaratia solemna ca sunt adevarate si sigure cuvintele Lui. Orice cuvint care iese de pe buzele Lui este plin de sens, incarcat de anuntarea unui eveniment viitor, si are mai multa stabilitate decat cerurile si pamantul. De aceea versetul 33 ne prezinta gandul uimitor ca au o permanenta cuvintele gurii Lui pe care lucrarile mainilor Lui nu o au.

Domnul termina facand inca o data apel la constiinta ucenicilor Sai, si la a noastra de asemenea. Nu exista indoiala ca aceste trei versete 34, 35, 36 se aplica in special sfintilor care vor fi pe pamant imediat inainte de aratarea Lui, dar il interpeleaza si pe credinciosul de astazi. O multime de placeri ni se ofera si putem usor sa le folosim in exces si sa ne lasam acaparati de ele. Pe de alta parte, nu au fost niciodata pericole mai numeroase si mai mari la orizont, si inimile noastre pot fi zdrobite de

presentimente sumbre, astfel incat sa pierdem din vedere ziua care se apropie. Se poate sa fim atat de ocupati de faptele si gesturile dictatorilor si de cursul evenimentelor din lume, incat venirea Domnului se estompeaza in inimile noastre. Sa luam pentru noi acest cuvint: „Vegheatii deci, rugati-va in orice timp” (v. 36). Atunci vom fi cu totul vigilenii, si gata sa primim pe Domnul cand va veni.

In ultimele versete ale capitolului, Luca ne aminteste ca Domnul, care prezisese astfel intoarcerea Lui, era inca Cel respins. Ziua, in timpul acestei ultime saptamani, vesteste cu credinciosie Cuvantul lui Dumnezeu; noaptea, neavand locuinta proprie, ramane pe muntele Maslinilor.

Luca 22

Cu acest capitol, ajungem la ultimele scene din viata Mantuitorului nostru. Pastele nu era numai o marturie permanenta a eliberarii lui Israel din tara Egiptului, ci si o imagine a marii jertfe care era inca viitoare. Acum, in sfarsit, momentul crucial se apropie, si „Hristos, Pastele nostru” va fi jertfit pentru noi, chiar in timpul pastelui. Capeteniiile religioase complotau, intrebându-se cum il puteau omori, in ciuda faptului ca multi din popor li erau favorabili. Satan le inspira aceasta ura, si Satan le-a dat instrumentul pentru a-si satisface dorintele.

Ioan, in Evanghelia lui, il demasca pe Iuda, inainte de sfarsit. In capitolul doisprezece, ne spune ca, devorat de pofta, devenise un hot. In capitolul treisprezece, ne spune si momentul exact cand Satan a intrat in el. Luca relateaza acest fapt teribil in mod mai general; si arata ca printul puterilor intunericului considera ca a complota moartea lui Hristos era o lucrare de o asemenea importanta incat nu trebuia incredintata nici unei puteri inferioare: se va ocupa el insusi de aceasta problema. Totusi intreprinde aceasta sarcina spre propria lui ruina. Acordul intre Iuda si capeteniiile religioase a fost reglat cu usurinta. Erau rosi de invidie, si Iuda era ros de dragostea de bani.

De multe secole, pastele era respectat cu mai multa sau mai putina credinciosie, cum avea sa fie respectat, in deplina lui semnificatie, pentru ultima oara. In decursul a douazeci si patru de ore, lumina sa a palit sub stralucirea Antipului sau, cand adevaratul Miel al lui Dumnezeu a murit pe cruce. Este un fapt remarcabil ca ultima oara cand a fost sarbatorit pastele in deplina lui semnificatie, era acolo, pentru a lua parte la el, Cel care il instituisese, Omul desavarsit, sfant, care era „Egalul” Domnului. El cere sa fie pregatit pastele, si hotaraste locul exact unde vor trebui sa-l manance. Clipa, felul, locul, totul este stabilit de El. Alegerea nu depinde de ucenici, ci de Domnul, cum arata versetul 9.

Prestiinta Domnului se arata in chip uimitor in versetul 10. Ducerea apei era sarcina femeilor; un om ducand un ulcior cu apa nu se vedea des. Totusi Domnul stia ca va fi un om indeplinind aceasta actiune neobisnuita, si ca Petru si Ioan il vor intalni in clipa cand vor intra in cetate. Stia si ca stapanul casei va raspunde mesajului divin adus de ucenici in Numele Invatatorului. Fara indoiala, Il cunostea pe Invatator ca fiind Invatatorul lui; cu alte cuvinte, facea parte dintre oamenii evlaviosi din Ierusalim care recunosteau drepturile Domnului si Acesta stia cum sa ajunga la el. Acest om a avut privilegiul de a pune o camera la dispozitia Celui care nu avea o casa a Lui, si cand a sosit ceasul, Domnul s-a asezat la masa cu ucenicii.

În relatarea pe care o da Luca, distincția între cina pastelui, și cina pe care a instituit-o Domnul este foarte clară: versetele 15-18 vorbesc despre paste, și versetele 19-20 vorbesc despre cina. Cuvintele Domnului cu privire la paste arată că această veche ordine a lucrurilor ajunge la sfârșit. Suferințele Domnului vor însemna împlinirea ei; și când, în sfârșit, o ramasă a lui Israel, crutată, va intra în binecuvântarea (mileniului, va fi pentru că va fi la adăpost sângelui lui Hristos). Cât despre pahar (versetul 17), nu pare să fi făcut parte din paste așa cum îl instituise Moise și Domnul, în mod vădit, nu l-a băut. În loc de aceasta, arată că ziua bucuriei Lui, care simbolizează rodul vitei nu va veni decât în împărăția viitoare.

Apoi Domnul instituie propria Lui cină în memoria morții Lui, pâinea simbolizând trupul Lui, și paharul, sângele Lui vărsat. Relatarea este foarte scurtă, și pentru a avea deplină ei semnificație, trebuie să citim 1 Corinteni 10 și 11. „În amintirea Mea” (versetul 19), pe aceasta insistă Domnul în acel moment, și dorita îndelungatei Lui absente, putem să-l înțelegem importantă. De-a lungul secolelor, amintirea morții Lui ne rămâne, marturie permanentă a dragostei Lui. Versetele care urmează (21-27) marturisesc nebunia și slăbiciunea găsite printre ucenici. Mana celui care avea să-l vândă pe Domnul era cu El la masă și El știa, deși ceilalți ucenici nu erau conștienți de aceasta. Fusesse și o ceartă între ei, fiecare dorind locul dintai, și aceasta tocmai când Învățătorul și Domnul lor avea să ia ultimul loc. Așa este, vai! inima omului, chiar la sfinți. Aceasta servește totuși pentru a face să reiasă foarte clar diferența fundamentală dintre ucenic și lume. În lume, se face cunoscută și se menține maretia luând locul stăpânului, pentru creștin, maretia constă în a lua locul slujitorului. În acest domeniu, Isus însuși arată preeminența Lui. Putine cuvinte „Sunt în mijlocul nostru ca Cel care slujește” (versetul 27). Așa fusesse viața Lui de har în desăvârșire; și așa, în măsură supremă avea să fie moartea Lui.

Este de asemenea extrem de miscător să vezi cum Domnul vorbește ucenicilor Săi în versetele 28-30. Erau într-adevăr nesabuți, și mințile lor erau foarte departe de a Lui, totuși, cu ce bunăvoință pune în lumină ce fusesse bun în ei. Au fost ferm atașați de El. În ciuda încercărilor Lui și, suferința supremă, a respingerii Lui, persevera cu El. Aceasta El nu o va uita niciodată, și va fi o răsplătă bogată în Împărăție. În ziua care vine, va lua stăpânirea Împărăției pentru Total Sau, o va lua în stăpânire cu sfinții Lui, și acești ucenici vor avea un loc de cinste foarte special. La lumina acestei declarații pline de har, au trebuit cu siguranță să simtă cât de meschină și de demnă de dispreț fusesse cearta lor de mai înainte, cu privire la un loc de întâietate. De am putea avea asemenea sentimente!

Apoi în versetele 31-34 vine avertizarea specială a Domnului pentru Petru, care gândea și lucra potrivit carniei, de aceea Isus îl cheamă cu numele care era al său potrivit carniei, și repetarea acestuia traduce urgenta avertizării Lui. Încrederea în sine era o trasătură a caracterului său, că și dorința unui loc de întâietate, și aceasta îl face vulnerabil la atacurile lui Satan; totuși mijlocirea Domnului îl va birui; era acolo graț, nu numai balot de fan. Acest graț va rămâne când ciurul va fi trecut.

Cele patru versete următoare, 34-38, au fost adresate tuturor ucenicilor. Trebuiau să aducă marturie că avuseseră totul din plin ca rezultat al puterii Lui, deși fuseseră trimiși fără resurse omenești. Și le vestește că moartea și plecarea Sa vor duce la o altă ordine de lucruri. Oamenii îi vor socoti printre nelguitii acestei lumi, dar lucrurile care îl priveau se sfârșeau într-o altă lume. Va fi

ridicat la cer si ucenicii Lui vor fi lasati pentru a fi martorii Lui; vor trebui sa reia mersul obisnuit al acestei lumi. Reactia lor la aceste cuvinte arata ca insusindu-si intocmai un mic detaliu, riscau tare sa nu priceapa sensul a ceea ce spunea El; de aceea, pentru moment, nu mai vorbeste despre aceasta.

Pana in prezent, a fost vorba de felul in care dragostea Lui s-a ocupat de ai Sai; acum vedem desavarsirea umanitatii Lui desfasurata inaintea Tatalui; toata amaraciunea acestui pahar de judecata pe care trebuia sa-l bea; si desavarsirea Lui deplina se arata in faptul ca, desi cuprins de neliniste, Se consacra oricat ar costa, implinirii voii Tatalui Sau. Luca, singurul dintre evanghelisti ne vorbeste de ingerul care apare pentru a-L intari. Aceasta pune in relief realitatea umanitatii Lui, in acord cu caracterul particular al acestei Evanghelii. La fel, sudoarea Lui devenind ca picaturi mari de sange, nu este mentionata decat in aceasta Evanghelie. In comuniune cu Tatal va cunoaste El oroarea a ceea ce este inaintea Lui.

Ultimele scene incep la versetul 47. Si acum, totul este calm si har din partea Domnului, totul este confuzie si agitatie din partea prietenilor, adversarilor si chiar a judecatorilor Sai. Comuniunea din gradina a condus la calm in ceasul mare al incercarii. Iuda atinge culmea fatarniciei tradandu-si Invatatorul cu un sarut. Petru foloseste una dintre cele doua sabii pe care ucenicii le mentionasera, pentru un act de violenta viciat in conceptia sa si in privinta celui impotriva caruia era facut. Ceea ce Petru face in violenta sa, Domnul desface imediat in harul Lui. Trebuia ca violenta sa fie lasata multimei venite cu sabii si ciomege. Era ceasul lor, si ceasul in timpul caruia puterea intunericului avea sa se desfasoare. Pe acest intunecat fundal, Domnul Isi desfasoara harul Sau.

Urmeaza acum relatarea caderii lui Petru. Calea pentru aceasta fusese pregatita de dorinta pe care o avusese de curand pentru primul loc, de increderea lui in sine, apoi de actul sau de violenta. Acum, el Il urmeaza de departe; se gaseste in curand printre dusmanii Invatatorului Sau. Satan pregateste cursa cu o abilitate desavarsita. Mai intai servitoarea, apoi celelalte doua persoane afirma ca il recunosc, si aceasta il duce pe Petru la negari din ce in ce mai energice; Luca nu ne spune totusi cum incepe sa blesteme si sa jure. Aceasta, dupa toate, de mica insemnatate. Faptul principal este ca L-a renegat pe Domnul lui. In acest moment precis, exact cum prezisese Isus, a cantat cocosul; si Domnul, intorcandu-Se, l-a privit pe Petru. Ce exprima aceasta privire, nu putem sti, dar a fost atat de elocventa pentru ucenicul cazut incat acesta a parasit tovarasia vrajmasilor Invatatorului sau, si a plans cu amar. Iuda a fost plin de remuscari, dar nu citim ca ar fi plans. Lacrimile amare ale lui Petru sunt o marturie ca, in ciuda a toate, Il iubea cu adevarat pe Domnul sau, si ca a lui credinta nu avea sa ia sfarsit. Eficacitatea rugaciunii si privirii Domnului incepea sa se faca simtita.

Aceasta Evanghelie face sa inteleaga ca procesul lui Isus se imparte in patru parti. In primul rand, a fost interogatoriul inaintea principalilor preoti si carturari, cand cautau un pretext plauzibil pentru a-L condamna pe Domnul la moarte. Aceasta relatare cuprinde ultimele doua versete ale capitolului, si este data pe scurt. Se vede clar totusi ca L-au condamnat pe Isus dupa ce El Insusi a marturisit clar cine era. Ei contesta ca El este Hristosul, si raspunsul Domnului arata ca stia ca erau nehotarati, in necredinta si incapatanarea lor, sa-L condamne.

În ciuda acestui lucru, El afirma că este Fiul Omului, care va exercita în curând chiar autoritatea lui Dumnezeu și aceasta ei o interpretează ca antrenând și pretenția Sa de a fi Fiul lui Dumnezeu; ceea ce este în adevăr. Și răspunsul Lui: „Voi ziceți că Eu sunt” (versetul 70), este un „Da” categoric. Pentru că afirma că este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, L-au condamnat la moarte.

Luca 23

Apoi, în al doilea rând, ei îl conduc pe Pilat pentru a obține de la guvernatorul roman autorizația de a executa această sentință. Aici acuzatorii își schimbă complet argumentele și îl acuză pe Isus de a fi un răzvrătit și un rival al Cezarului. Isus marturisește că este Împăratul iudeilor, cu toate acestea Pilat îl declară nevinovat. Această declarație ar putea părea surprinzătoare, dar Marcu ne îngăduie să aruncăm o privire în spatele scenei, când ne spune că Pilat știa că ura violentă a conducătorilor religioși era inspirată de invidie. De aceea începe prin a refuza de a fi unealta răchii lor, și profita de legăturile Domnului cu Galileea pentru a-l trimite la Irod. Acuzatia: „Agita poporul” (versetul 5), era în adevăr adevărată; dar El vroia să-i ridice către Dumnezeu, nu să-i ridice împotriva Cezarului.

Există de asemenea, în al treilea rând, scurta infatisare a Domnului înaintea lui Irod, care era nerăbdător să-l vada, sperând să fie martor la ceva senzational. Din nou, preotii de seamă și carturarii îl acuză cu vehemență, dar aici, în prezența acestui om rău, pe care îl tratase mai înainte ca „vulpe”, Isus nu răspunde nimic. Tăcerea Lui plină de demnitate îi incită doar pe Irod și pe soldați să parasească orice aparență de a administra dreptatea, și se coboară la bataie de joc și deradere. În smerenia Sa, judecata Sa a fost retrasă.

În consecință, Irod îl trimite la Pilat, și aici începe a patra și ultima parte a procesului Său. Dar înainte de a ne vorbi de încercările pe care Pilat le va mai face pentru a-i potoli pe acuzatori și a-l elibera pe Isus, Luca ne relatează cum amândoi, Pilat și Irod, și-au îngropat vrajmăsiile în acea zi, pentru a-l condamna. Aceeași tragedie s-a repetat deseori de atunci. Oameni complet diferiți prin caracterul lor și prin punctele lor de vedere au găsit un motiv de înțelegere în respingerea de către ei a lui Hristos. Irod se dădea plăcerilor sale și era complet indiferent; Pilat, deși având un anumit înțeles a ceea ce era drept, era oportunist și deci gata să facă rău dacă aceasta îi aducea popularitate. Dar aici, aceste două personaje cad de acord.

Relatarea ultimelor scene ale procesului este dată pe scurt în versetele 13-26. Nu este prezentat nici măcar unul dintre cuvintele rostite de Domnul nostru: totul este prezentat ca o problemă între Pilat și poporul împins de preotii cei mai de seamă; cu toate acestea anumite puncte reies foarte clar. În primul rând, este marturia repetată că Isus era nevinovat. Pilat declarase aceasta în timpul primului interogatoriu (versetul 4), și acum o repetă de două ori (versetul 14 și versetul 22), în sfârșit declară a patra oară că fiind verdictul lui Irod (versetul 15). Dumnezeu are grija ca să existe o marturie bogată și oficială a acestui lucru. Apoi furia oarbă și iratională a acuzătorilor Lui este pe larg pusă în evidență. Ei se mulțumesc să ceară moartea lui cu strigate puternice. Din nou, alegerea pe care o fac, mai degrabă decât să lase să fie eliberat Isus, reiese, clară precum cristalul. De două ori în aceste versete, numele Baraba este asociat cu delictul de rascoală și omor; adică era personificarea vie a două forme sub care raul este prezentat în mod atât de frecvent în Scripturi: stricaciunea și violența; sau, pentru a o spune în alt fel: vedem puterea lui Satan care lucrează și ca un șarpe și ca

un leu care racneste. In ultimul rand, vedem cum condamnarea lui Isus este rezultatul slabiciunii judecatorului, care „pe Isus L-a lasat in voia lor” (v. 25).

Scenele rastignirii ocupa versetele 27-49. Suntem uimiti de faptul ca, de-a lungul acestor scene, nimic nu se petrece in mod obisnuit. Totul este neobisnuit, supranatural, sau cu privire la supranatural. Era cu totul obisnuit ca bocitoare profesioniste sa apara in asemenea ocazii, dar cu totul neobisnuit sa li se impuna sa se planga pe ele inele, sau sa fie vestite de judecata viitoare. Isus Insi era pomul verde, conform Psalmului 1. In aceste versete, Dumnezeu prezice o flacara peste orice lemn verde si orice lemn uscat. Judecata a cazut peste „lemnul verde” cand Hristos a suferit pentru noi. Cand focul se va anunta in padurea uscata a iudeilor apostati, nu va fi stins.

Apoi rugaciunea lui Isus, in clipa in care Il rastigneau, era cu totul neasteptata si neobisnuita. Li cere Tatalui, in realitate, ca pacatul poporului sa fie socotit nu crima, pentru care nu exista iertare, ci ca omucid comis din greseala, pentru ca, in ciuda a toate, o cetate de scapare sa fie accesibila, chiar si pentru ucigasii Lui. Se traieste un raspuns la aceasta rugaciune, vreo cincizeci de zile mai tarziu, cand Petru a predicat la Ierusalim mantuirea prin Hristos inviat, si trei mii de suflete au alergat catre scapare. Aceasta rugaciune era neobisnuita pentru ca era rodul indurarilor divine asa cum nu se mai vazuse niciodata inainte.

Purtarea diferitelor persoane implicate in rastignirea Domnului a fost neobisnuita. Nu este curent ca oamenii sa acopere cu sarcasme si insulte nici chiar pe cei mai rai criminali care sufera pedeapsa capitala. Aici, toate clasele societatii au facut-o, chiar si conducatorii, soldatii, si unul dintre raufacatorii care suferea pedeapsa langa Domnul. Puterea diavolului si a intunericului pusese stapanire pe ei toti.

Inscriptia facuta de Pilat era neasteptata. Dupa ce L-a condamnat pe Domnul ca fals pretendent la regalitate printre iudei, scrie un titlu care Il proclama Imparatul iudeilor, si cum arata o alta Evanghelie, refuza sa il schimbe. Dumnezeu lucra acolo dupa suveranitatea Lui.

Convertirea brusca a celui de al doilea talhar a fost complet supranaturala. Se condamna pe el insusi si Il indreptateste pe Isus. Dupa ce L-a indreptatit, Il recunoaste ca Domn si proclama – de fapt, daca nu explicit – convingerea Lui ca Dumnezeu il va invia dintre morti pentru a-i da un loc in Imparatia Lui. Indeplineste cele doua conditii din Romani 10:9; numai ca el credea ca Dumnezeu Il va invia din morti, in loc sa creada, ca noi, ca Dumnezeu L-a inviat dintre morti. Credinta talharului care murea era o bijuterie de prima calitate, dupa care credinta noastra de azi isi pierde stralucirea. Este mult mai remarcabil sa crezi ca un lucru se va implini cu siguranta, cand nu a avut inca loc, decat sa crezi un lucru s-a implinit cand a avut deja loc. Si in plus, era cu totul neobisnuit ca un raufacator sa vrea ca Imparatul sa-Si aminteasca de el, cand Imparatia Lui va fi intemeiata. De obicei raufacatorii o sterg pe furis in umbra, vrand sa se faca uitati de autoritati. Dorinta lui ca Isus sa-Si aminteasca de el arata ce a lui credinta in harul Domnului care suferea egala credinta lui in gloria Sa viitoare.

Raspunsul lui Isus la rugaciunea talharului este minunat si neastept, intr-adevar! Nu numai in Imparatia viitoare, ci chiar in acea zi, avea sa experimenteze harul care va lucra dincolo de moarte, ducand duhul lui rascumparat in compania lui Hristos in paradis. Ori paradisul si al treilea cer sunt

identificate in 2 Corinteni 12:2-4. Aceste cuvinte ale Domnului sunt prima descoperire explicita a faptului ca, de indata ce survine moartea, duhurile sfintilor sunt introduse intr-o stare constienta de fericire netulburata cu Hristos.

Daca totul era neobisnuit pe plan omenesc, cand a murit Isus, au fost si interventii supranaturale din partea lui Dumnezeu. Versetele 44 si 45 ne vorbesc de ele. In cele trei ceasuri cele mai luminoase ale zilei, tara a fost scufundata in intuneric, soarele fiind intunecat. Era ceva foarte potrivit situatiei, pentru greutatea pacatului nostru in acea clipa. Pe de alta parte, perdeaua templului a fost rupta de o mana divina, aratand prin aceea ca perioada regimului vizibil al templului luase acum sfarsit, si ca drumul pentru a intra in locul preasfant avea sa fie aratat: a se vedea Evrei 9:8. Adevaratul nostru „soare” a fost acoperit pentru un timp, suferind judecata noastra, pentru ca sa nu fie perdea intre noi si Dumnezeu.

Luca nu relateaza strigatul Mantuitorului cu privire la parasirea de catre Dumnezeu, scos la putin timp de momentul cand intunericul disparea, nici strigatul de biruinta: „S-a sfarsit!” (Ioan 19:30), desi relateaza intr-adevar ca a strigat „cu glas tare” si ca apoi, ultimele Sale cuvinte au fost: „Tata, in mainile tale imi incredintez duhul.” (versetul 46). In aceste ultime cuvinte de pe cruce, Il vedem pe Cel care, de-a lungul intregului Sau drum, fusese caracterizat de supunerea Sa fata de voia lui Dumnezeu, terminand acest drum ca om desavarsit si dependent. Dupa ce a spus aceasta, si-a dat duhul. Cu toate acestea, vedem ca este mai mult decat un Om, pentru ca la un moment dat, striga cu glas tare, cu vigoare intacta, si in clipa urmatoare este mort. Din toate punctele de vedere, moartea Lui a fost o moarte supranaturala.

Centurionul care, in virtutea functiilor lui oficiale, a fost martor la aceasta scena, da marturie despre aceasta. Chiar multimile pe care o curiozitate morbida le adunase, se simt indispuse sub efectul temerii si a presentimentelor intunecate; si cei care erau prietenii Sai se indeparteaza. Centurionul devine un al patrulea martor al desavarsirii lui Isus, dupa Pilat, Irod si talharul pe moarte.

Scrierile profetice spusesera: „Ai indepartat de la mine pe prieteni si tovarasi” (Psalmul 88:18); dar spusesera de asemenea: „El a fost cu cel bogat in moartea Lui” (Isaia 53:9). Daca versetul 49 ne da implinirea uneia dintre aceste profetii, versetele 50-53 ne dau implinirea celeilalte. In toate situatiile critice, Dumnezeu are ca rezerva o unealta pentru a-Si executa planurile si a-Si implini Cuvantul. Iosif este mentionat in cele patru Evanghelii, si Ioan ne informeaza ca, pana in acel moment, era ucenic in taina, de teama iudeilor. Acum actioneaza cu indrazneala cand toti ceilalti sunt intimidati; si mormantul nou, fara pata, este disponibil pentru a primi trupul sfant al Domnului. Nu a existat astfel nici cel mai mic contact prin care ar fi putut vedea putrezirea. Oamenii hotarasera astfel, dar Dumnezeu, cu seninatate, Isi indeplineste Cuvantul.

Luca 24

Sfarsitul capitolului 23 si inceputul capitolului 24 arata clar ca nici unul dintre ucenicii Domnului nu se asteapta cu nici un chip la invierea Sa. Aceasta face marturia cu atat mai insemnata si mai convingatoare. Ucenicii nu erau nici exaltati, nici vizionari, nici condusi sa creada orice, ci erau mai degrabă cu o minte materialista, si descurajati, inclinati sa se indoiasca.

Femeile ne sunt prezentate mai intai. Gandurile lor se margineau la circumstantele unei inmormantari obisnuite. Mintea lor era ocupata de mormant, de trupul Domnului, si de miresmele si mirurile care se obisnuia sa fie folosite, Cu toate acestea, sabbatul iudaic era acolo, si le intrerupea activitatile – aceasta venea de la Dumnezeu, pentru ca activitatile lor erau cu totul inutile, si in momentul in care ar fi putut sa reia, trupul Domnului nu mai era acolo. In locul trupului mort, gasesc doi barbati imbracati in haine stralucitoare, si aud din gura lor ca Domnul este acum „Cel viu” (versetul 5) si nu mai este printre cei morti. Astfel prima marturie a invierii Sale vine din gura ingerilor. O a doua marturie se gaseste in cuvintele pe care le rostise El Insusi in timpul vietii Sale. Prezisesse moartea Sa si invierea Sa. Cand le sunt amintite aceste cuvinte, ele si le amintesc.

Femeile se intorc si povestesc toate aceste lucruri celor unsprezece; adica le prezinta marturia ingerilor, cuvintele Domnului Insusi, si de asemenea marturia propriilor lor ochi: trupul Domnului nu este in mormant; totusi ei nu le cred. Un sceptic modern ar putea numi astfel de lucruri „basmе”; ei bine, exact astfel le primira ucenicii. Petru, totusi, cu obisnuitul sau caracter impulsiv, merge putin mai departe. Alearga la mormant pentru a vedea el insusi, si ce vede confirma cuvintele lor. Totusi in mintea lui s-a produs uimire, mai degraba decat credinta.

Relatarea urmatoare ne aduce la dupa-amiaza zilei de inviere, si Luca ne da in detaliu povestea a doi ucenici care se duceau pe campuri, la care Marcu face doar scurta aluzie din versetele 12 si 13 din ultimul sau capitol. Acest episod ne da o cuprindere pe scurt foarte uimitoare a starii de spirit care ii caracteriza si, fara nici o indoiala, ii reprezentau si pe altii in aceasta.

Acesti doi ucenici se indepartau vadit de Ierusalim pentru a se intoarce acasa, dezamagiti si descurajati la extrem. Nutrisesera sperante fierbinti centrate asupra lui Mesia, si credeau a-L fi gasit in Isus. Pentru ei, Isus din Nazaret era „profet puternic in fapta si in cuvint inaintea lui Dumnezeu si a intregului popor” (versetul 19); si este clar ca acolo se oprea credinta lor. Nu vedeau inca in El pe Fiul lui Dumnezeu, pe care moartea nu-L putea tine, si de aceea, pentru ei, moartea Lui era sfarsitul intristator al vietii Lui. Credeau cu adevarat ca era „Acela care va rascumpara pe Israel” (v. 21), dar atunci, pentru ei, aceasta vroia sa insemne a-i elibera prin puterea Lui, de puterea tuturor dusmanilor natiunii lor, mai degraba decat a-i elibera pentru Dumnezeu prin sangele Lui. Moartea Sa le nimicise speranta acestei eliberari in putere si in glorie. Aceasta deceptie venea din faptul ca nutrisera sperante care nu erau intemeiate pe Cuvantul lui Dumnezeu. Se asteptau la glorie fara suferinte.

Putem gasi astazi un mare numar de credinciosi care s-au indepartat in lume in chip destul de asemanator. Si ei s-au indepartat pentru ca erau dezamagiti, si sunt dezamagiti pentru ca nutreau sperante false. Aceste sperante au putut fi centrate pe lucrarea crestina si cuceririle Evangheliei, sau pe vreun grup sau ceata de credinciosi cu care erau legati, sau poate asupra lor insisi, sfintenia si puterea vietii lor personale. Oricum ar fi, lucrurile nu s-au petrecut cum socoteau, si se gaseau in descurajarea cea mai adanca. Cazul lui Cleopa ne va ajuta sa diagnosticam grijile lor. In primul rand, pot avea, ca el, un mic „Israel” care le absoarbe gandurile. Daca Israel ar fi fost eliberat, cum sperase Cleopa, ar fi fost foarte vesel; acum nu asa stateau lucrurile, isi pierduse fervoarea si interesul. Trebuia sa invete ca, desi Israel fusese chiar in centrul micului tablou luminos pe care si-l zugravisese in imaginatie, nu era in centrul tabloului lui Dumnezeu. Tabloul lui Dumnezeu este adevarat, si centrul lui Hristos, inviat dintre cei morti.

Cand Isus li S-a alaturat, i-a facut sa se exprime si le-a castigat increderea, le-a prezentat nu lucruri care priveau Israelul, ci „cele despre El” (v.27), despre EL INSUSI. Un remediu sigur impotriva dezamagirilor este sa-l dam lui Hristos tot locul cu care este ocupata mintea noastra: nu lucrarea, nici chiar lucrarea crestina, nu fratii, nici chiar biserica, nici eul in oricare dintre numeroasele lui forme, ci Hristos.

Cu toate acestea, era un al doilea punct. Este adevarat ca sperantele false ale lui Cleopa, care erau cauza dezamagirii lui, izvorasera din faptul ca se gandea prea mult la Israel si prea putin la Hristos; totusi aceasta scara de valori eronata provenea de la lectura incompleta a Vechiului Testament. Versetul 25 arata ca, pentru ca erau nepriceputi si inceti cu inima, aceasta ii condusesese la a neglija anumite parti ale Scripturilor. Credeau unele dintre lucrurile pe care le spusese profetii – aceste lucruri placute, evidente, usor de inteles cu privire la gloria lui Mesia – in timp ce puneau deoparte si neglijau prezicerile suferintelor Sale, care fara nici o indoiala, le pareau misterioase, ciudate si greu de inteles. Chiar lucrurile pe care le neglijasera erau tocmai ce i-ar fi crutat penibila experienta prin care treceau. Vorbindu-le, Domnul insista de trei ori asupra importantei Scripturii intregi, versetele 25 si 27. Se poarta cu ei astfel incat sa-i faca sa inteleaga ca moartea si invierea Sa erau temelia, aratata dinainte, a oricarei glorii care era inca viitoare. „Nu trebuia sa patimeasca Hristosul acestea?” (versetul 26) Ba da, cu siguranta! Si pentru ca trebuia sa sufere, suferise.

Ce etapa extraordinara a trebuit sa fie aceea! Odata sosit, nu au putut indura gandul de a se desparti de acest tovaras neasteptat; Il roaga staruitor sa nu-i paraseasca. Intrand pentru a ramane cu ei, ia prin urmare locul care este al Sau de drept. Trebuie sa fie Cel care primeste, care conduce si de asemenea care binecuvanteaza; de aceea „li s-au deschis ochii si L-au recunoscut” (v. 31). Ce bucurie pentru inimile lor cand, deodata, Il deosebesc pe Domnul lor inviat!

Dar de ce a disparut dinaintea ochilor lor chiar in clipa in care Il recunoscusera? Fara indoiala, pentru acelasi motiv care Il facuse sa-i spuna Mariei sa nu-L atinga, la inceputul aceleiasi zile (de vazut Ioan 20:17). Vroia sa le arate, de la inceput, ca prin invierea Sa, era intr-o situatie noua si ca in consecinta, trebuia o baza noua pentru relatiile lor cu El. Cu toate acestea, scurta viziune a Domnului pe care au avut-o, adaugata explicatiei pe care le-a dat-o tuturor profetilor din Scriptura a avut efect. Sunt complet transformati. O lumina noua s-a ridicat pentru ei; noi sperante au aparut in inima lor; terminate sunt descurajarea si dorinta lor de a se izola. Desi era noapte, reiau drumul catre Ierusalim, pentru a cauta tovarasia celorlalti ucenici. Cu inima bolnava, cautasera singuratatea; acum, credinta si speranta fiind reinsufletite, tovarasia sfintilor ii incanta. Este intotdeauna la fel si pentru noi.

Se intorc sa anunte vestea cea mare celor unsprezece, dar sosesc pentru a afla ca au fost devastati. Cei unsprezece stiau ca Domnul inviase, pentru ca ii aparuse si lui Petru. Dovezile invierii Lui se acumulau rapid. Aveau acum nu numai marturia ingerilor, amintirea propriilor Sale cuvinte si relatarea facuta de femei, dar si marturia lui Simon, aproape instantaneu confirmata de marturia celor doi ucenici care se intorceau de la Emaus. Si, culme a bucuriei, in timp ce acesti doi ucenici isi spuneau povestea, iata ca Isus Insusi, cu cuvinte de pace pe buze, sta in mijlocul lor.

Totusi, chiar si atunci, nu sunt la inceput pe deplin convinsi. Era in El, in noua Lui stare de inviere, ceva neobisnuit si care depasea intelegerea lor. Sunt tematori, crezand ca vad un duh. Adevarul este ca-L vedeau pe Mantuitorul lor intr-un trup spiritual, dupa cum vorbeste 1 Corinteni 15:44. Este ceea ce incepe sa le explice intr-o maniera foarte convingatoare. Trupul Lui avea „carne si oase” (v. 39), totusi, desi circumstantele sunt noi, acest trup trebuia sa fie identificat cu trupul de „carne si sange” in care suferise, fiindca semnele suferintelor Sale se gaseau intr-adevar acolo, si in mainile si in picioarele Lui. Si in timp ce adevarul iese incet la lumina in mintile lor, il face si mai clar mancand inaintea lor ca sa vada ca nu era doar un „duh”. Astfel realitatea invierii Lui a fost complet dovedita si adevaratul caracter al trupului Sau inviat a fost descoperit.

Apoi incepe sa-i invete, si mai intai le atrage atentia asupra a ceea ce subliniase deja de trei ori cand Se adresa ucenicilor din Emaus, adica faptul ca TOATE lucrurile care sunt scrise despre El in Scripturi trebuiau sa se implineasca, precum de altminteri le spusese inainte de moartea Sa. Trebuiau sa inteleaga ca tot ce se intamplase avusese loc dupa Scripturi, si nu era in nici un fel contrar celor ce fusesera scrise. In al doilea rand, le deschide mintea ca sa inteleaga cu adevarat tot ce fusese descoperit in Scripturi. Se pare ca putem asimila aceasta cu ceea ce relateaza Ioan 20:22 cand Domnul, inviat, a suflat asupra ucenicilor Sai. Aceasta viata noua in puterea Duhului nu mergea fara o intelegere noua, si fiind „martori ai acestor lucruri” (versetul 48), o noua misiune avea sa le fie incredintata. Nu trebuiau sa mai vorbeasca despre lege, ci „in Numele Sau” de „pocainta si iertarea de pacate” (versetul 47). Harul Sau avea sa fie tema predicarii lor – iertarea de pacate in Numele si in virtutea Altuia – si singurul lucru necesar din partea oamenilor este pocainta – aceasta sinceritate a inimii care il indeamna pe om sa ia adevaratul lui loc ca pacatos inaintea lui Dumnezeu. Aceasta predicare a harului trebuie sa se faca „la toate natiunile” (versetul 47), si nu trebuie sa se margineasca numai la iudei cum era legea. Totusi, ea trebuia sa inceapa la Ierusalim, pentru ca in aceasta cetate, rastignirea Domnului pusese varf faradelegii omului; si acolo unde pacatul prisosisese, harul trebuia sa se arate din belsug.

Versetul 46 da temelia pe care se bazeaza aceasta misiune a harului: moartea si invierea lui Hristos. Tot ce se petrecuse, care paruse atat de ciudat si ca o piatra de poticnire pentru ucenici, fusese stabilitatea fundamentului necesar, pe care zidirea harului avea sa se inalte. Si totul era dupa Scripturi, cum El face sa reiasa o data in plus, prin aceste cuvinte: „Asa este scris” (versetul 46). Cuvantul lui Dumnezeu dadea o autoritate divina la tot ce se intamplase si mesajului harului pe care trebuiau sa-l vesteasca.

Astfel, in versetele 46 si 47, Domnul inaugureaza Evanghelia harului actual, ne da autoritatea, fundamentul, conditiile si toata insemnatatea slujirii Sale, indicand in acelasi timp adancimile pacatului si nevoile catre care El se coboara.

Versetul 49 ne da un al patrulea lucru, si nicidecum cel mai neinsemnat: darul viitor al Duhului Sfant, ca putere a toate cele despre care este vorba. Scripturile fusesera deschise, fusese deschisa si priceperea ucenicilor, noua misiune a harului fusese clar data; dar toti trebuiau sa astepte pana ce vor avea singura putere prin care puteau lucra, sau folosi cu intelepciune ce stiau acum. Luca isi termina Evanghelia lasand totul, daca ne putem exprima astfel, ca un foc bine pregatit asteptand scanteia care il va face sa arda sus si clar. Incepe continuarea povestirii sale – Faptele –

aratandu-ne cum Duhul, la venirea Sa, a fost aceasta scanteie care a aprins focul cu rezultate minunate.

Tocmai am vazut cum aceasta Evanghelie se termina prin vestea buna a harului care incepe sa se raspandeasca, ceea ce este in contrast uimitor cu felul in care, in chiar primele versete, ne prezinta slujba care avea loc in templu dupa legea lui Moise. Cele patru versete care termina aceasta Evanghelie ne prezinta de asemenea un contrast frapant, pentru ca primul capitol ne da un tablou al oamenilor evlaviosi cu sperante pamantesti, asteptandu-L pe Mesia care va cerceta poporul Sau pentru a-l rascumpara. Ne arata un preot temator de Dumnezeu, angajat in treburile lui preotesti, dar care are doar putina credinta, astfel incat este facut mut. Necredincios, nu poate vorbi: nu avea nimic de spus care sa merite, in orice caz pe moment. Versetele 50-53 din capitolul nostrum ni-L arata pe Mantuitorul inviat urcand in ceruri pentru a-Si lua acolo slujba de Mare Preot; El lasa in urma Lui un cerc de oameni ale caror inimi au fost rapite de la pamant la cer, si ale caror guri se deschid pentru lauda.

Betania este locul de unde a urcat la cer, acel loc unde, mai mult decat oriunde in alta parte, fusese inteles. Urca la cer pe cand Isi binecuvanta ucenicii. Cand ne amintim de lumina in care acestia se aratasera, acest gest al Mantuitorului este extrem de miscator. Cu sase saptamani inainte, toti Il parasisera si fugisera. Unul se lepadase de El cu juraminte si blesteme, si tuturor le-ar fi putut spune ceea ce le spune efectiv la doi dintre ei: „O, nepriceputilor si inceti cu inima ca sa credeti” (versetul 25). Cu toate acestea, peste acesti ucenici fara pricepere, fara credinta, fara curaj, intinde mainila ca binecuvantare. Si desi suntem foarte asemanatori acestor oameni, in ciuda faptului ca traim in perioada cand a fost dat Duhul, si asupra noastra coboara inca binecuvantarea Sa.

Domnul Isi binecuvanteaza ucenicii, si ei I se inchina. Se intorc la locul pe care li-l stabilise pentru a astepta venirea Duhului, si sunt „mereu in templu, laudand si binecuvantand pe Dumnezeu” (versetul 53). Zaharia fusese mut: buzele lui erau incapabile de a exprima o binecuvantare, fie catre Dumnezeu, fie asupra unui om. Isus a urcat la cer pentru a-Si implini slujba preoteasca in plinatatea binecuvantarii fata de poporul Sau; si a lasat in urma Lui pe cei care trebuiau sa fie nucleul noii rase preotesti: deja ii vedem binecuvantand pe Dumnezeu si adorandu-L.

Aceasta Evanghelie intr-adevar ne-a dus de la lege la har si de la pamant la cer.

clickbible.org